BIBLIA LA FEMININ

Marek Halter

Sefora

roman

vremea

MARI AUTORI

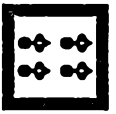

Marek Halter

Tsippora

La Bible au féminin **

roman

International Rights Management
for Éditions Robert Laffont: Susanna Lea Associates
Copyright © as per Éditions Robert Laffont, 2003.
Toate drepturile rezervate
Copyright © Editura Vremea, 2006, pentru versiunea în limba română

Marek Halter

BIBLIA LA FEMININ **

SEFORA

roman

traducere din limba franceză de
Dan Rădulescu

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
2006

Coperta de Silvia Colfescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HALTER, MAREK

Sefora / Marek Halter ; trad.: Dan Rădulescu. - Bucureşti : Vremea, 2005

ISBN 973-645-158-5

I. Rădulescu, Dan (trad.)

821.133.1-31=135.1

Neagră sunt, fiice din Ierusalim, dar frumoasă, ca sălaşurile lui Chedar, ca şi corturile lui Solomon. Nu vă uitaţi că sunt negricioasă, că doar soarele m-a ars. Fiii maicii mele s-au mâniat, trimisu-m-au să le păzesc viile, dar via mea nu mi-am păzit-o! Spune-mi dar, iubitul meu, unde-ţi paşti oile? Unde poposeşti la amiază? De ce, oare, să rătăcesc zadarnic pe la turmele tovarăşilor tăi?

Cântarea Cântărilor, I, 4-6

De se va aşeza vreun străin în pământul vostru, să nu-l umiliți. Străinul, care s-a aşezat la voi, să fie pentru voi ca şi unul dintre voi; să-l iubiți ca pe voi înşivă, că şi voi ați fost străini în pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

Leviticul, 19, 33-34

Moise n-a ajuns în Canaan nu pentru că viața sa a fost prea scurtă, ci pentru că era o viață omenească.

Franz Kafka, *Jurnal intim*
19 octombrie 1921

Oare pentru mine nu sunteți voi asemănători fiilor lui Kuş, fiu al lui Israel?

Cuvânt al lui Iahve

Oare nu l-am scos eu pe Israel din Egipt, ca şi pe Filisteni din Caftor şi pe Arameeni din Chir?

Amos, 9, 7

Orientul Apropiat antic

Prolog

Horeb, zeu al tatălui meu, Ietro, primeşte-mi darurile. În colţul dinspre miazănoapte, aşez turtele de orz pe care le-am copt cu mâinile mele. În colţul dinspre miazăzi, împrăştii vinul al cărui strugure l-am cules.

Horeb, zeu al măreţiei care face să bubuie tunetul, ascultă-mă. Sunt Sefora cea neagră, Kuşeita, cea care am venit aici din partea cealaltă a mării Trestiilor. Am avut un vis.

O pasăre mi-a apărut, din noapte. Zbura sus. O pasăre cu penele palide. Râdeam văzând-o cum zboară. Zbura pe deasupra mea şi ţipa ca şi cum m-ar fi chemat. Am înţeles atunci că pasărea aceea eram eu. Pielea mea este neagră ca lemnul ars. Dar în visul meu eram o pasăre albă.

Am zburat pe deasupra curţii tatălui meu. I-am văzut casele de cărămizi albite, smochinii lui cei mari, tamarinii săi înfloriţi şi bolta de viţă sub care îşi ţine judecata. Am zărit, în zona cu grădini, corturile slujitorilor la umbra terebinţilor**, palmierii, turmele, drumurile de pulbere roşie şi sicomorul*** cel mare al căii spre Efa. Pe*

---

* Arbore exotic, a cărui scoarţă este utilizată în medicină, cu lemn rezistent şi greu, uşor de prelucrat. Din fructele sale se prepară unele băuturi răcoritoare (n.r.)

** Arbore răşinos răspândit pe coastele Mediteranei, din a cărui scoarţă se extrag terebentina şi alte substanţe tanante (n.r.)

*** Arbore exotic înalt din Africa de Est, uneori cu diametrul coroanei de peste 30 de metri, cu fructe comestibile asemănătoare smochinelor (n.r.)

drumul care duce la muntele tău, o! Horeb, am desluşit cercul caselor de cărămidă crudă, cuptoarele şi gropile cu foc ale satului meşterilor fierari. Am zburat îndeajuns de departe pentru a vedea puţul din Irmna şi drumurile care duc la cele cinci regate ale Madianului.

Şi am zburat spre mare.

Era acoperită de o undă de aur. Strălucea atât de tare, încât nu-mi puteam aşeza niciunde privirea. Totul mă orbea: cerul, apa şi nisipul. Văzduhul care luneca în jurul meu nu mă mai răcorea. Atunci, am vrut să nu mai fiu pasăre şi să ajung din nou eu însămi. Am atins pământul cu picioarele şi mi-am regăsit umbra. Mi-am ocrotit ochii cu şalul, şi aşa am văzut-o.

Printre trestiile care înaintau până departe în mare, se legăna o luntre. O barcă zdravănă şi bine făcută. Am recunoscut-o fără greutate. Era cea care ne purtase, pe mama şi pe mine, din ţinutul Kuş până în cel al Madianului, de la un ţărm până la celălalt, ţinându-ne în viaţă în ciuda soarelui, a setei şi a spaimei. Şi acolo, în visul meu, luntrea ne aştepta ca să ne readucă în ţinutul în care m-am născut.

Mi-am chemat mama să vină fără zăbavă.

Nu era pe plajă, nici de-a lungul falezei.

Am intrat în nămol. Trestiile cu frunzele tăioase mi-au crestat braţele şi palmele. M-am lungit în barcă. Era pe măsura mea. Trestiile s-au dat la o parte din faţa etravei, marea s-a deschis în faţa mea. Luntrea înainta între două ziduri de apă uriaşe. Ziduri atât de apropiate, încât aş fi putut atinge cu vârful degetelor apa verde şi rece.

Frica mi-a înghemuit stomacul. M-am chircit în barcă. Am ţipat de spaimă.

În curând, ştiam acest lucru, perdelele de apă, acolo, sus de tot, aveau să se împreuneze ca marginile unei răni şi să mă înghită.

Strigam, dar jelania pe care o auzeam era cea a mării, suferindă şi sfâşiată.

Am închis ochii înainte de a mă îneca. În clipa în care luntrea se lovea de fund, acolo, în picioare pe un strat de alge, purtând în jurul coapselor o pânză cu falduri asemănătoare cu cea a prinţilor Egiptului, cu braţele încărcate de brăţări de aur, mă aştepta un bărbat. Avea pielea albă şi fruntea acoperită de cârlionţi negri. A oprit luntrea cu o mână. Apoi, luându-mă în braţe, a străbătut marea Trestiilor mergând pe apă. Pe ţărmul celălalt m-a lipit de el, punându-şi gura pe gura mea, dându-mi înapoi răsuflarea pe care marea încercase să mi-o ia.

Am deschis ochii. Era noapte.

Noaptea adevărată, cea a pământului.

Eram pe culcuşul meu. Visasem.

Am întrebat: „O! Horeb, de ce mi-ai trimis visul acesta? Este, oare, un vis de moarte sau un vis de viaţă?

Locul meu e aici, lângă tatăl meu, Ietro, marele preot din Madian, sau în ţinutul Kuşului unde m-am născut? Este locul meu aici, printre surorile mele cu pielea albă şi care mă iubesc, ori dincolo, de partea cealaltă a mării, printre cei din neamul Neheziu, care îndură jugul Faraonului?

O, Horeb, ascultă-mă! Îmi încredinţez suflarea mâinii tale. Voi juca de bucurie dacă vei vrea să-mi răspunzi, tu, cel care-mi cunoşti suferinţa.

Pentru ce mă aştepta Egipteanul pe fundul mării?

De ce mi-a şters din amintire numele şi chiar chipul mamei?

Ce drum îmi arată visul pe care l-ai curmat?

O! Horeb, fă să nu fiu dezamăgită că te-am chemat. Pentru ce nu-mi vorbeşti?

Ce mi se va întâmpla mie, Sefora, străina?

În acest ţinut nu mă va lua de soţie nici un bărbat, deoarece pielea mea este neagră. Dar, aici, tatăl meu mă iubeşte. În ochii lui sunt o femeie vrednică de cinste. Ce aş fi eu printre popoarele din Kuş? Nu vorbesc limba lor, nu le mănânc hrana. Cum aş putea să trăiesc acolo? Numai culoarea pielii m-ar asemui semenilor mei.

O! Horeb, tu eşti zeul tatălui meu, Ietro. Cine altul decât tine va fi zeul meu?".

Partea întâi

FIICELE LUI IETRO

Fugarul

Horeb rămase tăcut în ziua aceea şi în toate cele care au urmat. Visul dăinuise multă vreme în trupul Seforei. Sălăşluia acolo ca otrava unei boli.

Vreme de luni de zile, se temu de noapte. Stătea pe patul ei fără să se mişte, fără să închidă ochii, fără să îndrăznească măcar să-şi treacă limba peste buze de teamă să nu găsească pe ele gustul gurii necunoscutului.

Se gândi o clipă să-şi deschidă inima tatălui ei, Ietro. Cine ar fi putut s-o sfătuiască mai bine decât înţeleptul regilor Madianului? Cine o iubea şi ştia să-i asculte păsurile mai bine decât el?

Totuşi, tăcu. Se temea să nu pară prea slabă, prea copilăroasă, asemenea celorlalte femei, gata să-şi dea crezare inimii mai degrabă decât ochilor. Dinaintea lui, care era atât de mândru de ea, voia să fie tare, înţeleaptă şi credincioasă învăţăturilor sale.

Cu timpul, imaginile din vise se şterseră. Chipul egipteanului nu mai era desluşit. Se scurse un anotimp fără să se gândească măcar o dată de el. Apoi, într-o dimineaţă, Ietro îşi înştiinţă fetele că, în ziua următoare, tânărul Reba, fiul regelui din Şeba, unul din cei cinci regi ai Madianului, avea să fie oaspetele lor.

— Vine ca să-mi ceară un sfat. Va fi aici înainte de sfârşitul zilei. Îl vom primi aşa cum se cuvine.

Vestea stârni râsete şi chicoteli printre femeile casei. Fiicele lui Ietro, ca şi slujnicele, ştiau bine despre ce e vorba. De aproape un an, nu trecea nici o lună fără ca frumosul Reba să nu vină să-i ceară sfatul lui Ietro.

În vreme ce trebăluiau la ospățul pentru a doua zi, unele pregătind hrana, altele cortul de primire, covoarele și pernele care trebuiau așezate în curte, Sefoba, cea mai mare dintre cele trei fiice ale lui Ietro care mai trăiau încă în casa părintească, rosti cu voce tare, în felul ei deschis, ceea ce fiecare gândea în tăcere:

— Cât despre sfaturi, Reba a primit până acum mai multe decât e nevoie într-o viață întreagă. Dacă nu cumva sub fețișoara lui drăgălașă se ascunde cea mai mare prostie cu care l-a înzestrat vreodată Horeb pe vreun bărbat. El vrea să se încredințeze că mai este încă pe gustul scumpei noastre Orma și că tatăl nostru, găsind destulă înțelepciune în răbdarea lui, se va învoi să-l ia de ginere!

— Știm noi de ce vine, recunoscu Orma ridicând din umeri. Dar la ce sunt bune toate vizitele acestea? Mă plictisesc. Sunt toate la fel.

Reba se așează în fața tatălui nostru, petrece o jumătate de noapte trăncănind și bând vin, apoi pleacă fără să se hotărască vreodată să spună ce ar trebui.

— Așa-i, și chiar te întrebi de ce, murmură Sefoba, prefăcându-se că rămâne pe gânduri. Poate că nu te găsește destul de frumoasă?

Cu o privire plină de umbre, Orma se încredință că soru ei glumea. Sefoba pufni în râs, fericită că o necăjise pe soră-sa. Seforu simți amenințarea unei ciorovăieli obișnuite între cele două surori. Mângâie ușor ceafa Ormei ca s-o potolească, dar ca mulțumire nu primi decât o palmă peste mână.

Deși născute din aceeași mamă, Sefoba și Orma nu semănau câtuși de puțin. Mică, rotunjoară și lipicioasă, Sefoba nu lua ochii nimănui. Zâmbetele ei îi dezvăluiau simplicitatea, cinstea gândurilor și a sentimentelor. Era

demnă de încredere în orice privință, și Sefora îi mărturisise de multe ori lucruri pe care nu îndrăznea să le spună nimănui. Orma, la rândul ei, avea ceva din stelele acelea care rămân strălucitoare chiar dacă cerul este deja năpădit de soare. Nu era vreo femeie mai frumoasă în casa lui Ietro și poate nici în tot Madianul. Și cu siguranță nici o femeie mai mândră de acel dar al lui Horeb. Unii pețitori scriseseră lungi poeme despre splendoarea ochilor ei, grația gurii, eleganța gâtului său. În cântecele păstorilor care nu îndrăzneau să-i pomenească numele erau lăudate părul, șoldurile, sânii ei, asemuite unor fructe nemaivăzute, unor animale nemaipomenite, unor farmece de zeiță. Orma gusta faima aceasta ca o beție ce nu se stingea niciodată. Părea însă că se mulțumește cu vâlvătaia pe care o răspândea în jurul ei. Nici un bărbat nu izbutise încă să trezească în ea un interes mai mare decât cel pe care îl avea pentru ea însăși. Spre deznădejdea lui Ietro, care o vedea cum se îngrijește de rochiile, sulimanurile și podoabele ei ca și cum nimic nu era mai de preț pe lume, și nu izbutea să facă din ea o soție, o mamă. Cu toată dragostea pe care i-o purta, ca fiică mezină din sângele lui, în unele seri nu se putea opri de la vorbe aspre, el, care rareori își pierdea cumpătul:

— Orma este ca vântul pustiului, se dezlănțuia Ietro de față cu Sefora. Suflă într-o parte, apoi în alta, umflă bășici și le trimite să pocnească în văzduh. Mintea ei este un cufăr gol, în care nu se adună nici măcar praful amintirilor! Fără îndoială că se face din zi în zi mai frumoasă, ca un giuvaer, și mă întreb dacă Horeb, în furia sa, nu vrea să-mi pună la încercare iscusința și povara anilor prin această nestemată.

Sefora se împotrivea cu blândețe:

— Eşti aspru. Orma ştie prea bine ce vrea şi are multă voinţă, dar e tânără.

— Are cu trei ani mai mult decât tine, răspundea Ietro. Ar fi timpul să cosească mai puţin şi să rodească mai mult!

De fapt, nu lipsiseră candidaţi la căsătorie. Dar aceştia rămâneau în aşteptare, ca şi Ietro, care făgăduise Ormei că nu-i va alege niciodată soţul fără încuviinţarea ei. De la un timp se cântau prin ţara Madianului noi poeme, în care se spunea că Orma cea frumoasă, fiica înţeleptului Ietro, se născuse pentru a sfărâma inimile cele mai tari şi că nu mai era mult până ce Horeb avea să o preschimbe, neatinsă şi tot atât de fecioară ca şi în ziua naşterii ei, într-o stâncă minunată a muntelui său, unde numai vântul o va mai dezmierda. Şi aşa se hotărâse Reba să ridice mănuşa, venind să se plece în faţa lui Ietro cu nerăbdarea unei căpetenii războinice înaintea unui asalt. Nimeni nu se îndoia că stăruinţa lui trebuia să-şi găsească răsplata.

— De data aceasta, surioară, ar trebui să te hotărăşti, reîncepu Sefoba.

— Şi pentru ce, mă rog?

— Pentru că lui Reba i se cuvine!

— Nu mai mult decât altuia.

— Hai, hai! Şi ce alt bărbat crezi că ţi-ar fi mai bun? se aprinse Sefoba, lăsând gluma la o parte. Are tot ce trebuie să placă.

— Ca să placă unei femei de rând.

— Ca să-ţi placă ţie, prinţesă. Vrei un bărbat vrednic de frumuseţea ta? Întreabă-ne pe fiecare dintre noi, bătrâne, cât şi tinere. Reba este cel mai frumos bărbat pe care şi l-ar dori cineva ca să-l alinte: înalt şi subţire, cu pielea de culoarea curmalei proaspete şi cu fundul bine făcut.

Orma chicoti:

— E adevărat ce spui.

— Vrei un bărbat puternic şi bogat? stărui Sefoba. În curând, el va fi rege în locul tatălui său. Va fi stăpânul celor mai rodnice păşuni şi al unor caravane atât de bogate, încât se întind de la răsărit până la apus. Vei avea tot atâtea slujnice câte sunt zilele anului, te va ţine în aur şi în ţesături de la soare-răsare!

— Drept cine mă iei? Să ajung soţia unui bărbat pentru că are nişte caravane falnice, ce plictiseală!

— Se povesteşte că Reba e în stare să stea o săptămână pe cocoaşa unei cămile fără să obosească. Ştii ce înseamnă acest lucru?

— Nu sunt cămilă şi n-am nevoie, ca tine, să fiu călărită de cineva în fiecare noapte, chelălăind şi împiedicându-i pe alţii să doarmă!

Obrajii bucălaţi ai Sefobei se îmbujorară.

— Nu ai de unde şti deocamdată dacă e aşa!

Şi adăugă, semeaţă, în timp ce râsetele se înmulţeau:

— E adevărat, când nu aleargă după turmele lui, soţul meu se hrăneşte cu mine în fiecare noapte! Întrucât n-am inima uscată a Ormei, sunt fericită să-l satur. Ceea ce, noapte după noapte, termină ea râzând la rându-i, nu e tot atât de uşor cum ai aprinde iarăşi focul pentru turte!

— Fapt este că vremea trece, spuse cu blândeţe Sefora, când se făcu linişte. Dragă Orma, i-ai alungat până acum pe toţi cei care îşi doreau să-ţi ajungă soţi. Dacă-l izgoneşti şi pe Reba, cine ar mai îndrăzni să tragă nădejde?

Orma se uită la ea, un pic mirată. Strâmbă din năsuc, îndărătnică.

— Dacă Reba vine şi mâine doar ca să trăncănească cu tatăl nostru, fără să spună ce vrea, o să rămân în odaia

mea. Nici n-o să dea cu ochii de mine.

— Haide, doar ştii prea bine de ce nu te cere Reba tatălui nostru! Se teme de împotrivirea ta. Are şi el mândria lui. Chiar şi tăcerea ta este o jignire. Poate că e ultima dată...

— O să le spui că sunt bolnavă, o întrerupse Orma. O să faci o mutră foarte tristă şi foarte neliniştită, şi te vor crede...

— Ba n-o să zic nimic! îi întoarse vorba Sefora. Şi mai ales nu o minciună.

— N-o să fie minciună. O să fiu bolnavă. O să vezi.

— Aiurea! exclamă Sefoba. Ştim dinainte ce o să vedem! O să te sulemeneşti, o să-ţi vopseşti buzele în roşu, o să străluceşti, ca de obicei, şi o să fii mai frumoasă ca o zeiţă. Reba o să aibă ochi doar pentru tine. Nici n-o să pună gura pe bucatele minunate pe care i le vom servi. Din această cauză e atât de trist să fie cineva soră cu tine. Cu tine, bărbaţii cei mai frumoşi, cei mai mândri îşi arată întotdeauna prostia!

Slujnicele, care trăgeau cu urechea, pufniră în râs, şi Orma odată cu ele. Ridicându-se, Sefora zise, cu glas hotărât:

— Hai să ducem oile la puţ. Este ziua în care ne vine rândul şi suntem deja în întârziere. Aşa o să uităm de bărbaţii care sunt ori ba.

* * *

Până la puţul din Irmna era cale de un ceas bun de la curtea lui Ietro. În depărtare, puternic şi acoperit cu o scoarţă de lavă întărită în care scânteia soarele serii, se înălţa muntele zeului Horeb. La picioarele sale, între cutele şi încreţiturile de stânci roşii, se întindeau până la

mare câmpuri de ierburi joase pe care iarna le înverzea câteodată. Aşa era ţinutul Madianului, întins, aspru şi blând totodată, năpădit de nisip ars şi de pulbere de vulcan în care pluteau oazele, ca nişte bărci pe uleiul mişcător al deşertului. Acolo, puţurile cu apă îmbelşugată şi miraculoasă erau izvor de viaţă şi loc de adunare.

În fiecare a şaptea zi, cei care îşi ridicaseră corturile la mai puţin de două sau trei ceasuri de mers, sau stăpâneau, ca Ietro, grădini, turme şi case de cărămidă, aveau dreptul să-şi umple cu apă burdufurile la puţul din Irmna. Mai puteau şi să-şi adape acolo vitele mici, fie multe sau puţine, în răstimpul în care soarele mişca umbrele cu şase coţi*.

Era sfârşitul verii, bărbaţii plecaseră deja de la curtea lui Ietro cu vitele mari pentru a le vinde în târgurile ţinutului Moab, împreună cu armele de fier fabricate de făurari. În aşteptarea întoarcerii lor, în toiul iernii, femeile erau datoare să ducă la puţuri animalele rămase. Sefora şi surorile ei mânau oile, cu nepăsarea obişnuinţei. Sub tropăitul copitelor, colbul drumului se spulbera ca făina.

Coada lungă a cumpenei se vedea bine, când fiicele lui Ietro descoperiră o cireadă de vaci cu coarne lungi care se înghesuia în jurul adăpătorilor alăturate puţului.

— Ia te uită! Beau din apa noastră! exclamă Sefoba, cu sprâncenele încruntate. Ale cui sunt dobitoacele acestea?

Apărură patru bărbaţi, strecurându-se printre vacile pe care le împingeau cu toiegele lor. Cu chipul acoperit de bărbi zbârlite, îmbrăcaţi în tunici vechi albite de praf

---

* Unitate de măsură pentru lungimi, folosită în trecut, egală cu circa 0,644 metri (n.r.)

şi peticite, ei se proţăpiră în susul drumului, înfigându-şi ciomegele în pământ.

Orma şi Sefoba rămaseră nemişcate, lăsându-şi oile să înainteze singure. Sefora, care se afla în urma lor, le ajunse, apărându-şi ochii de soare ca să-i vadă mai bine pe cei care le aşteptau.

— Sunt fiii lui Husenek, zise ea. Îl recunosc pe cel mai vârstnic, acela care are o zgardă de piele în jurul gâtului.

— Ei bine, nu este ziua lor la adăpat, zise Orma pornind din nou la drum. Ar trebui s-o şteargă de aici.

— Nu prea arată că ar vrea s-o facă, remarcă Sefoba.

— Că vor sau nu, îi priveşte, dar nu este ziua lor, şi vor pleca! se enervă Orma.

Oile simţiseră apa. Nu mai putea fi vorba să fie oprite. Începură să tropăie către puţuri, behăind şi îmbulzindu-se cât le ţineau puterile. Sefora o apucă pe Sefoba de braţ.

— A trecut mai puţin de o lună de când tatăl nostru a dat o hotărâre neprielnică lui Husenek. Nici lui, nici fiilor lui nu le place dreptatea...

Sefoba o privi în ochi, ridicând dintr-o sprânceană, ca să-i ceară să explice mai bine ce avea de spus. Deodată, şi una, şi alta tresăriră.

— Ce faceţi? ţipa Orma. Aţi înnebunit?

Sprinteni, scoţând mici strigăte aspre, fiii lui Husenek alergau spre oi ca să le împrăştie. Speriate, animalele fugeau de colo-colo. În câteva clipe, mioarele se răzleţiră. În timp ce Sefora şi Sefoba încercau zadarnic să le oprească, unele o luară la vale, fiind în primejdie de a-şi frânge gâtul de stânci. În spatele lui, fiii lui Husenek râdeau învârtindu-şi ciomegele deasupra capului.

Sefoba, cu sufletul la gură, se opri din goana fără folos. Cu ochii întunecaţi de mânie, ea arătă cu degetul turma răzleţită.

— Dacă se răneşte un sigur animal, o să vă căiţi! Suntem fiicele lui Ietro, şi turma este a lui.

Cei patru bărbaţi se opriră din râs.

— Ştim foarte bine cine eşti, mormăi cel pe care Sefora îl arătase ca fiind cel mai vârstnic.

— Atunci ştiţi tot atât de bine că nu e rândul vostru să veniţi la puţuri, îl certă Orma. Luaţi-o din loc şi lăsaţi-ne în pace. Şi pe deasupra, puţiţi ca nişte ţapi bătrâni! E scârbos.

Îndreptându-şi cu un gest plin de dispreţ tunica ce-i alunecase de pe umăr şi arătându-şi dezgustul printr-o strâmbătură, Orma se apropie de Sefora. Nepăsători la ocară, bărbaţii îi urmăreau fiecare mişcare, fascinaţi. Pe urmă unul dintre ei zise:

— Ba e ziua noastră, astăzi. Şi mâine, şi încă poimâine, dacă aşa avem chef să fie.

— Sălbaticule! şuieră Orma. Ştii bine că aşa ceva nu se poate.

Sefora îi puse o mână pe braţ ca s-o potolească, în timp ce fiul lui Husenek începea din nou să rânjească.

— Ziua noastră e când vrem noi. Am hotărât că puţul acesta este al nostru.

Sefoba scoase un ţipăt de furie. Sefora înaintă cu câţiva paşi.

— Te cunosc, fiu al lui Husenek. Părintele meu a dat o judecată împotriva ta şi a fraţilor tăi pentru că aţi furat o cămilă. Dacă vrei să te răzbuni împiedicându-ne să ajungem la puţ, e o prostie. Pedeapsa ta va fi cu atât mai aspră.

— N-am furat nici o cămilă. Era a noastră! exclamă

unul dintre fraţi.

— Cine eşti tu, negricioaso, ca să-mi spui ce pot şi ce nu să fac? o luă peste picior fratele mai mare.

— Sunt fiica lui Ietro, şi ştiu că minţi.

— Sefora! şopti Sefoba.

Prea târziu. Rotindu-şi bâtele în aer, cei trei bărbaţi se apropiaseră, despărţind-o pe Sefora de surorile ei. Fiul cel mare al lui Husenek o împinse cu o lovitură în piept.

— Dacă-i adevărat că tatăl tău e tatăl tău, înseamnă că a pupat în fund un ţap negru, o batjocori el.

Mâna Seforei îi plesni obrazul cu atâta putere, încât bărbatul se clătină. Fraţii lui se opriră din râs ca să-l privească, miraţi. Sefora voi să profite de uimirea lor ca să fugă. Dar unul dintre bărbaţi fu mai iute. Îi aruncă ciomagul între picioare şi ea se prăbuşi cât era de lungă.

Chiar înainte de a încerca să se ridice, se abătu asupra ei un trup greu, trăsnind a sudoare şi mârâind de ură. Ea strigă şi de frică, şi de durere. Degete tari o apucară de piept. Ţesătura rochiei se sfâşie, un genunchi i se înfipse între coapse. Cu capul în flăcări, auzea ca din depărtare urletele Sefobei şi ale Ormei. O apucă greaţa, în timp ce braţele ei îşi pierdeau puterea. Bărbatul părea să aibă o mie de mâini, nişte degete îi zgâriau coapsele, gura, pântecele, îi striveau încheieturile şi sânii.

Pe urmă, cu ochii închişi, Sefora auzi un zgomot stropşit, ca al unui bostan care crapă. Bărbatul gemu şi se rostogoli într-o parte. Doar mirosul lui mai rămase deasupra ei.

Nu îndrăzni să facă nici o mişcare. De jur împrejur erau doar gâfâieli, zgomote de încleştări şi de tropăieli.

Sefoba ţipă. Sefora deschise, în sfârşit, ochii. Sefoba o trăgea pe Orma înspre puţ. Foarte aproape, cel mai

mare din fiii lui Husenek părea că doarme, cu obrazul strivit pe o piatră, cu gura roşie de sânge şi braţul răsucit într-un fel ciudat.

Sefora se ridică dintr-un salt, gata s-o ia la fugă. Abia atunci îl descoperi.

Se afla în faţa celor patru bărbaţi care mai erau pe picioare, cu toiagul său ridicat la înălţimea umărului. Nu era doar o bâtă obişnuită de cioban, ci o armă adevărată, prevăzută cu un vârf greu de bronz. Avea înfăşurată peste coapse o pânză încreţită, picioarele îi erau goale, ca şi pieptul. Pielea lui era foarte albă, părul lung şi creţ.

Toiagul lui se răsuci deodată, desenând o curbă perfectă. Seceră cu un trosnet înfundat picioarele celui mai tânăr dintre fiii lui Husenek, care căzu la pământ cu un strigăt de durere. Ceilalţi doi făcură un salt înapoi, totuşi nu destul de iute ca să scape de arma redutabilă care li se prăvăli în ceafă, silindu-i să îngenuncheze.

Necunoscutul îndreptă un deget spre fiul cel mai mare, care era tot în nesimţire, şi porunci:

— Luaţi-l de-aici.

Glasul era aspru, accentul făcea cuvintele să pară ciudate. Sefora se gândi: „Omul vine din Egipt!".

Cu vârful lăncii sale, necunoscutul îi împinse pe fiii lui Husenek care îşi ridicau fratele rănit. Cu acelaşi glas, împiedicându-se mereu în cuvinte, el zise:

— Acum, plecaţi. Sau vă ucid.

Sefora desluşi ţipetele de bucurie ale surorilor ei. Le auzi paşii care se apropiau şi cum îi rosteau numele. Dar nu era în stare să-şi întoarcă faţa spre ele şi să le răspundă. Necunoscutul o privea. O privea cu ochii care-i păreau cunoscuţi. O expresie, o siguranţă, o gură pe care le recunoştea. Îi văzu braţele întinse spre ea ca să o prindă

de mijloc şi să o ridice, şi le recunoscu, deşi nu erau acoperite cu aur.

Pentru prima dată de luni şi luni de zile, visul pe care-l avusese şi care o tulburase atât de mult prinse iarăşi viaţă în ea.

* * *

După ce ciobanii se făcură nevăzuţi, fu o clipă de stinghereală. Sefoba se repezi s-o ia în braţe pe Sefora, să-i potrivească tunica sfâşiată. Îi adună pulpanele rochiei, încercând să le ţină adunate cu copca de argint. Îi tot şoptea:

— Eşti bine? N-ai păţit nimic? Nu te-au vătămat? Horeb să-i prefacă în cenuşă!

Sefora nu răspunse. Nu-i era cu putinţă să-şi ia ochii de pe străinul cu pielea atât de albă, de pe ochii lui atât de vii şi de pe gura lui prelungă. Doar barba aceea în devenire îl deosebea de Egipteanul din visul ei. Puţin cam roşcată, răzleaţă, îi descoperea pielea obrajilor. O barbă de om obişnuit să fie ras, cât se poate de deosebită de cea a bărbaţilor din Madian.

Şi el îşi aţintea privirea asupra ei, strângând încă toiagul în pumni ca şi cum se temea că trebuie să se bată din nou. Sefora se gândi că omul mai văzuse femei cu pielea negricioasă. Chipul lui nu arăta nici o mirare, mai curând admiraţie. Nimeni nu o mai iscodise cu privirea în acest fel. Se simţea tulburată.

Orma rupse tăcerea.

— Ei bine, oricine-ai fi, avem o mare datorie faţă de tine!

Străinul se întoarse. Ca şi cum atunci ar fi descoperit-o pe Orma. Sefora îi observă freamătul buzelor în

timp ce zâmbetul lui se lăţea. În sfârşit, degetele lui îşi desfăcură strânsoarea toiagului. Umerii i se ridicară, în timp ce pieptul i se umflă. În faţa strălucirii unei femei, el se purta ca toţi bărbaţii.

— Cine eşti? întrebă Orma, cu un glas tot atât de drăgălaş ca şi privirea ei.

El încruntă din sprâncene şi îşi întoarse faţa de la fată. Ochii lui colindară câmpiile sclipitoare, oile care se adunau din nou şi urcau cu zgomot coasta ca să ajungă la puţ. Sefora se gândi că bărbatul acela era un singuratic.

Străinul îşi ridică toiagul ca să-l îndrepte spre mare.

— Am venit de-acolo. Din direcţia aceea. De cealaltă partea a mării.

Se împiedica în cuvinte, le rostea unul câte unul cu atâta greutate, de parcă ar fi ridicat bolovani. Râsul Ormei ţâşni, miere de dezmierdare şi iuţeală de ardei laolaltă.

— De la mare? Ai străbătut marea?

— Da.

— Aşadar, vii din Egipt! Se vede foarte bine.

Sefora se gândi: „Bărbatul acesta e pribeag!".

Sefoba îşi alătură palmele în semn de respect şi salut.

— Îţi mulţumesc din toată inima, străine! Fără tine, ciobanii aceia ar fi necinstit-o pe sora mea. Şi poate ne-ar fi siluit pe toate trei.

— Şi pe urmă, ne-ar fi ucis, adăugă Orma.

Străinul nu părea tulburat. Aruncă o privire spre Sefora, care stătea dreaptă, ca o statuie. Făcu un mic gest de modestie. Arătă marginea adăpătoarei unde lăsase o ploscă din piele subţire, dar goală.

— Întâmplarea. Căutam puţul ca să umplu plosca.

Orna îl întrebă:

— Călătoreşti de unul singur? Fără însoţitori sau tur-

mă? Şi-ţi cauţi apa la întâmplare?

Stânjeneala îşi făcu loc îndată pe chipul străinului. Sefoba îi veni în ajutor:

— Orma! Nu mai pune atâtea întrebări!

Orma ostoi dojana cu un zâmbet cât mai drăgălaş. Se depărtă puţin, înaintă până la marginea puţului, înştiinţă că nivelul apei scăzuse. Sefora nu se îndoia că Orma se purta în felul acesta pentru a fi sigură că străinul o urmărea din ochi, fascinat, ca o albină care nu poate părăsi o smochină crăpată de soare.

Orma arunca frânghia de care era agăţat un burduf mic de piele pentru scosul şi băutul apei. Ea exclamă:

— Sefora, vino să bei puţină apă. Nu spui nimic? Eşti sigură că te simţi bine?

Străinul o privi din nou. Sefora simţi deodată pe trupul ei zgârieturile fiului lui Husenek. O dureau coapsele şi burta din pricina lor. Se duse să ia burduful cu apă pe care îl ridica Orma. În spatele ei, Sefoba explica:

— Suntem fiicele lui Ietro. Mă numesc Sefoba, iată-le pe Orma şi Sefora. Părintele nostru este înţeleptul şi judecătorul regilor din Madian...

Străinul dădu din cap.

— Măcar ştii că te afli pe pământurile regilor din Madian? îl întrebă Orma, cam dispreţuitoare.

Sefoba era gata să-i ia apărarea, dar străinul nu părea să priceapă ironia.

— Nu, nu ştiu. Madian? Nu cunosc bine limba voastră. Am învăţat-o în Egipt. Puţin...

Orma voia să mai spună ceva, dar el ridică mâna. O mână care nu era aceea a unui cioban. Şi nici a unui pescar ori a unui bărbat care lucrează pământul şi frământă lutul cărămizilor. O mână care ştia să ţină arme, dar şi să

facă gesturile simple ale celor puternici: să dea porunci, să ceară tăcerea şi atenţia.

— Numele meu este Moise. În Egipt, cuvântul înseamnă: „Scos din ape".

Râdea. Un râs care, în chip ciudat, îl făcu să pară mai bătrân. Aruncă o privire fugară spre Sefora, ca şi cum nădăjduia că avea să vorbească, în sfârşit, şi ea, îi observă mijlocul şi coapsele gingaşe care i se ghiceau sub tunică, sânii tari, dar nu îndrăzni să-şi încrucişeze privirea cu ochii negri, luminoşi, care-l înfruntau stăruitor. Făcu semn spre oi.

— Le e sete. O să vă ajut.

* * *

Îl priviră atent timp de o clipă, tăcute, mirate, sigure că bărbatul acela era un prinţ. Un prinţ fugar.

Toată fiinţa lui era a unui nobil de seamă. Stângăcia, precum şi puterea lui, gingăşia mâinilor ca şi fineţea brâului care-l încingea. Se vedea că nu e obişnuit să scoată apă dintr-un puţ. Apuca prea sus de cumpănă şi luneca apoi cu mâna prea aproape de furcă. Când se ridicau burdufurile, şiroind de apă şi grele ca un catâr mort, trebuia să se atârne cu toată greutatea lui de bârna de cedru ca să-i păstreze echilibrul şi s-o aducă deasupra adăpătoarei unde aşteptau oile, behăind de nerăbdare. Câtă osteneală fără folos! Sub cutele pânzei, coapsele lui se încordau, puternice şi tari, ca şi muşchii umerilor şi ai şalelor ce se vedeau sub pielea lucioasă de sudoare.

În ciuda lipsei lui de pricepere sau, poate, tocmai din cauza ei, el se îndârji. În cele din urmă, adăpă singur toate oile fără ca Sefora sau surorile ei să facă cea mai mică mişcare pentru a-l ajuta, până ce cumpăna de cedru, scă-

pată brusc de greutate, se îndreptă cu un freamăt surd. Umerii egipteanului tremurau. Fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Orma chicoti. Sefora izbuti să apuce plosca goală care biciuia văzduhul. Când se întoarse, mânuţa Ormei era aşezată pe scripete, chiar lângă cea a străinului.

— Oile au destulă apă deocamdată. Îţi mulţumim mult pentru ajutorul tău. Dar se vede că, în ţara ta, nu prea obişnuieşti să mânuieşti cumpăna puţului.

Moise luă mâna de pe bârnă.

— E adevărat, fu tot ce spuse.

Îşi frecă mâinile ca să şi le dezmorţească. Înconjură puţul ca să-şi ia burduful şi să-l scufunde în apă.

Orma adăugă:

— În seara aceasta este o serbare în ocolul părintelui nostru. Îl primeşte pe fiul regelui din Şeba, care vine să-i ceară sfatul. O să fie, cu siguranţă, bucuros că-ţi poate mulţumi că ne-ai scăpat din mâinile ciobanilor. Vino să împărtăşeşti cina noastră.

Sefoba aprobă zgomotos:

— Da, da! E idee bună! Sigur că trebuie să-ţi mulţumim. Tatăl nostru va fi bucuros să te întâlnească, desigur.

— Berea şi vinul nostru sunt cele mai bune din Madian. Pot să te încredinţez de lucrul acesta.

Râsul Ormei era ca un zbor de păsări. Egipteanul îşi ridică faţa, o contemplă în tăcere.

Sefoba insistă:

— Nu trebuie să te temi de nimic. Nimeni nu e mai blând decât părintele nostru, Ietro.

— Vă mulţumesc, dar spun nu, zise el.

— Ba da! strigă Orma. Sunt sigură că n-ai nici un loc unde să dormi, poate nici măcar un cort?

Moise râdea. Părul îi strălucea pe ceafă. Îţi venea poftă

să treci cu degetele peste obrazul său ca să-i ştergi umbra zgrunţuroasă a bărbii abia mijite. Toiagul lui arătă încă o dată marea.

— Nu e nevoie de cort. Acolo nu e aşa ceva. Nu merită.

Îşi puse cureaua ploştii peste umăr şi le întoarse spatele, îndepărtându-se deja, ţinând vârful armei înaintea lui.

— Hei! strigă Orma, surprinsă timp de o clipă. Străine! Moise! Nu poţi să pleci aşa!

El se întoarse şi le privi pe toate trei ca şi cum nu era sigur că înţelege bine ce voiau de la el. Ca şi cum vorbele Ormei ar fi putut însemna o ameninţare. În cele din urmă, un nou zâmbet, blând şi bucuros, îi descoperi albul regulat al dinţilor.

— Eu sunt cel care vă mulţumeşte. Pentru apă. Sunteţi frumoase. Toate trei. Trei fiice ale omului cel înţelept!

Auzindu-l cum spune „toate trei", Sefora îşi veni în fire şi ridică braţul în semn de rămas bun.

* * *

— Ei şi tu! o mustră Orma pe Sefora. Aşa îi mulţumeşti! El te salvează şi tu nu scoţi o vorbă?

Dezamăgirea îi făcea o mutră bosumflată. Se mai uită o dată în josul potecii. În pulberea gălbuie, Moise era una cu umbra lui. Umbla iute.

— Puteai să-l opreşti! Să spui ceva, bombănea în continuare Orma. De obicei, nu-ţi prea lipsesc cuvintele!

Sefora tot nu răspundea. Sefoba oftă şi o apucă de braţ.

— Ce frumos e! E un prinţ.

— Un prinţ din Egipt, încuviinţă Orma. I-aţi văzut mâinile?

Şi, întorcându-se către Sefora:

— Ce-i cu tine? Ţi-a tăiat limba fiul lui Husenek?

— Nu.

— De ce nu i-ai spus nimic?

— Vorbeai tu destul pentru mine, zise Sefora.

Vocea îi era cât se poate de răguşită. Sefoba râse şi Orma binevoi să zâmbească. Făcu chiar un mic gest ca să fixeze copca Seforei, care nu-i ţinea bine tunica sfâşiată.

— Şi hainele lui! I-ai văzut cingătoarea?

— Da.

— Veşmântul lui din pânză este ros şi murdar, deoarece n-are pe nimeni care să-l îngrijească. Dar brâul acela, n-am văzut nici unul asemănător.

— E adevărat, încuviinţă Sefoba. Nici o femeie din Madian nu ştie să ţească unul atât de gingaş şi nici să-l vopsească atât de bine.

Dar degeaba se uitau după Moise printre frunzişurile cenuşii ale măslinilor, el nu se mai vedea.

Sefoba încruntă din sprâncene.

— Poate că nu e prinţ...

— Este, sunt sigură, îi tăie vorba Orma.

— Poate. Dar, fie că e prinţ sau nu, ce caută aici?

— Ei bine... începu Orma.

— Este fugar, se ascunde, rosti Sefora cu un glas nepăsător.

Surorile ei îi aruncară o privire mirată. Dar întrucât Sefora tăcea, ele rămaseră bosumflate.

— Ştii ceva şi nu vrei să ne spui, aşa-i? Poate că se duce undeva anume, rosti Orma, cuprinsă brusc de neîncredere.

— Un egiptean, un prinţ, dacă o fi, nu umblă de unul singur prin ţinutul Madian. Fără slujitor, fără cineva care

să-i ducă lăzile, urcioarele cu apă, fără femeie şi cort.

— Poate că e cu vreo caravană?

— Da? Atunci unde-i caravana? Nici un conducător de caravană n-a venit să-l salute pe părintele nostru. Nu, el, omul acesta, se ascunde.

— Se ascunde de ce?

— Nu ştiu.

— Un bărbat ca el nu se teme de nimic! se necăji Orma.

— Cred că se ascunde. Nu ştiu dacă se teme de ceva, o corectă Sefora.

— Ai uitat cumva cu ce uşurinţă i-a rupt oasele fiului lui Husenek? Fără el...

Orma clătină încet din bărbie în semn de ameninţare. Sefora nu-i răspunse. Înaintea lor, la poalele coastei ce urca la puţ, nu era nimic altceva de văzut decât pământul auriu şi albicios, brazda potecii care se cufunda în argintul măslinilor şi stâncile întunecate, încâlcite, care se adunau deasupra falezelor înclinate peste albastrul sclipitor al mării.

Gânditoare, Sefoba declară:

— Sefora are dreptate: este fugar. Dacă n-ar fi, pentru ce n-ar veni să-l salute pe tatăl nostru astă-seară?

Orma ridică din umeri şi întoarse spatele. Sefoba şi Sefora o urmară şi se duseră la oi. Rând pe rând, ridicară de cumpănă pentru a umple pentru ultima dată adăpătoarea. La fiecare ridicare scoteau apă pe jumătate cât scosese egipteanul mai înainte, dar cu mult mai puţină caznă. Îşi îndeplineau îndatorirea, tăcute, gândindu-se doar la el, la ciudăţenia, frumuseţea, puterea lui, la mâinile sale pe scripete şi la zâmbetul său. Şi la felul acela pe care-l avea de a-şi coborî deodată pleoapele pentru a privi într-o parte.

Erau parcă despărțite de aceste gânduri. Chiar și Sefoba, de curând căsătorită, nu se putea opri să se gândească la bărbatul acela, cu gânduri femeiești.

Sefora fu cât pe ce să mărturisească: „Pe acest Moise l-am visat în urmă cu mai bine de o lună. Mi-a salvat deja viața o dată! M-a luat în brațe ca să mă scoată din fundul mării în care eram gata să mă înec".

Dar cine ar fi înțeles-o? Fusese numai un vis.

De cealaltă parte a adăpătoarei, Orma aduna animalele cu țipete scurte și ascuțite, gonindu-le fără rost. Se ghicea din chipul înăsprit și privirea ei strălucitoare că voia să-l aibă pe egiptean la picioarele sale. Avea toată frumusețea, toată albeața pielii de care era nevoie pentru ca să-l cucerească. Pe drumul de întoarcere, nimeni nu se miră când Orma anunță:

— O să povestim părintelui nostru ce s-a întâmplat la puț. O să dorească, negreșit, să-l vadă pe egiptean și o să trimită după el. Străinul nu se va putea împotrivi, va fi, desigur, nevoit să vină până la ocolul nostru.

— Nu!

Glasul Seforei fu atât de răspicat, încât surorile ei tresăriră și se opriră în loc, lăsând oile să înainteze singure.

— Nu trebuie să spunem nimic, reîncepu Sefora cu un glas mai puțin bătăios.

— Și de ce? întrebă cu blândețe Sefoba.

— Tatăl nostru va voi să-i pedepsească pe fiii lui Husenek. N-are rost.

Orma pufni.

— Chiar așa! Să-i osândească, așa le trebuie, cu biciul și cu ciomagul. Să-i lase să râncezească la soare fără apă!

— Merită o pedeapsă, încuviinţă Sefoba. E sigur!

— Şi-au primit-o deja, stărui Sefora. Cel mai vârstnic o fi murit deja. Voiau să-şi arate puterea, dar au găsit pe cineva mai tare decât ei. De ce să-i înfuriem şi mai mult şi să ne otrăvim păşunile cu zbieretele şi răzbunarea lor?...

— Iată că Sefora se crede iarăşi părintele nostru, rânji Orma.

Aruncându-şi vălul peste umăr, ea porni din nou legănându-şi şoldurile.

— Nu-mi pasă de Husenek şi de fiii săi. Cel care mă interesează este egipteanul. Despre el o să vorbesc tatălui nostru de îndată ce ajungem acasă!

— Chiar eşti atât de proastă?

Vocea Seforei biciui aerul încălzit. Sefoba făcu ochii mari. Din trei paşi, Sefora ajunse în faţa Ormei.

— Străinul a spus „nu"! Ai auzit şi tu, aşa-i? Cuvântul său n-are nici o greutate pentru tine? Nu poţi să ţii seama de voinţa lui?

Orma ceru ajutor de la Sefoba, aruncându-i o privire.

— Voinţa lui! Ce ştii tu despre voinţa egipteanului? Era doar încurcat. Nu se exprimă bine în limba noastră.

— O vorbeşte destul de bine ca să zică da sau nu. Ştie care e deosebirea.

— Nici nu i-ai mulţumit. Măcar un cuvânt!...

— Şi ce dacă?

— Nu e bine. Din cauza ta i-am rămas datoare...

— Ştiu prea bine ceea ce *eu* îi datorez. Adu-ţi aminte că eu eram în ghearele fiului lui Husenek.

— Părintele nostru este cel care trebuie să-i mulţumească.

— O s-o facă atunci când va fi nevoie. Ţi-o făgăduiesc.

El... Of, Sefoba, spune şi tu ceva!

Ce să zic? suspină Sefoba. Sefora are dreptate: el a zis nu!

— Ochii lui îmi jurau contrariul. Ştiu mai bine decât voi ce spun ochii unui bărbat.

— Orma, ascultă-mă!

— N-are rost. Te-am ascultat. Şi îţi răspund: voi vorbi cu tatăl nostru, fiindcă nimeni nu mă poate opri, nici măcar tu.

Sefora o apucă pe Orma de mâini. I le strânse tare, silind-o s-o înfrunte.

— Bărbatul acesta m-a scăpat de spurcăciune. Poate că mi-a salvat chiar viaţa, e adevărat. Îmi dau seama tot atât de bine ca şi tine ce-i datorez. Dar ştiu şi că lui nu-i plac ocheadele, cochetăriile, vorbele dulci. Vorbeşte prost limba noastră, se teme de cuvintele pe care le rosteşte. Vrea să rămână în umbră. N-ai văzut cum s-a făcut nevăzut adineauri? Într-un singur fel putem să-i mulţumim pentru ajutorul lui, să-l lăsăm în umbră atât timp cât doreşte. Eşti în stare să pricepi lucrul acesta?

Ca de fiecare dată când o aprindea mânia, cuvintele Seforei dobândeau o greutate care amintea de Ietro. Orma, cu buzele strânse, îşi plecă fruntea.

— Lasă-i timp ca să-şi schimbe părerea, nu vrei? stărui Sefora cu răbdare, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei copile încăpăţânate. Orma, te rog, lasă-i un răgaz! Nu va uita frumuseţea ta. Care bărbat ar putea s-o uite?

Linguşeala nu aduse nici un zâmbet pe buzele Ormei.

— De unde ştii? Îţi închipui mereu că le cunoşti pe toate, dar de unde ai învăţat toate acestea?

Sefoba se apropie şi-şi prinse sora de mijloc cu braţul.

— Nu vă mai certați. Doar n-o să-şi ia zborul prințul tău. O să vedem mâine.

Orma îi respinse mângâierile.

— După tine, Sefora are întotdeauna dreptate.

Sefoba stărui, necăjind-o puțintel:

— Şi pe urmă, ce-ai face cu străinul în seara aceasta? O să fii foarte prinsă. Adu-ți aminte că vine Reba.

— Ei, ăla...

— „Ei, ăla!". Ăla tocmai a străbătut deşertul ca să-l adapi cu frumusețea ta.

— Mă plictiseşte de pe acum.

— O să vedem noi.

Brățările de aur

Proprietatea lui Ietro semăna cu o mică fortăreață. Vreo douăzeci de case din cărămizi de lut și cu acoperișuri drepte alcătuiau zidul orb al unei împrejmuiri lungi de o mie de coți. În ea se deschidea o singură intrare, o poartă grea din lemn de salcâm ferecat cu bronz care rămânea căscată de la ivirea zorilor și îngăduia vederea de departe a călătorilor.

Pe dinăuntru, ferestrele și ușile, spoite cu albastru, cu galben și cu roșu, dădeau într-o curte de pământ bătătorit. Slujitorii se agitau printre cămilele, catârii și măgarii care aduseseră până acolo oaspeții marelui preot, potrivit cu bogăția și rangul lor. Puternici sau slabi, veneau să ceară sfatul și dreptatea înțeleptului Ietro, sosiți din cel mai îndepărtat dintre cele cinci regate pe care le număra Madianul. El îi primea în fundul curții sale, chiar în fața odăii lui, pe o estradă înălțată sub o boltă mare făcută din grinzi de sicomor și umbrită de frunzișul unei vițe de soi.

În cinstea tânărului Reba estrada fusese acoperită cu covoare minunate de purpură, rare și aduse cu preț mare din Canaan. În jurul tăvilor uriașe din lemn de măslin acoperit cu aramă fuseseră așezate perne brodate cu aur. În tăvi se prăjise carne de oaie umplută cu vinete, cu dovleci și cu praz fraged, totul decorat cu flori de terebint. Urcioarele erau pline cu vin și bere, iar cupele de bronz încrustate cu azurit debordau de fructe.

Muzicanți și dansatori, împopoțonați cu tunici colorate pestrițe, se frământau pe o estradă vecină ridicată pentru acel prilej. Loviturile de chimvale și sunetele clopo-

ţeilor care răsunau din când în când înzeceau neastâmpărul care domnea în casă.

Seara se petrecea aşa cum o prevestise Sefoba. Cu toate acestea, Sefora rămânea cu ochii în patru. Orma era în stare să nu-şi poată ţine gura. Din fericire, bogăţia şi măreţia cu care ştia să se înconjoare fiul regelui din Şeba îi cuceriră atenţia.

Reba sosi pe o cămilă albă, urmat de o armată de slujitori care desfăşurară pentru el, pe pământul curţii, un splendid covor de Damasc cumpărat de la o caravană din Akkad. Prinţul se aşeză pe covor în faţa lui Ietro. După salutările obişnuite şi mulţumirile aduse lui Horeb pentru călătoria făcută fără necazuri, el îi oferi bătrânului înţelept câteva cuşti cu porumbei şi turturele. În faţa Ormei, fu desfăcut un cufăr de cedru încrustat cu bronz şi fildeş în care se afla o ţesătură nemaipomenită. Slujnicele o desfăşurară. Pe vârfurile degetelor lor, ţesătura plutea în văzduh ca un fum, descoperind toate culorile din univers. Stofa trecu din mână în mână, şi degetele îi pipăiau extraordinara fineţe. Sefora o simţea în palmă uşoară ca fulgul, când o auzi pe Orma întrebând:

— Ţesătura vine din Egipt?

Sefora îşi ţinu răsuflarea, în timp ce Reba, mândru de exclamaţiile iscate de darul său, găsi timpul să bea un gât de vin răcoritor înainte de a răspunde că, dimpotrivă, minunăţia aceea fusese ţesută în Orientul îndepărtat. De bărbaţi, după cum se zicea, şi nu de femei.

Nu se mai vorbi despre Egipt. Nodul din gâtlejul Seforei dispăru.

Darul lui Reba era atât de strălucit, preţuia atât de mult – poate o turmă întreagă de frumoase cămile albe? – şi ceruse atâta strădanie pentru a fi întins la picioarele

Ormei, încât cu părul, şi de data aceasta, mişcată. Şi făcu ceea ce tatăl şi surorile ei aşteptau de atâta vreme: veni să îngenuncheze pe covor în faţa lui Reba.

Cu mâinile încrucişate sub piept, pe care-l făceau să pară şi mai înfoiat şi fremătător, ea se aplecă şi şopti:

— Fii binevenit în casa tatălui meu, Reba. Sunt fericită că ai sosit. Eşti un bărbat aşa cum doreşte inima mea. Horeb să-ţi ocrotească soarta şi să nu-şi reverse mânia asupra ta.

Chipul lui Reba strălucea de bucurie. Ietro, lucru rar, se înroşi de emoţie. Sefora întâlni privirea Sefobei, care îi făcu semn cu ochiul. Avea seara aceea să fie cea mai binecuvântată dintre toate? Mâine, în sfârşit, Reba putea să ceară mâna celei mai frumoase fete a lui Ietro fără să se teamă că s-ar face de râs.

Cu toate acestea, când începu ospăţul, spre marea îngrijorare a gazdelor, Reba nu-i mai acordă Ormei decât o atenţie distrată şi chiar puţin îndepărtată. Se părea că toată plăcerea lui se mărginea la ascultarea muzicii şi la conversaţia cu Ietro. Fiecare se întreba dacă era vorba de un joc ori de o ultimă măsură de prevedere.

Apoi, odată cu golirea urcioarelor cu bere şi cu vin, petrecerea deveni mai zgomotoasă şi mai veselă. Torţele de naft* sfârâiau când Sefoba începu să danseze în faţa femeilor care, ca şi ea, aşteptau întoarcerea prea târzie a bărbaţilor lor. A fost un semnal... Orma chemă nişte slujnice tinere care se duseră să danseze la rândul lor sub privirea lui Reba. Ietro încetă să vorbească şi se mulţumi să zâmbească. Când atenţia lui Reba fu îndeajuns de captivată de dansatoare, apăru Orma.

---

* Petrol brut (n.r.)

La lumina torţelor, fiecare văzu că ea nu mai purta tunica. Se învăluise în minunata ţesătură oferită de Reba. Din partea de sus a bustului ei şi până la picioare, împodobită cu broşe şi cu fibule*, ţesătura îi contura trupul şi desfăşura în jurul ei o aureolă unduitoare, lăsând să i se vadă umerii, ceafa şi braţele dezgolite. Coliere şi brăţări începură să sune pe pielea ei încântătoare, în ritmul vrăjit al dansului.

Ietro ridică o mână în care se ghicea ameninţarea unei mustrări, porunca unei retrageri. Dar mâna reveni pe genunchiul său. Ochii bătrânului înţelept, sclipind de şiretenie, o părăsiră pe Orma ca şi cum nu se petrecea decât un lucru firesc. Ca şi ceilalţi, el văzuse gura lui Reba căscându-se larg fără să se mai poată închide la loc.

Sefora aştepta cu nerăbdare clipa aceea. Nimeni nu se mai uita la ea. O umbră strecurată printre umbre, ea se îndepărtă de cercul dansului.

Se furişă sub şopronul folosit drept bucătărie. Două fetiţe adormiseră lângă un coş cu smochine, pe care slujnicele îl goliseră în grabă pentru a profita de serbare. Sefora puse mâna pe un sac de in neînălbit, ţesut grosolan şi alcătuind o desagă îndoită dintre cele cu care se împovăra spinarea asinilor şi a catârilor. În penumbra abia străpunsă de jăraticul vetrelor, ea o umplu cu tot ce găsi de mâncare. Bucăţi de carne fiartă, păsaturi, pâini de orz, pepeni, curmale multe, migdale sau moşmoane. Tot ce putea intra în buzunarele desagii şi umerii ei erau în stare să ducă.

---

* Fibulă: agrafă ornamentală de metal cu care se fixau veşmintele în antichitate (n.r.)

Cocoşată sub povară, părăsi bucătăria şi se duse să ascundă samarul lângă poarta ocolului, încuiată cu grijă ca în fiecare noapte.

Stând pe vine, Sefora se odihni o clipă. Acolo, în curte, zbârnâiau trilurile flautelor, bătăile tobelor şi sunetele clopoţeilor de la gleznele dansatoarelor. Din timp în timp, râsetele sfredeleau văzduhul. Cu siguranţă, nimeni nu se gândea la ea. Sefora se cufundă puţin mai mult în întuneric, se strecură până la pivniţa lui Ietro. Scoase cu precauţie drugul greu care bloca poarta. Pe pipăite, apucă un chiup cu bere, apoi se înapoie ca să-l ascundă lângă desagă.

Când se întoarse, Orma nu mai dansa. Încolăcită pe un morman de perne în faţa lui Reba, cu bustul aplecat, ea asculta şoaptele prinţului din Şeba. La câţiva paşi, după ce renunţaseră de mult să mai supravegheze petrecerea, două doici bătrâne dormeau îmbrăţişate.

Sefoba dispăruse. Spre marea fericire a bărbaţilor din alaiul lui Reba, doar cele mai tinere dintre slujnice încă mai dansau, profitând cât le ţinea răsuflarea de rămăşiţele petrecerii şi de îndrăzneala muzicanţilor. Capul nobil al lui Ietro se legăna, de bună seamă îngreunat de băutură. Sefora îşi strecură braţul pe sub umerii tatălui ei, îl sărută pe obraz ca să-l trezească puţin şi îl ajută să se ridice.

— E vremea să te culci, tată. Sprijină-te de mine.

Ietro şopti cu recunoştinţă:

— Fetiţa mea!

Se lăsă îndrumat până la culcuşul său. În timp ce Sefora trăgea o pătură pe pieptul lui, el o apucă de mână.

— Nu e vinul, mormăi el.

— Nu e vinul? repetă Sefora fără să priceapă.

— Nu, nu...

— Ba poate că da, stărui Sefora. Chiar mult vin, după cât se pare.

— Ba nu!

Dădu din mână şi se strâmb.

— Încă îşi mai vorbesc?

De data aceasta, Sefora înţelese lesne.

— Reba parcă este un puţ fără fund plin cu vorbe! Iar Orma nu pare să se plictisească.

Ietro închise ochii şi se puse încetişor pe râs. Chipul lui bătrân era destins ca şi cel al unui copil.

— Atâtea strădanii pentru ca o fată frumoasă şi proastă să ia un băiat chipeş, bogat şi puternic!

Sefora râse şi ea.

— Dar nu e prost deloc! Stofa din Orient este o mişcare straşnică! De data aceasta, surioara nu prea se poate împotrivi. Cum ar putea s-o facă, de altfel? S-a mai văzut vreodată o asemenea minunăţie?

Ietro murmură nişte vorbe care nu se prea auziră. Degetele lui le căutau pe ale Seforei.

— Să te-audă Horeb, copila mea!

Sefora se aplecă să-i sărute fruntea. Când se ridică, el se îndreptă dintr-o dată.

— Sefora...

— Tată?

— Va sosi ceasul în care şi tu îţi vei cunoaşte viitorul! Ştiu. Presimt acest lucru. Cu mintea şi cu inima mea. Vei fi fericită, fiica mea, ţi-o făgăduiesc.

Buzele Seforei fremătară. Ietro se prăbuşi pe pernele sale şi se puse pe sforăit. Sefora îl mângâie pe frunte.

— Poate, şopti ea.

În timp ce străbătea curtea, gândurile şi imaginile îi jucau în cap mai zvăpăiate decât tinerele slujnice. Îi

rămânea doar să rabde chinul aşteptării.

Gândindu-se la întoarcerea Ormei în timpul nopţii şi la povestea istovitoare despre şoaptele lui Reba pe care i-ar fi depănat-o negreşit, Sefora nu îndrăzni să pătrundă în odaia pe care o împărţeau. Luă cu ea o pătură şi se duse să se întindă pe paiele din şopron, lângă sacii pe care-i dosise acolo.

Muzica sfredelitoare nu dădu semne de încetare şi stelele îi ardeau pleoapele. Orbiţi de lumină, ochii ei larg deschişi căutau anevoie locurile de întuneric desăvârşit în care se zicea că, poate, sălăşluia privirea lui Horeb.

* * *

Sefora fu în picioare încă înainte de ivirea zorilor. În tăcere, măsurându-şi gesturile şi paşii, se duse să dezlege un catâr din ţarc.

Câţiva băieţi, slujitori de-ai lui Reba, cât şi de-ai lui Ietro, dormeau pe nişte saci de marfă, nu departe de animale. Şi ei petrecuseră. Sforăiau netulburaţi. Nu-i trezi nici măcar mormăitul catârului atunci când Sefora îi puse samarul pe spinare. Cu ajutorul unei legături din piele, fixă chiupul cu bere. Închizând cu grijă poarta după ea, se îndepărtă fără a şovăi pe drumul spre mare.

Când Moise făcuse un semn spre ţărm, la puţul din Irmna, şi afirmase că se putea lipsi de cort, Sefora ghicise locul unde se adăpostea. Vântul, vremea, poate şi oamenii săpaseră o droaie de peşteri în falezele care se înălţau deasupra plajei. Uneori, pescarii se odihneau acolo înainte de a-şi împinge barca în valuri. Sefora însăşi, pe vremea când era doar un copil, se ascunsese în acel refugiu după o mustrare a lui Ietro. Era încredinţată că-l va găsi în acel loc pe străin.

Totuşi, odată ajunsă la povârnişul care cobora spre mare, îşi dădu seama că avea să fie mai greu decât îşi închipuise. Faleza se întindea mai departe decât se vedea cu ochiul. În unele locuri, grotele erau cu zecile. Mai mult, de la înălţimea unde se afla, nu puteau fi descoperite cu uşurinţă şi nu se putea aventura cu catârul pe potecile înguste care coborau pe coasta stâncoasă.

Legând animalul de un tufiş, o luă la fugă pe primul drum pe care-l găsi. Încercă din nou puţin mai departe. Ceea ce îi păruse atât de uşor se arăta a fi aproape cu neputinţă.

Soarele urca repede. Umbrele se scurtau. Sefora fu cuprinsă de îndoială. Se gândi la tatăl ei şi la Orma. Îşi închipuise că avea să se întoarcă acasă înainte de mijlocul dimineţii. După noaptea de petrecere, fiecare avea să se scoale târziu, şi ea s-ar fi putut strecura fără să i se observe lipsa. Acum timpul trecea repede. Oare trebuia să se înapoieze?

Ar fi trebuit s-o facă. Ştia. Dar venise până aici degeaba?

Îşi aminti deodată de un drum, mai larg şi mai domol, pe care-l foloseau pescarii pentru a transporta lemnul trebuincios la înjghebarea bărcilor. Catârul putea trece pe acolo şi, odată ajunsă pe plajă, ea avea să vadă intrarea fiecăreia dintre peşteri. Iar Moise ar fi putut şi el s-o zărească...

Aşa îi spunea acum în sinea ei: Moise!

De când plecase de acasă, Sefora nu se mai gândea la el ca la un străin. Era Moise. Iar ea... făptuia o nebunie. Un lucru pe care nu-l făcuse niciodată, în care nu se recunoştea pe sine, dar care o împingea înainte ca şi cum nu mai putea hotărî asupra faptelor ei.

Mări pasul, biciui nervoasă crupa catârului cu frânghia. Apoi se opri dintr-o dată.

Jos, la vreo zece coți de țărm, intrat în apă până la brâu, stătea în picioare un bărbat.

Era doar o siluetă și ea se afla mult prea departe ca să-i desluşească fața. Dar reuşi totuşi să-i distingă sclipirea părului de culoare deschisă.

La capătul unei aşteptări lungi, el aruncă o plasă mică de prins peşte. După legănarea umerilor şi a braţelor, îl recunoscu: era, desigur, Moise.

Pescuia. Scoase plasa, o strânse cu grijă înainte de a şi-o atârna de braţ şi de a aştepta o clipă, iarăşi nemişcat. Şi apoi o azvârli din nou cu o mişcare largă şi iute.

Sefora ghici fulgerul argintiu al unui peşte prins în ochiurile negricioase. Moise ieşi din apă şi-şi azvârli prada pe pietre, departe de valuri. Aici, plaja se preschimba într-o fâşie îngustă de pietre de culori strălucitoare, roz şi galben-brun, căreia i se alătura, ca un giuvaer uriaş, albastrul intens al mării.

Căldura sporea, din ce în ce mai înăbuşitoare.

Sefora deschise gura ca să respire mai bine. O imagine din visul ei îi străbătu mintea: momentul în care barca se îndepărtase de țărm şi stropii îi răcoreau fruntea şi obrajii.

Timp de o clipă i se păru că toată fericirea vieţii ei ar fi să se afle acolo, alături de Moise, în timp ce el se întorcea în apă, căutând cu răbdare un alt loc de pescuit.

De bună seamă, Moise ştia să facă rost de ceva hrană. Nu avea chiar atâta nevoie de ceea ce îi aducea, cum îşi închipuise ea.

O să râdă, oare, de gestul ei?

În timpul nopţii precedente, Sefora îşi alesese cuvin-

tele pe care voia să i le spună. Acum nu mai avea nici o poftă pentru vorbe.

Trebuia să ducă hrana în peştera aleasă de el şi să plece înapoi înainte de întoarcerea lui de la pescuit. Avea să ghicească. Sau, mai curând, să se gândească la Orma. Păcat!

* * *

Cu urciorul de bere în curmeziş peste umeri, Sefora descoperi peştera pe la mijlocul falezei. Acolo, poteca se lărgea şi se preschimba într-o terasă destul de întinsă, adăpostită de o boltă stâncoasă. La extremitatea acesteia se căsca gura întunecată a peşterii.

Un cuptor din pietre fusese clădit pe o latură a peretelui. De cealaltă parte, un sac mare de pânză albastru cu alb şi o tunică acopereau nişte rogojini vechi cu margini zdrenţuite care foloseau drept culcuş. Locul ales era desăvârşit, la adăpost de soare, cât şi de vântul încărcat de nisip şi de praf venit dinspre munte.

Sefora se apropie de foc. Sub o piatră mare şi lată, jăraticul alb nu mai scotea fum şi mocnea răspândind un miros înţepător de terebint. Moise nu ştia numai să pescuiască, dar şi cum să se îngrijească de un foc. Şi se instalase într-o peşteră unde putea trăi multă vreme.

Şi-l închipui mâncând şi dormind pe rogojina aceea. El, prinţul acela, bărbatul obişnuit cu bogăţia celor puternici! Aici, de bună seamă, nu mai era prinţ, ci numai un bărbat fugar. Culcuşul său, dacă mai era nevoie, arăta cu prisosinţă acest lucru.

Oare de ce fugea? Ce greşeală putuse să făptuiască un om de vază din Egipt pentru a ajunge să trăiască atât de rău?

Sefora se pregăti să pună chiupul pe terasă, şovăi, socotind că era mai bine să-l aşeze în răcoarea peşterii. Îi trecu pragul. Întunecimea o surprinse, ca şi îngustimea peşterii alungite. Toiagul cu vârf de bronz cu care Moise se luptase cu ciobanii era acolo, sprijinit de perete. Burduful lui de apă se afla, de asemenea, acolo. Aşeză chiupul alături, ca un dar.

Pe plajă, Moise pescuia mai departe cu mişcările lui domoale şi măsurate. Nu ridică nici o clipă ochii spre faleză. Urcă din nou poteca, în fugă. Soarele îi încingea fruntea şi ochii.

Când începu iarăşi să coboare, cocoşată sub greutatea sacului, Moise nu-şi mai arunca plasa. Desfăcea şi curăţa peştii prinşi, umblând de colo-colo prin apă şi pe pietre ca să-i spele şi să le scoată maţele.

Gâfâind, asudând sub greutate, Sefora mergea cât putea de repede, pentru a scăpa odată de povară.

Ajunsă în peşteră, nu se putu abţine să arunce încă o privire spre plajă. Şi atunci, o sclipire mai tăioasă, mai bogată decât celelalte, flutură peste mare.

Un vânt de lumină care învălui chiar şi plaja.

Vreme de o clipită, Moise păru atârnat de vântul acela, ca şi cum cerul şi pământul se împreunau sub picioarele lui. Nu mai era plajă, nici apă, nici văzduh. Doar un şuvoi de lumină în care se mişcau picioarele şi braţele sale, în care pluteau şoldurile şi pieptul lui.

Sefora încremeni, tot atât de fermecată pe cât de îngrozită, nepăsătoare faţă de povara care-i strivea umărul. O senzaţie necunoscută o cuprinse pe de-a întregul. Fără să-i cruţe cea mai mică părticică din gândurile şi emoţiile ei, făcând să-i tremure pielea şi muşchii.

Sclipirea încetă.

Marea era din nou străvezie, albăstrie, presărată cu ace strălucitoare. Moise îşi adună peştii şi le trecu o vergea de trestie prin urechi.

Sefora lăsă, în sfârşit, sacul să-i alunece la picioare. Se îndoi de ceea ce tocmai văzuse. Poate că era doar o ameţeală pricinuită de sforţare, de căldură.

Dar nu era numai atât, o ştia prea bine. Freamătul pielii şi uscăciunea gurii i-o dovedeau.

Nu putea să-şi ia ochii de la Moise. El aşeza peştii într-o scobitură de stâncă unde pătrundea apa mării, îi acoperea cu câteva pietre înainte de a înainta spre larg. Se arunca în valuri, înotând cu uşurinţă, îndepărtându-se de ţărm. După ce revenea la mal, plonja încă o dată.

Asemenea unei păsări, Sefora îi văzu trupul în limpezimea mării. Unde cu pete rotunde aidoma celor de pe aripile fluturilor sau ale păsărilor îi alunecau pe spate, pe albul feselor şi al coapselor pe care pânza le ocrotise de soare.

Simţi că ameţeşte. Pântecele şi pieptul i se întăriră, în timp ce umerii, spatele i se îngreunau. Genunchii i se îndoiră puţin. Îşi apăsă coapsele cu mâinile pentru ca să se sprijine. Ar fi trebuit să nu se întoarcă. Un pas sau doi înapoi ar fi fost de ajuns. Să-şi coboare pleoapele ar fi fost suficient. Dar nu era în stare s-o facă. Ameţeala ei nu se datora câtuşi de puţin golului de sub faleză.

Nu se uitase niciodată la un bărbat în felul acesta. Şi nu doar pentru că era gol.

În sfârşit, Moise îşi scoase capul din apă, îşi aruncă părul într-o parte, îşi trecu mâna peste faţă, înotă încet pe spate, întorcându-se spre plajă într-un cerc larg printre undele sclipitoare.

Sefora voia să-şi închipuie ceea ce nu putea vedea,

ochii şi gura lui, lunecarea apei peste tâmplele sale. O cuprinse dintr-o dată dorinţa de a intra în mare, de a înota spre el, de a-i vedea cutele ochilor, de a-i atinge umerii. O durea tot trupul, pielea îi ardea de parcă ar fi fost bătută cu urzici. O apucă frica.

În cele din urmă, se întoarse, biruindu-şi fascinaţia.

Timp de câteva clipe rămase îndoită de mijloc ca şi cum ar fi fost secerată cu o lovitură de toiag. Cu gura larg deschisă, cu pleoapele strânse, îşi regăsi răsuflarea. Bătăile inimii făceau un tărăboi asurzitor.

Sefora se blestemă, îşi zise că era nebună, se îndreptă cu un fel de furie.

Apucând cu amândouă mâinile sacul cu merinde, îl duse mai mult târâş până în pragul peşterii. Era de ajuns să-l lase acolo, la umbră, şi apoi s-o ia la fugă.

Gândul că s-ar putea afla în faţa lui Moise o umplea de frică. Nu putea să nu găsească chiupul, desagii cu merinde. Avea să ghicească. Să priceapă. Să chibzuiască: fetele de la puţ. Sau poate să reflecteze la ea, cea neagră. La fata pe care voiau s-o siluiască ciobanii. Pentru care se bătuse.

Poate că nu avea să se gândească la nimic din toate acestea. Avea să se vadă, mai târziu.

Nu trebuia să fie nerăbdătoare, ca Orma. Prinţul din Egipt avea să se mai ascundă aici multă vreme, nu era nici o îndoială.

Sefora târî sacul pe terenul neregulat până în întunecimea peşterii. Se opri, orbită de întuneric. Răcoarea îi îngheţă sudoarea pe frunte şi pe ceafă. Umărul i se lovi de perete, gemu de durere, cât pe ce să cadă. Călcâiul i se izbi de ceva tare care se răsturnă. Se auzi un zgomot înfundat când se izbi de piatră.

Se lăsă pe vine, bâjbâind în jurul ei cu degetele. Îi bătea iarăşi inima iute. Gustul amar al păcatului îi usca gâtlejul. Şopti:

— Horeb! Horeb! Nu mă părăsi!

Pipăi o formă colţuroasă, recunoscu atingerea lemnului. Trase spre ea un sipet, lung şi îngust. La lumina slabă ajunsă dinspre intrare, ghici culoarea albastră şi gălbuie de pe laturi. Pe capac, şiruri de forme, siluete de păsări, de plante, linii simple şi alte trăsături erau desenate cu minuţiozitate.

Scrierea egiptenilor!

Ietro îi desenase odată nişte schiţe pe nisip, şi chiar, folosind cerneala de sepia, pe o stofă din trestie pisată. Desene pe care ea le socotise foarte stângace. Acestea erau uşoare, curate, de o simplicitate desăvârşită.

Îşi aminti zgomotul care răsunase după ce răsturnase sipetul. Cufărul acesta nu era gol. O cuprinse iarăşi teama de întoarcerea lui Moise. Îşi ciuli urechile, gata s-o ia la fugă. Dar nu auzi decât valurile izbindu-se de ţărm. Mai avu vreme să aşeze totul la loc.

Înfierbântată, în patru labe, zdrelindu-şi genunchii pe muchiile de stâncă, azvârlindu-şi mâinile la stânga şi la dreapta, ghici o sclipire. O formă lungă, ca un sul? Şi încă una, la fel, alături. Era ceva greu. Era... Sefora scoase un strigăt de uimire, se îndreptă, se duse până la intrare ca să vadă mai bine, nedându-şi crezare ochilor.

Aur. Două brăţări de aur.

Două podoabe de mărimea, pe puţin, a antebraţelor ei! Pe fiecare dintre ele, în relief, un şarpe înlănţuia placa groasă de aur lustruit. Între inelele şarpelui, gravate, se aflau semne, cruci ciudate, siluete mărunţele, jumătate-oameni, jumătate-animale.

O piatră se rostogoli şi răsună pe povârnişul falezei.

Se întorcea Moise.

Sefora se gândi la braţele de aur ale bărbatului care o prinsese de mijloc pe fundul mării.

Se repezi să pună podoabele la locul lor şi ieşi din peşteră cu mintea în flăcări.

Plaja şi marea erau goale. Moise se afla aici, la vreo cincisprezece paşi. Prada lui se legăna atârnată de trestia aruncată cu nepăsare peste umăr. Se opri pe loc cu o mişcare de uimire, poate chiar de teamă.

Ea şovăi. Moise era încă destul de departe, avea timp să alerge până în susul falezei. Îşi zise din nou că el avea să vadă merindele şi să priceapă. Moise îşi ridică mâna ca să-şi apere ochii de soare şi ca s-o vadă mai bine.

Seforei îi fu ruşine că voise să fugă. Nu-şi învăţa ea surorile că trebuie să ştii să-ţi înfrunţi soarta? Dar, de fapt, nici nu mai avu de ales. Picioarele ei nu voiau să se mişte.

El zâmbi. Îşi luă mâna de la frunte într-un mic gest de bineţe şi se apropie.

* * *

Sefora îşi reaminti clipa aceea multă vreme şi de multe ori, în zilele, săptămânile şi în anii care au urmat. Fără îndoială, clipa aceea nu fu nici atât de scurtă şi nici atât de miraculoasă.

Moise era în faţa sa, iar ea tremura de frică, îngrozită că se putea întâmpla, ca în ziua de dinainte, să nu fie în stare să scoată o vorbă. Aici, acum, privea ţintă buzele lui Moise ca şi cum avea să smulgă de pe ele propriile cuvinte. În loc să se întâmple aşa ceva, îşi dădu seama că la puţul din Irmna nu-i observase tivul gurii în barba abia

mijită, lobul urechilor, nepotrivirea dintre pleoape, una mai coborâtă peste ochi decât cealaltă. Îşi amintea însă de nasul şi de pomeţii înalţi ai obrajilor străinului. Şi rămânea tăcută, bineînţeles.

El o cerceta cu privirea. Mai puţin surprins, cu înfăţişarea deschisă, cu sprâncenele uşor înălţate, aşteptând să afle de la ea ce căuta acolo.

Sefora uitase de sipetul şi de brăţările de aur, dar amintirea ameţelii care o cuprinse când îl privise înotând o strângea de piept ca o ameninţare. Era cu neputinţă ca emoţia aceea să nu-i lase urme pe chip.

Iată ce trebuia să vadă Moise. Seforei nu-i plăcea această imagine. Chipul unei femei uimite de prezenţa unui bărbat, de vederea trupului său. Imagine pe care, desigur, o cunoştea bine, care nu însemna prea mare lucru pentru el. Oare câte femei vădiseră până acum o asemenea zăpăceală neroadă? Egiptence frumoase, regine, slujnice... Se înfuria împotriva ei însăşi.

Dar, vrând-nevrând, ea nu avea de arătat altă înfăţişare.

Moise păru că îi încuviinţează tăcerea. Dădu uşor din cap şi se duse să pună prada lângă foc. Ridică piatra care îl acoperea, scoase trestia din urechile peştilor şi o rupse în bucăţi asemănătoare ca lungime, pe care le aşeză pe pietre, de-a curmezişul vetrei, şi aşeză peştii deasupra lor. Se aplecă să zgândărească puţin jeraticul, care începu să fumege încetinel.

Sefora era uşurată. Dar fu jignită că-şi vedea de peştii lui în timp ce ea se afla acolo, la el. Nu pentru multă vreme. Moise se ridică şi-i zâmbi.

— O să se coacă foarte încet, zise el. Pe urmă, pot să-i păstrez multă vreme.

Moise vorbea despre peşti, dar privirea cu care o învăluia pe Sefora fremăta ca o harfă ale cărei corzi stăteau să se rupă.

Atunci, ea se îndreptă, silindu-se să-şi ţină fruntea sus, şi îi spuse lui Moise, vorbind rar, ca s-o înţeleagă bine:

— M-am temut că-ţi lipseşte hrana, din cauza aceasta am venit. Nu ai turmă, nici pe cineva care să... Dar dacă ştii să pescuieşti... Nu m-am gândit la culcuşul tău. Ai nevoie de un cearşaf şi de o rogojină nouă... Nu mi-a trecut prin cap... Adevărul este că n-am venit numai pentru hrană. Voiam să-ţi mulţumesc... Pentru ieri. Îţi datorez...

Se opri. Ca să găsească cuvintele pentru ce-i datora.

Moise îi urmărea gesturile şi inelele părului care i se împrăştiau pe umeri ca nişte pene negre. Aruncă o privire sacului şi chiupului, dar îşi întoarse iute ochii la buzele Seforei ca să priceapă bine ce-i spunea.

O aştepta să-şi încheie fraza. Ea nu o termină.

Auzeau valurile şi adulmecau mirosul jeraticului de terebint cu care se amesteca mirosul de peşte. Cu o mişcare cât se poate de firească, Moise se apropie de Sefora, la hotarul dintre soare şi umbră, la doi coţi de prăpastie.

Ea luă o gură de aer şi mirosul lui Moise ajunse în suflarea ei. Mirosea a sare de mare. Îl văzu cum îşi încrucişa braţele, aşa cum i se întâmpla şi lui Ietro s-o facă. De data aceasta, ea se gândi la brăţările de aur şi la visul acela.

— Sunt mulţumit. Îţi aud glasul, zise Moise, cu accentul, încetineala, şovăielile lui, dând câte puţin din cap. Ieri, n-ai spus nimic. Nici un cuvânt. Am chibzuit: ce se întâmplă? Cumva nu ştie să vorbească? E vreo străină?

— Te-ai gândit la toate acestea pentru că am pielea neagră?

Întrebase râzând, foarte iute, ca şi cum întrebarea aceea îi stătea de multă vreme pe buze.

— Nu, doar pentru că nu ziceai nimic.

Îl crezu pe cuvânt.

— N-ai spus nimic. Dar ai ascultat. Ai înţeles unde mă aflu. Peşteri sunt multe pe aici. M-ai văzut pescuind. Dacă nu...

„Dacă nu, aş fi umblat în tot lungul plajei, până la căderea nopţii ca să te găsesc", se gândi Sefora. Nici nu a fost nevoie s-o spună. Moise vorbea iarăşi:

— Trebuie să ştii un lucru. Nu sunt un om din Egipt. Semăn cu ei, dar nu vin de acolo. Sunt evreu.

— Evreu?

— Da. Fiu al lui Avraam şi al lui Iosif.

Din nou, cu pieptul încordat, ea se gândi la sipet, la brăţări. Chibzui: „Le-a furat. Iată de ce se ascunde. Un hoţ!". Simţea sângele zvâcnindu-i în tâmple şi răspunse fără ezitare:

— Şi tatăl meu, Ietro, înţeleptul regilor din Madian, este fiu al lui Avraam.

Deşi ar fi putut întreba cum ar putea un fiu al lui Avraam să aibă o fiică cu pielea neagră, Moise nu spuse totuşi nimic.

— În Egipt, evreii nu sunt regi, nici înţelepţi ai regilor. Sunt robi.

— Nu semeni cu un sclav.

El şovăi, încetă să o mai privească în timp ce rostea nişte vorbe ciudate.

— Nici eu nu mai sunt din Egipt.

Se lăsă iar tăcerea. Cuvintele lui Moise aveau un tâlc

prea adânc, lăsau să se înțeleagă prea multe lucruri pentru ca Sefora să izbutească să le poată rândui în mintea ei. Poate că Moise nu furase? Poate că nici nu era un prinț? Poate că era doar bărbatul din visul ei?

Se sperie la acest gând. Făcu un pas, se depărtă de el, care o privea, și declară:

— Trebuie să mă întorc acasă.

El dădu din cap, făcu semn spre interiorul peșterii, mulțumi.

— La părintele meu, vei fi totdeauna binevenit, îi zise ea, căutând să-i citească pe față. Va fi foarte bucuros să te cunoască.

Sefora îi întoarse spatele, pătrunse în căldura falezei. Moise o rechemă:

— Așteaptă. Nu poți să pleci fără să bei niște apă.

Fără să mai întârzie, el se duse să-și ia plosca din pragul peșterii. Se întoarse și scoase dopul de lemn, apoi i-o întinse.

— E încă rece.

Sefora știa bine cum se bea din gâtul ploștii. Oricum, nu se simțea în stare nici măcar să ridice burduful cu apă. Moise îl ridică pentru ea. Apa țâșni, stropi, îi împroșcă barba și obrazul. Ea râse. Moise râse și el, la rândul lui, și coborî plosca.

Sefora nu avea idee cum se ademenește un bărbat. Totuși, o vedea pe Orma cum face. Nu avea habar ce era dragostea. Cu toate acestea, o observa pe Sefoba cum procedează. Și iată că simțea urcând în ea dragostea și dorința de a ademeni. Se împotrivi și uneia, și celeilalte.

— Îți risipesc apa, zise ea.

Mâna dreaptă a lui Moise se ridică. Degetele lui se așezară pe obrazul Seforei, șterseră apa rece de pe fața ei

întunecată. Lunecară până în scobitura bărbiei, atingându-i în treacăt buza. Sefora îl prinse de încheietura mâinii.

Oare cât timp rămaseră aşa?

Fără îndoială, mai puţin decât ţine trecerea unei rândunici. De ajuns pentru ca Sefora să simtă pe tot trupul mângâierea mâinii lui Moise. Ca şi cum o învăluia, o ridica, aşa cum făcuse bărbatul din visul ei.

Apoi deschise ochii şi văzu aceeaşi dorinţă pe chipul lui Moise. Întrezări gesturile pe care avea să le facă, se gândi chiar la culcuşul care-i aştepta alături. Mai avu doar puterea să surâdă, să dea drumul mâinii lui Moise şi s-o ia la fugă.

* * *

Soarele trecuse de multă vreme de zenit când Sefora ajunse în curtea lui Ietro. Domnea acolo o linişte care nu se datora numai căldurii după-amiezei. Corturile, slujitorii şi cămilele lui Reba nu mai erau.

Ea îmboldi catârul ca să intre în ţarc. Bărbaţii evitau să o privească, în timp ce slujnicele îi aruncau uitături îngrijorate înainte de a dispărea în umbra casei. De bună seamă, lipsa ei nu trecuse neobservată.

Visa la răcoarea unei odăi şi la un urcior cu apă pe care s-o lase să curgă pe trupul ei înainte de a-şi schimba tunica, udă de sudoare. Temându-se totuşi că avea să dea de Orma în odaia ei, se îndreptă spre încăperea cea mare a femeilor. Era cât pe ce să ajungă acolo, desluşind deja ţipetele copiilor care se jucau, când îşi auzi numele strigat cu putere. Sefoba, cu chipul răvăşit, străbătea curtea în fugă, se aruncă dintr-un salt în braţele ei, o strânse la piept, tremurând şi bombănind:

— Unde ai fost? Pe unde ai umblat?

Sefora nu avu răgaz să-i răspundă. Cu răsuflarea tăiată, Sefoba cea blajină o lămuri că se temuseră pentru ea, că se gândiseră la fiii lui Husenek, la toate grozăviile de care erau în stare sălbaticii aceia ca să se răzbune de pedeapsa pe care le-o dăduse străinul. Horeb să ne aibă în pază!

— O, Sefora mea, dacă ai şti! Mi te-am închipuit în ghearele lor, nu puteam să mă împiedic să nu mă gândesc, îi vedeam pe cale să termine ce n-au putut să facă ieri!

Sefora zâmbi, mângâie fruntea şi ceafa surorii ei, îi sărută obrajii înlăcrămaţi şi se feri să mintă, zicându-i că nu i se întâmplase nimic îngrozitor, că n-aveau de ce să fie înspăimântaţi.

Sefoba nu avu vreme s-o întrebe mai departe, deoarece în spatele ei răsună un râs batjocoritor:

— Bineînţeles că nu! Desigur că nu s-a întâmplat nimic îngrozitor! Nu te teme, Sefora, Sefoba e singura de-aici care şi-a putut închipui aşa ceva.

Orma, înfuriată peste măsură, o apucă pe Sefora de braţ şi o despărţi de Sefoba. Veninul geloziei îi schimonosea trăsăturile în timp ce făcea semn din bărbie:

— Acolo unde erai, nu era nici o primejdie, aşa-i? Şi mai cu seamă nu răzbunarea fiilor lui Husenek!

Nu era nici o îndoială că ghicise de unde venea Sefora. Orma nu era proastă decât în unele privinţe. Cu toate acestea, Sefora se mărgini să-i răspundă cu un glas moale:

— Reba a plecat deja?

Descumpănită, Orma strânse din pleoape ca şi cum ar fi vrut să recunoască o viclenie care venea cumva pe ocolite. Dar nu văzu altceva decât lumina orbitoare din curte şi bătu din palme.

— Ce are a face Reba?

— I-a înapoiat ţesătura azi-dimineaţă, oftă Sefoba.

— I-ai dat înapoi stofa aceea minunată? se miră Sefora, sincer uluită.

— Ţesătura! Uite la ce te gândeşti!

— Ieri-seară păreai foarte mândră să o porţi!

— Da, îmi stătea bine! Era o ţesătură frumoasă. Ca să dansez. Doar pentru atât. Am îmbrăcat-o şi am dansat. Bine. Şi ce-i cu asta? Noaptea e noapte. La lumina torţelor, avea culori frumoase. Azi-dimineaţă, la lumina zilei, mi-am dat seama că nu mai era pe gustul meu. Nu-mi mai plăcea deloc. I-am înapoiat-o lui Reba, şi asta-i tot. Bineînţeles, dacă ai fi fost aici, m-ai fi împiedicat s-o fac.

Orma zâmbea, mândră de provocarea ei. Sefoba îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii şi se strâmbă la ea.

— Reba s-a simţit atât de umilit, zise ea, încât şi-a scos cuţitul şi a tăiat minunăţia aceea în bucăţele. A cerut să-i fie aduse cămilele şi l-a salutat pe tatăl nostru fără măcar să deschidă gura. Bietul nostru părinte era încă bolnav de cât băuse în noaptea trecută. Îţi închipui ce-a gândit el despre toată treaba aceasta. Şi e adevărat, cu tine, care nu erai acasă...

Se întrerupse ca să-şi îndulcească vorbele cu un surâs:

— Am adunat bucăţelele de ţesătură. Se află sub culcuşul meu.

— Nu-mi pasă de Reba, bombăni Orma, care voia să prelungească cearta. Nu vorbim despre Reba. De altfel, totul s-a întâmplat din cauza ta, Sefora.

— Din vina mea?

— Nu mai face mutra aceasta. Ai găsit locul unde se ascunde egipteanul, nu-i aşa?

Şovăiala Seforei fu o mărturisire:

— Eram sigură, rânji Orma. De-acolo vii!

— E adevărat? Te-ai dus să-l cauţi?

Mirarea Sefobei, cu o umbră de dojană, o puse în încurcătură pe Sefora mai mult decât cârâielile Ormei.

— Da, încuviinţă ea, în sfârşit.

Orma, care până atunci poate nu era chiar sigură de ceea se spunea, păru că înghiţise ceva care i se oprise în gât. Sefoba făcu ochii mari.

— L-ai găsit, l-ai văzut?

— L-am văzut.

— Bineînţeles! Cât eşti de prefăcută, Sefora! Ieri ne porunceai să nu-i spunem nimic tatălui nostru, să-l lăsăm în pace pe egiptean: sărmanul, nu trebuie să-i descoperim taina. Iar tu, nici măcar nu ai aşteptat să se facă zi ca să alergi după el!

— I-am dus de mâncare. Şi de băut. Atâta tot.

— Aha! Câtă bunătate!

— I-am mulţumit pentru ce-a făcut ieri.

Orma râse, un soi de râs care aprinse obrajii Seforei.

— Unde se află?

— Acolo unde se află.

— O... murmură Orma cu dispreţ. Nu-mi spune nimic, nu-i nevoie! Tatăl nostru vrea şi el să-i mulţumească străinului. Aştepta doar întoarcerea ta ca să ştie unde să-l caute.

— Ce i-ai povestit?

— Adevărul. Nu sunt ca tine. Nu ascund nimic şi nu fac pe grozava.

* * *

Ietro era lungit pe culcuşul său, acolo unde Sefora îl lăsase în noaptea trecută. Aşezaseră în jurul lui vreo câte-

va perne în plus. În încăpere era foarte întuneric şi părul lui alb strălucea ca un bulgăre de var. Ţinea ochii închişi şi mâinile încrucişate pe piept. Degetele agere ale unei slujnice tinere îl frecau pe burtă peste pânza subţire de in a tunicii, în timp ce o alta, atât de bătrână, încât chipul ei era doar un snop de zbârcituri, îi pregătea un ceai în pragul odăii.

Din când în când, fără să se ştie dacă era din cauza suferinţei sau a uşurării, o frântură de şoaptă ţâşnea printre buzele înţeleptului din Madian. Mâinile tinerei slujnice îşi îndulceau sforţarea, ochii ei pândeau chipul stăpânului, negăsind decât gălbejeala unui moşneag cu mărunţaiele zdruncinate.

Nici una, nici cealaltă nu-şi întrerupseră treaba când se apropie Sefora. Privind, cu oarecare dezgust, cum se prelingea zeama cafenie pe care slujnica cea bătrână o storcea dintr-un cearşaf umflat, ea aşteptă cu răbdare înainte de a pătrunde în întunecimea odăii. Când bătrâna îi dădu, în sfârşit, voie să intre, Ietro ghici o mişcare în umbra care-i îngreuna pleoapele. Deschise ochii mari, încruntând din sprâncene. Pe buze îi apăru un freamăt de mulţumire.

— Iată-te, în sfârşit, acasă, fata mea.

— Bună ziua, tată.

— Lasă-l să-şi bea mai întâi ceaiul, interveni slujnica bătrână. O să vorbeşti pe urmă. Ceaiul nu trebuie să stea, altfel îşi pierde puterea.

Fără cruţare, Sefora o dădu la o parte pe cea mai tânără, punând cu un gest plin de autoritate castronaşul de lemn în mâinile lui Ietro. Bătrânul înţelept se ridică în şezut bombănind şi fără să se uite la fiertură o bău dintr-o dată, apoi îi întinse castronaşul gol.

— Aiurea!... zise el, dispreţuitor.

Bătrâna cârâi, acră.

— Ce-ţi închipui? Că Horeb o să-ţi întinerească măruntaiele într-o clipită?

Îşi adună obiectele într-un coş.

— În curând o să fie mai bine, şi deseară cât se poate de minunat, anunţă ea cu un glas care nu admitea nici o împotrivire. Data viitoare, înainte de a înghiţi ceva ce nu cunoşti, să mă întrebi.

Ietro nu-i răspunse. Degetele lui ca pergamentul atinseră uşurel coapsa slujnicei tinere.

— Ajunge şi pentru tine, micuţo. Mâinile tale sunt binecuvântate de Horeb.

În vreme ce amândouă dispăreau în lumina orbitoare a curţii, perdelele boţite ale pleoapelor lui Ietro căzură din nou. Pipăi latura culcuşului ca să găsească mâna Seforei, pe care o strânse cu putere.

— Reba mi-a dat să gust un amestec din Orient. Un soi de catran care e pus să ardă pe jăratic şi i se respiră fumul. Se zice că dacă faci asta cum trebuie ţi se înfăţişează în gând tot felul de vedenii, că gusturile, mirosurile şi lucrurile se schimbă. Poate că sunt prea bătrân sau că nu a fost pregătit cum trebuie.

Un râs mărunt făcu să i se piardă gura în zăpada mătăsoasă a bărbii, preschimbându-se de îndată într-o strâmbătură pe care o încheie, din vârful buzelor, cu un suspin:

— Ştiu prea bine ce simt. Parcă aş fi băut toate chiupurile cu vin şi cu bere din casă şi că Horeb, ca să mă pedepsească, mă loveşte prietenos în cap cu stâncile muntelui său.

— Vrei apă? Alte perne?

— Nimic. Îmi ajunge că eşti aici.

Redeschise ochii, pupilele îi sclipeau în umbră.

— Reba este un băiat cumsecade. Demn de datoria care-l aşteaptă. Doreşte să ştie cum e lumea şi are gustul dreptăţii. Ştie să distingă amăgirea de adevăr. Azi-dimineaţă, mi-a fost ruşine când a plecat. Mie, Ietro, mi-a fost ruşine pentru prima dată de multă vreme. Ruşine de mine şi de fetele mele!

— Tată! N-am vrut să...

Degetele uscate strânseră şi mai tare mâna Seforei.

— Vorbeşte mai încet. Şi cuvintele se preschimbă în pietre dacă sunt aruncate prea tare.

— Să nu crezi că aş fi putut s-o împiedic pe Orma să-i înapoieze ţesătura lui Reba. În clipa aceasta sunt pentru ea cea mai nesuferită fiinţă.

Ietro bombăni ceva, dar nu se ştia dacă era din pricina trupului său care-l durea sau a cuvintelor Seforei.

— Străinul, oftă el. Este adevărat că se află un străin pe la noi? Te-a scăpat din mâinile fiilor lui Husenek?

— Da.

— Ieri?

— Da, la puţul din Irmna.

— Şi nu mi-ai spus nimic.

— Scăpasem nevătămate. Şi apoi, ieri-seară era aici Reba. Ţi-aş fi vorbit astăzi.

— Ha, ha...

Râsul scutură pieptul lui Ietro.

— După lunga ta plimbare?

Spusele bătrânei fuseseră adevărate. Ceaiul începea deja să lucreze. Obrajii bătrânului înţelept îşi recăpătau culorile şi vocea lui se făcea limpede chiar şi în zeflemea. Sefora strânse din buze fără să-i răspundă. Nu se simţea vinovată, ci jignită. Ietro îşi dădu seama şi-i bătu uşor

mâna cu palma.

— După câte spune Orma, străinul ar fi un prinţ din Egipt. Ce caută un prinţ din Egipt pe pământurile Madianului?

— Poate că e prinţ, dar nu este egiptean.

— A?...

El aştepta urmarea. Trecură câteva clipe căci aici, de faţă cu Ietro, amintirea degetelor lui Moise pe obrazul ei o stânjenea pe Sefora.

— Mi s-a destăinuit azi-dimineaţă.

— Iată o veste bună: aşadar, Orma nu spune numai prostii.

— I-am dus de mâncare şi bere.

— De ce nu vine aici, ca să-i mulţumesc pentru ce a făcut pentru fetele mele?

— Nu ştiu.

Sefora şovăi. Pe drumul de întoarcere, se gândise că nu-i putea ascunde nimic tatălui ei, că trebuia să-i mărturisească totul. Nu mai încercase niciodată să-i ascundă ceva. Totuşi, acum, nu se putea hotărî. Vorbele, mărturisirile, chiar şi temerile ei, nimic nu izbutea să-i treacă pragul buzelor. Scoase la iveală singurul adevăr de care era în stare:

— Azi-dimineaţă, dacă n-am anunţat unde mă duceam, era ca să nu vină Orma cu mine.

Ietro lăsă să-i scape un geamăt înainte de a clătina din cap, cu grijă.

— Fiicele mele!

— Orma e Orma. Dar nu sunt ca ea.

— În ceea ce priveşte trufia, s-ar putea crede că aţi avut acelaşi tată şi aceeaşi mamă!

Sefora ridică din umeri, tunica sa largă îi undui ca o

perdea uşoară până la picioare.

— Aşadar, ce este acest străin, dacă nu e egiptean? stărui Ietro.

— Este evreu.

— Cum?

— Aşa susţine.

Uimirea îl scoase pe Ietro din amorţeală.

— Un fiu al lui Avraam?

— El spune: al lui Avraam şi al lui Iosif.

Ietro încuviinţă.

— Al lui Avraam şi al lui Iosif, de bună seamă. Un evreu din Egipt.

Timp de o clipă, ochii lui se opriră pe umbra grinzilor şi a frunzelor de palmier de pe culcuşul său, unde se zbenguiau câteva muşte. Apoi se aplecă, apucă paharul cu apă lăsat de slujnică şi îl bău din câteva înghiţituri.

— Se poate să fie aşa. Cei care fac negustorie cu Faraonul povestesc că în Egipt evreii sunt robi greu încercaţi. Dacă acest Moise este un sclav din Egipt, atunci Orma e chiar mai proastă decât o cred ca să-l ia drept un prinţ.

— Nu, zise cu blândeţe Sefora. Nu cred să fie un rob.

— Nu?

— Sefoba şi cu mine l-am luat şi noi drept un prinţ. Aşa arată. Nici felul lui de a se bate nu este al unui rob.

— Aţi vorbit. Ce ţi-a spus?

Privirea lui Ietro stăruia asupra fiicei sale, liniştită şi pătrunzătoare.

— Mi-a spus aşa: „Nu mai sunt din Egipt".

— Şi pe urmă?

— Asta-i tot.

— Câteva cuvinte. Te-ai dus să-l vezi şi el n-a rostit decât câteva vorbe?

Râsul Seforei suna cam nefiresc.

— Nu este în largul lui cu vorbele. Cu limba noastră.

— Un evreu?

— Aşa este.

— Dar tu te descurci cu limba ta, zâmbi Ietro.

Nu cu el, se gândi Sefora. Nu cu Moise.

— Orma spune că i-ai interzis să-mi vorbească despre el.

— Nimeni n-o poate opri pe Orma, oftă Sefora.

Ietro se mulţumi să aştepte.

— După înfăţişarea lui... După felul său de a fi... Orma şi Sefoba l-au poftit de îndată: „Vino la părintele nostru!". A refuzat. Nu fără să şovăie. Atunci, m-am gândit: străinul e fugar. Vrea să rămână în umbră. Este un bărbat care se ascunde. Cât despre mine, ceea ce-i datorez este să-i fie îndeplinită voinţa şi să nu fie silit să vorbească atunci când vrea să tacă.

Ietro o privi o clipă înainte de a da din cap, mai mult în semn de preţuire decât de ironie.

— Ai făcut bine. Dar sunt tatăl tău, şi el se află pe pământul meu... M-ai făcut curios. Să-i trimiţi doi băieţi, cu o cămilă şi o oaie pe care s-o poată mulge. Cămila este ca să vină să mă vadă. Să i se comunice că aş fi mers eu însumi la el să-i arăt recunoştinţa mea, dar că oasele mele trebuie cruţate. Să i se spună că mi-ar face cea mai mare cinste aşezându-se alături de mine sub bolta de verdeaţă.

Sefora rămase tăcută, cu fruntea plecată, cu degetele potrivind o cută a tunicii ei.

— E bine aşa? Sunt îndeajuns de cuviincios pentru un prinţ din Egipt? Am uitat ceva?

— Şi dacă tot nu vrea?

— Să aşteptăm să refuze.

— Sunt sigură că n-a făcut nimic rău.

— Îmi stârneşti curiozitatea.

— Orma va dori să-i însoţească pe băieţi.

Înaintea ochilor care sclipeau de veselie, degetul lui Ietro făcea semn că nu.

— Sigur că nu! Nici tu, nici Orma. Am spus doi băieţi şi ei vor merge.

Cei doi tineri păstori se înapoiară fără străinul Moise.

— A mulțumit pentru animale. Tot ce a cerut este să i se arate cum se scoate laptele de la oaie, şi asta a fost tot.

Ietro rămase o clipă pe gânduri, dar se feri să spună ceva.

Trecură două zile şi nimeni nu văzu apărând pe drumul din apus vreun prinț din Egipt călare pe o cămilă. Ceasurile se scurgeau cu o încetineală până atunci necunoscută de Sefora. Cu cât timpul trecea, cu atât izbutea mai puțin să-şi înfrâneze neliniştea. Trebui să recunoască: era bântuită de teamă. Spaima că Moise avea să vină sau să nu, era tot una. Groaza de amintirea ultimelor clipe petrecute împreună în peşteră.

Îi era greu să doarmă. Trebuia să îndure suspinele Ormei care se răsucea fără încetare în culcuşul ei. Din timp în timp, se îndrepta pe jumătate şi şoptea:

— Sefora, dormi?

Sefora rămânea nemişcată. Orma şoptea mai departe:

— Ştiu că nu dormi. Te gândeşti la el.

Sefora rămânea mai departe nemişcată.

— Şi eu, bombănea Orma, mă gândesc la el. Eşti o proastă dacă te prefaci că nu.

Sefora lăsa tăcerea să-i vină de hac surorii ei. Când, în sfârşit, Orma aţipea, rămânea, din păcate, cu gândurile ei, pe jumătate limpezi, în care se amestecau toate lucrurile şi unde, sub pleoapele lăsate, o orbeau toate clipele împărtăşite cu Moise, în vis, ca şi aievea.

În a doua dimineață de aşteptare, Kuşeita îşi pierdu

răbdarea. Încă din zorii zilei se repezi la poarta curții pentru a iscodi drumul spre apus. Era încă albicios ca laptele. Și pustiu. Sefora aștepta ca stâncile și tufișurile să-și capete culorile lor prăfuite, apoi și umbrele. Dar drumul rămânea tot atât de pustiu.

Obosită, strângând din dinți când o apuca dorința de a se arunca în spinarea unui catâr pentru a ajunge la peștera lui Moise, se duse în încăperea femeilor. Fețele se întoarseră spre ea, afișând toate aceeași întrebare: „Vine egipteanul?".

Sosi, în schimb, Orma, care presimțise ceva.

— Ce se întâmplă?

După o clipă de tăcere, o voce răspunse:

— Sefora s-a dus să-l aștepte în zori la poarta curții. Dar treaba aceasta nu l-a făcut să vină.

Niște chicoteli și râsete înfundate țâșniră pe ici, pe colo. Furia care se citea pe chipul Ormei se preschimbă într-un râs batjocoritor care o făcea și mai frumoasă. Sefora plecă din odaie, pășind apăsat și sfidător. Își făgădui să nu mai lase să-i scape nici un semn de nerăbdare.

În seara celei de-a treia zi, pe când în apusul înflăcărat nu se zărea nici o făptură omenească sosind pe jos sau călare, Orma se duse să-i ceară voie lui Ietro ca să meargă ea însăși după Moise chiar în ziua următoare.

— Și ce să faci acolo?

— Ei bine, ca să vină, așa cum i-ai cerut!

— Nici vorbă, nu i-am cerut așa ceva! L-am poftit să se așeze lângă mine, ceea ce mi-ar face plăcere și cinste. Dar dacă n-are chef, îi voi prețui atât refuzul, cât și venirea. Va păstra cămila și oaia pe care i le-am trimis, astfel nu mă voi simți dator față de el.

Răspunsul o descumpăni scurtă vreme pe Orma, dar

nu îndeajuns pentru a o convinge.

— Te înşeli, tată, zise ea încruntându-şi frumoasele sprâncene. Nu va veni. Şi ştiu de ce.

— Da?

— Este un prinţ din Egipt.

— Aşa se pare.

— Un bărbat obişnuit să i se arate mult respect.

— Vrei să spui că o cămilă şi o oaie nu sunt de ajuns ca să-i arate recunoştinţa mea?

— Nu, vreau să precizez doar că doi băieţi care să-i transmită dorinţa ta de a-l vedea aici nu ajung ca să potolească focul trufiei sale.

— Vrei să sugerezi că trufia lui e atinsă?

— Dacă nu ar fi, egipteanul s-ar afla deja aici.

— Crezi?

— Ne apără, se bate pentru noi, fiicele tale. Singur împotriva a patru, punându-se în primejdie să fie măcelărit. Şi pe urmă fuge de noi? Tată, nu are nici un sens. S-a văzut până acum vreun străin care să nu vrea să se aşeze cu tine în curtea ta? A fost rostit vreun cuvânt nelalocul lui ori s-a făcut ceva care nu i-a plăcut.

— De către cine?

— Sefora. Ştii ce cuvinte şi ce glas foloseşte câteodată. Ca şi cum ea ar fi cine eşti tu! Sau nu spune nici o vorbă atunci când ar trebui să glăsuiască. Ţi-a povestit că acolo, la puţ, n-a zis nimic, nici măcar mulţumesc?

— A plecat să-l vadă ca să-i ceară s-o ierte. I-a dus fructe şi bere. Mai trebuia doar să-l poftească la mine.

— A ştiut ea, oare, să-şi uite trufia şi să-şi domolească asprimea cuvintelor?

— N-avea nici un temei ca să fie severă faţă de el. N-ai întrebat-o ce au discutat?

Râsul Ormei era plin de ace.

— Nu poţi să o întrebi pe Sefora asemenea lucruri!... Ştiu numai ce am văzut: întorcându-se de acolo, avea mutra cuiva care are ceva de ascuns.

Ietro oftă înainte de a vorbi.

— În timp ce tu, dacă te duci până la peştera lui, ai face cu totul altceva?

— Ar fi fost deja aici.

În clipa aceea, zâmbetul Ormei era de-a dreptul cuceritor.

Degetele lui Ietro dezlegau noduri nevăzute din barba sa. Orma se arăta, încă o dată, atât de ageră, încât el fu uimit. Se gândi să-i domolească avântul dezvăluind faptul că acest prinţ din Egipt nu era decât un evreu, poate chiar un rob fugar. Dar tăcu, temându-se de noi răbufniri ale fiicei sale la auzul acestei veşti. El însuşi, de fapt, începea să fie sâcâit de aşteptare şi de curiozitate. Orma avea dreptate: când se mai văzuse un străin care să nu vrea să se aşeze cu el la masă în curtea lui? De ce nu venea bărbatul acela? Şi ce avea el atât de nemaipomenit? Căci, dacă era firesc ca Orma să nu aibă altă grijă decât să uluiască un străin, cu totul altfel era Sefora, cea mai cuminte dintre toate. Cel puţin până în ziua aceea!

Totuşi, el declară cu asprime:

— Nu te vei duce. Curtea lui Ietro îi primeşte pe toţi cei care vor să-i treacă poarta cu prietenie. Dar nimic mai mult. Oricât de mofturos ar fi prinţul tău din Egipt, am făcut ceea ce trebuia, şi cred că e destul.

* * *

Mai trecură câteva zile, una după alta, asfinţit după asfinţit.

S-ar fi putut crede că fiicele lui Ietro erau obosite de atâta aşteptare. Se întâmplă dimpotrivă. Ca o boală, nerăbdarea le cuprinse pe toate femeile casei. Cei câţiva bărbaţi, soţi, fraţi şi unchi care nu plecaseră cu turmele ajunseră să se întrebe dacă aveau să-l vadă vreodată pe acest străin despre care tot trăncăneau femeile.

Nu mai erau ceasuri, treburi, în curte sau pe afară, nici măcar clipa de odihnă sub terebinţi sau tamarini, fără ca ochii să se îndrepte fără să vrea spre drumul dinspre apus. Dar nu găseau acolo decât albastrul schimbător al cerului, vreun cârd de pescăruşi ori de cormorani, sau, câteodată, vreun asin rătăcit.

În sfârşit, se petrecu lucrul acela.

Fără să-l fi văzut careva în văpaia unei după-amiezi, Moise era acolo, la poarta curţii.

Se auzi un ţipăt de fată sau de copil. Fu destul timp pentru ca fiecare să înţeleagă, să zgâiască ochii şi să caşte gura înainte de a zvâcni din umbră. Toţi se repeziră la poartă. Da, el era acolo.

Nimeni nu îndrăzni să rostească o vorbă.

Nu purta tunică, ci doar o pânză încreţită, strânsă pe mijloc cu cingătoarea aceea ţesută minunat pe care fiicele lui Ietro o admiraseră atât la puţul din Irmna. O tichie cu dungi purpurii îi acoperea capul. Pielea netedă a pieptului său părea să rabde soarele fără greutate. Barba sa, devenită între timp tot atât de deasă ca şi a unui locuitor al Madianului, nu-i ascundea frumuseţea gurii. Ochii lui aveau o agerime greu de numit, sfioasă şi în acelaşi timp puternică. Femeile pricepură pe loc de ce Sefora şi Orma nu mai erau ele însele după întâlnirea cu străinul acesta. Bărbaţii, în schimb, păreau puţin cam întărâtaţi văzându-l atât de ţeapăn.

De la înălțimea cămilei sale, cu un accent care dădea cuvintelor un alt sunet, el întrebă dacă se afla, într-adevăr, acasă la Ietro, înțeleptul regilor din Madian. Nimeni nu-i răspunse, deoarece, printre chipurile înălțate spre el, o văzu pe Sefora și-i zâmbi.

Cu toiagul lui lung și cu vârf de bronz, lovi gâtul cămilei. Cu nepăsarea unui dobitoc încrezător în cel pe care-l poartă în spinare, cămila își întinse gâtul și îngenunche. Când Moise fu în picioare pe pământ, fiecare își dădu seama că era mai înalt decât bărbații din Madian, deși era desculț.

Vocea Ormei răsună:

— Moise! Moise!

Începu tărăboiul primirii.

* * *

— Iartă-mă, înțeleptule Ietro, că am întârziat să vin pentru a te saluta. Nu mă crede necioplit. Nu m-am suit niciodată pe o cămilă. A trebuit să învăț înainte de a purcede la drum.

Frazele erau rostite dintr-o bucată. Se ghicea că le repetase de mai multe ori înainte de a le da drumul. Gura lui Ietro adânci o umbră din barbă și rămase căscată deasupra smochinei pe care avea de gând s-o rontăie.

— A trebuit să... înveți să călărești o cămilă?

Moise se înclină cu seriozitate.

— A fost musai s-o fac. Doar mi-ai dat cămila ca să vin aici.

Gura lui Ietro se închise în clipa în care cei din jurul lor izbucneau în râs.

Se aflau sub bolta de verdeață, în tihna umbrei și a pernelor, cu urcioarele cu bere și cupele pline de fructe la

îndemână. În picioare, în spatele lui Ietro, Sefoba, Orma şi Sefora îşi descărcau neastâmpărul pe toartele coşurilor pline de turte şi de prăjituri. Mai la o parte, în bătaia soarelui, slujnicele şi copiii formau un cerc larg. Râdeau cât îi ţinea gura, fără a pierde o fărâmă din ceea ce se vorbea.

Ietro ridică mâna pentru a face linişte. Îi ameninţă că-l va trimite pe fiecare la treaba lui dacă nu se arătau mai respectuoşi faţă de străin.

Moise îi îndulci mustrarea cu un zâmbet modest.

Au dreptate să râdă. Aici, e chiar o prostie să nu ştii să călăreşti o cămilă.

— Observ că te-ai descurcat. Şi ai învăţat repede, răspunse Ietro, cu o admiraţie neprefăcută.

Moise îşi înmuie buzele în paharul cu bere, primind lauda cu aceeaşi umilinţă cu care acceptase râsetele. Dacă mai era cu putinţă, curiozitatea lui Ietro faţă de străin spori şi mai mult.

— Poate însă că ştii să călăreşti un bidiviu? Se zice că sunt cai mulţi în Egipt.

Întrebarea părea să-l încurce pe Moise.

— Este adevărat.

Tăcu. Ietro aştepta.

— Pentru Faraon sau pentru luptă, adăugă Moise.

— Faraonul călăreşte?

— Nu. Merge în picioare.

— În picioare?

— Într-un car tras de patru cai. Generalii şi luptătorii de seamă care-l însoţesc merg călare. Ceilalţi merg pe jos. Când este nevoie, aleargă. Sunt şi corăbiile. Pe marele fluviu Iteru. Da. Multe corăbii. Uneori, sunt şi cai.

Cu fiecare frază, vorba lui Moise era tot mai puţin limpede, mai puţin sigură de putinţa de a izbuti să spună

ce dorea. Accentul lui întuneca tâlcul cuvintelor, topindu-i încrederea de sine şi împingându-l să vorbească prea mult şi totodată prea puţin.

Dincolo, în curte, copiii şi slujnicele tinere îşi înăbuşeau cu greutate batjocurile şi asprimea judecăţii lor. Străinul acesta cunoştea limba vorbită de partea aceasta a Mării Roşii chiar mai puţin decât oile şi cămilele! Desigur, înfăţişarea lui era ceva nou şi cuceritor, dar era mai bine să rămână tăcut.

În ceea ce-l privea, Ietro voia să nu ia în seamă neajunsurile acelea. Aşa îi cerea buna-cuviinţă, cât şi lăcomia lui pentru tot ce-l ajuta să-şi închipuie cum se trăia departe de pustiul său. Deschise gura ca să pună alte întrebări. Îşi ridică fruntea şi văzu că Sefora se aşezase în genunchi între Moise şi el.

Fără a întreba pe nimeni, ea le umplu paharele, deşi nu fuseseră încă băute. Întinzându-i-l pe cel al tatălui său, îl privi atât de stăruitor, încât nu se putu îndoi de porunca nerostită pe care i-o adresa: „Încetează cu întrebările. Vezi bine că-l încurcă. Mulţumeşte-i, căci pentru asta a venit!".

Ietro nu avu timp să şovăie cu privire la cum trebuia să se poarte în continuare. Orma o îmbrânci pe Sefora ca să îngenuncheze la rândul ei înaintea lui Moise. Sora mai mare îi întinse un coş de prăjituri cu miere şi-i oferi toate minunăţiile fiinţei ei.

Făcând dovada unei umilinţe până atunci neştiute, Orma fu auzită de toată lumea spunând cât era de fericită să-i poată aduce darurile acelea, de fapt cu totul neînsemnate faţă de cea ce făcuse Moise pentru ea şi surorile ei şi comparativ cu lucrurile măreţe cu care trebuie că era obişnuit un nobil din Egipt.

Ietro simți în același timp mânia care o făcea pe Sefora să strângă din pumni și stânjeneala lui Moise. Își dădu seama fulgerător că între fiicele lui avea să izbucnească o ceartă rușinoasă. Dar Moise, în chip cât se poate de neașteptat, se ridică. Își apucă toiagul și se îndreptă cât era de înalt. O liniște ciudată șerpui prin curte. Orma se dădu înapoi, cu mâna ridicată înaintea feței. Femeile cuprinseră copiii de umeri.

Moise se înclină ca și cum avea să-și ia rămas bun. Cu un glas de data aceasta foarte limpede, el declară:

— Te înșeli, fiică a lui Ietro. Te înșeli.

Neîncrezătoare, Orma râse prosteşte.

— Nu râde! Nu trebuie să spui ceea ce spui!

Vocea lui Moise răsună ca un zgomot de pietre care se ciocnesc. Orma aruncă priviri speriate în jurul ei, căutând ajutor. Dar toți nu aveau ochi decât pentru gura lui Moise, nevoind să le scape nimic din ce avea să spună.

— Nu sunt un nobil din Egipt, fiică a lui Ietro. Crezi că vin din țara piramidelor și am sânge de prinț, stărui Moise. Nu sunt.

Era numai accentul său ori era cu adevărat mânios? Nu-și puteau da seama. Orma se ridică în picioare, cu obrajii în flăcări. Cu gura tremurândă, se dădu înapoi și se trezi fără să vrea lângă Sefora. Privirea aurie a lui Moise alunecă peste amândouă, cât și peste Ietro. Se întoarse cu fața spre cei care se aflau în curte. Își desfăcu puțin brațele. Glasul lui nu mai era câtuși de puțin amenințător.

— Este adevărat. Nu sunt un egiptean din Egipt. Ci un evreu, fiu de rob, fiu al lui Avraam și al lui Iosif.

Ietro era deja în picioare. Faldurile tunicii se frământară în jurul trupului său slab. Îl prinse pe Moise de

cot, îl apucă de mâini ca să-l silească să se aşeze la loc.

— Da, ştiu, ştiu! Aşează-te, te rog, Moise. Ştiu, Sefora mi-a spus.

Orma ridică o privire uimită către sora ei, care n-o băgă în seamă. Moise şi tatăl lor erau din nou aşezaţi pe perne. Ietro bătu uşor cu palma genunchiul lui Moise, în semn de prietenie.

— E o veste bună pentru mine. Mă face şi mai fericit să te primesc. Noi, cei din Madian, suntem fiii lui Avraam şi ai celei de-a doua soţii a lui, Ketura.

— Aşa?

— Simte-te, aşadar, ca la tine acasă şi rămâi cât timp vei voi. Îţi datorez tot atât cât fiicele mele.

— N-am făcut altceva nimic decât să mă bat. Ciobanii nu erau prea voinici.

— Dar n-o ştiai înainte de a-i pune pe fugă! Începând de azi, numele lui Moise şi al lui Ietro sunt cele ale prieteniei.

— Eşti un om bun. Cu toate acestea, nu ştii care a fost motivul care m-a adus pe pământul Madianului.

Moise zâmbi cu tristeţe. Părea că se încăpăţânează să rămână umil, deşi nu mai era deloc nevoie. Ietro se avântă cu putere într-o tiradă lungă:

— Nu ştiu de ce şi nici cum ai venit. Poţi să-mi povesteşti dacă vrei, căci îmi place să cunosc viaţa oamenilor. Dar acest fapt nu are legătură cu ceea ce am să-ţi spun. Eşti singur aici, fără tovarăş, fără turmă, fără măcar un cort în care să te adăposteşti de arşiţa zilei şi de frigul nopţii. Nu ai, după cât se pare, nici slujnice, nici soţie, pe nimeni care să ştie să-ţi coacă pâinea, să-ţi pregătească berea şi să-ţi ţească îmbrăcămintea. Încuviinţează să te primesc în curtea mea ca şi cum ai fi unul dintre ai mei.

Ar fi doar dreptate pentru ceea ce ai făcut. Fiicele mele şi cu mine îi mulţumim lui Horeb pentru sosirea ta. Alege-ţi douăzeci de capete de vite mici ca să-ţi faci o turmă şi ia pânza care-ţi trebuie ca să-ţi ridici un cort la umbra unuia dintre copacii cei mari care se află în jurul curţii mele. Stărui, aceasta va fi bucuria mea. După cum ai văzut, desigur, şi dintr-o pricină pe care ţi-o voi dezvălui mai târziu, în jurul meu se află aproape numai femei, fete, nepoate sau slujnice. Vei găsi printre ele mâinile care să aibă grijă de tine. Iar eu, aşa cum ghicesc de pe acum, voi avea un tovarăş de sporovăială pe timp de seară.

În locul zâmbetului înseninat pe care se aştepta să-l citească pe chipul lui Moise, Sefora simţi încordarea cumplită care-i cuprindea întregul trup. Moise rosti cu glas tare:

— Am venit în Madian pentru că am ucis.

Un murmur răzbătu prin curte. Se prăbuşi tot ce fusese până în acel moment vesel şi lesnicios. Sefora îşi simţea pieptul golindu-se de suflare. În stânga şi în dreapta ei, mâinile Sefobei şi ale Ormei o prinseră de încheieturi, aşa cum s-ar fi agăţat de crăcile unui copac din care se prăvăleau. Singurul care rămânea netulburat, fără măcar o licărire de mirare, era Ietro.

Moise îşi puse toiagul de-a curmezişul genunchilor şi răsuflă adânc înainte de a adăuga:

— Am ucis. Nu un cioban, ci un om de vază al Faraonului. Un arhitect şi un vătaf de seamă. Port o îmbrăcăminte de nobil: nu este a mea, am furat-o ca să fug de-acolo. Chiar şi toiagul acesta l-am luat din atotputernicia Faraonului. Iată ce trebuie să ştii înainte de a mă primi aici.

Ietro îi răspunse cu o voce care nu-şi pierduse liniştea şi duioşia:

— Dacă ai ucis, înseamnă că aveai un motiv serios. Vrei să ni-l spui?

* * *

Moise nu era omul care să povestească mult. Iar lipsa lui de îndemânare pentru limba din Madian îl făcea să scurteze ceea ce ar fi putut spus mai în amănunt. Poate chiar de aceea povestea lui le păru tuturor, chiar şi copiilor din curte, care se apropiaseră, cât se poate de groaznică. Închipuirea lor împlinea tăcerile lui, vedeau ca şi cu ochii lor viaţa aceea uimitoare care mişuna dincolo de Marea Roşie. Numele acelea care sunau ciudat, *Thinis**, *Ouaset***, *Djeser-djeserou****, *Amon***** sau *Osiris******, pe care le pomeneau câteodată oamenii caravanelor aflate în trecere, dobândiră în gura lui Moise tărie şi adevăr.

Văzură cu ochii lor măreţia oraşelor, drumurile şi templele, palatele ca din poveşti, animalele uriaşe de piatră sculptată care dovedeau puterea unor oameni care nu mai erau doar oameni.

Dar odată aşezat decorul, Moise vorbi despre *nehaka*, biciul Faraonului. Un bici pe care-l strângea la piept în toate sutele de sculpturi cu înfăţişarea lui înălţate pretutindeni în ţară, în temple şi morminte. Un bici

---

* 2850-2650 î.Hr. Perioada Thinis – Dinastiile I-II (n.r.)

** Ouaset (Sceptrul) sau Teba, capitala veche a Egiptului, oraşul „cu cele o sută de porţi" al lui Homer. Teba vine din cuvântul grec Thebai (n.r.)

*** Regina Hatşepsut a construit „Templul celor o mie de ani", Djeser-djeserou, la poalele falezei tebane (n.r.)

**** Zeul suprem al Egiptului (n.r.)

***** Zeul fertilităţii, devenit ulterior cel al lumii de dincolo (n.r.)

care-şi lăsa urmele pe mii de robi evrei. Căci astfel, cu sângele, vaietele şi moartea lor, în plesnetul neîncetat al biciului, se înălţau monumentele nemaipomenite ale zeului viu, Viaţă din Viaţă, această putere mereu reînviată care domnea în nesfârşita ţară a Marelui Fluviu.

— Acolo unde trudeşte robul, oricine ridică ochii pentru a crâcni e mort, zicea Moise. Pe un şantier, moartea unui evreu preţuieşte mai puţin decât o scândură ruptă.

Din zori până în noapte, ocările, strigătele, accidentele şi umilirea neîncetată erau hrana cea mai bogată a sclavilor. Pentru a-i pedepsi, îi istoveau cu pregătirea cărămizilor, iar cei mai slăbiţi se bălăceau în noroiul îngroşat cu paie până când nu-şi mai puteau ridica piciorul.

— Cel care nu mai poate pisa noroiul cu picioarele este lovit. Cade în noroi. Se înăbuşă. Atunci vătaful îl loveşte mai rău pentru că nu mai e în stare să se mişte. Dacă tovarăşii lui vor să-l ajute, sunt şi ei loviţi.

Şi aici, în căldura din Madian, fiecare auzea plesnetul biciului Faraonului. Chiar şi muştele, după cât se părea, încetau să bâzâie.

— Cel care nu mai poate trage de frânghia săniilor cu care sunt cărate pietrele, e lovit, începu iarăşi Moise cu un glas greoi. Cel căruia îi este sete, cel care greşeşte, cel care vrea să-şi oblojească rana, toţi aceştia sunt loviţi. Fie bătrâni sau tineri, femei sau bărbaţi.

Când şi când Moise tăcea, cu ochii pierduţi pe deasupra coşurilor cu fructe din faţa lui. Îi respectau tăcerea, încercând să întrezărească şi ei ce vedea el în sinea lui. Acele sute de oameni înhămaţi la transportul blocurilor de piatră, acele mii de braţe care le izbeau, cioplindu-le, lustruindu-le, înălţându-le. Zilele acelea de strădanii nesfârşite pentru a desprinde stâncile din faleze, a le duce

dintr-un capăt în altul al unui ţinut uriaş şi, în sfârşit, a le aduna una peste alta în zidiri ameţitoare.

Pe urmă Moise clătină din cap şi murmură:

— N-a fost totdeauna aşa. Dar astăzi, biciul Faraonului e mai lacom de sângele lor decât ţânţarii.

Le căută privirile, o găsi pe a lui Ietro, pe cea a Seforei. Pe chipul său nu se citea durerea şi nici mânia adevărată. Mai curând neputinţa de a înţelege.

— Am fost în preajma unui bărbat căruia îi plăcea să vadă suferinţa robilor şi se mândrea cu puterea lui de a-i chinui. Se numea Mem P'ta. Vecinătatea lui era o murdărie de neîndurat. Trăiam în ruşine. Ruşine pentru ceea ce făcea şi pentru că nu-l împiedicam s-o facă. Într-o dimineaţă s-a întâmplat, fără să mă fi gândit, de fapt, la lucrul acela. Mem P'ta s-a îndreptat, singur, spre fluviu. L-am urmărit în stufăriş. Am aşteptat să-şi facă nevoile. N-a fost greu. Eram atât de uşurat la gândul că nu-şi va mai ridica biciul! Chiar foarte de dornic să-l ucid!

Moise zâmbi cu jumătate de gură.

— Pe urmă, m-am temut că trupul îi va fi descoperit prea curând dacă ar fi fost dus de fluviu. L-am tras până la o limbă de nisip ca să-l îngrop. Cred că acolo m-au văzut.

Tăcu din nou. Nu era greu de închipuit ceea ce nu spunea. Îşi răsuci toiagul în mâini, îşi trecu privirea peste feţele celor din jurul său fără a se opri pe vreuna dintre ele. Lucru ciudat, părea mai destins şi mai stăpân pe sine decât cu o clipă mai înainte. Ridică din umeri cu o oarecare nepăsare.

— L-am ucis pe egiptean, a fost o greşeală. N-am îndulcit suferinţa nici unui evreu, ci doar am sporit mânia Faraonului împotriva sclavilor săi. Să loveşti arhitecţii

sau vătafii Faraonului înseamnă să-l loveşti pe Faraon. Cine s-ar încumeta să se pună cu Faraonul?

Ietro nu-şi dădu seama dacă era o întrebare adevărată. Tăcut, nu mişca nici din gene. Zâmbetul obosit al lui Moise se lărgi, deşi privirea lui îşi păstra seriozitatea.

— Am furat îmbrăcămintea şi luntrea care m-a adus aici. Înainte să-mi spună fiicele tale: „Te afli pe pământul Madianului şi la Ietro, înţeleptul regilor din Madian", nici nu ştiam unde mă găsesc.

Ietro dădu din cap.

— Eşti pe pământul Madianului, la Ietro. Nimic din ce ne-ai povestit nu-mi aduce dorinţa de a-mi lua înapoi cuvântul. L-am rostit: aici eşti la tine acasă. Dacă e pe potriva dorinţei tale şi vrei să duci o viaţă cumpătată, mâine îţi vei înălţa cortul şi vei alege primele vite ale turmei tale.

* * *

Albastrul cerului se îngreunase. Pe vârful muntelui lui Horeb, veşnica trâmbă de nori şi de fum căpăta o culoare rozalie care părea apoasă. De multă vreme silueta lui Moise, ţeapănă pe cămila lui, se micşorase şi dispăruse înspre apus.

Plecarea lui fusese urmată de o mare larmă de cuvinte, din care glasul Ormei ţâşnea în valuri tăioase. Temându-se să le înfrunte cu tulburarea ei, Sefora stătea deoparte. Îi ajungea să-şi închidă pleoapele pentru a zări iarăşi zvâcnind muşchii pe spinarea străinului în timp ce se contopea cu bălăbăneala umbletului cămilei. În acelaşi fel, ea putea retrăi întâlnirea lor, clipă de clipă. Totul se afla în ea: vocea lui Moise, vorbele lui şi greşelile pe care le făcea, şi, în cele din urmă, tot ce el nu spusese.

Dar în timp ce, împreună cu surorile ei, aşezau masa pentru tatăl ei, acesta era cel care se mira:

— Ce om ciudat! Se datorează, oare, nepotrivirile din firea lui numai faptului că nu ştie bine limba noastră? V-aţi dat seama cum răspunde întrebărilor fără să le răspundă totuşi? Sunt sigur că ştie să încalece un cal şi că s-a aflat alături de Faraon. Un bărbat ca el ar trebui să se arate mai sigur de sine. Privirea lui sclipeşte de mândrie, dar este umil. Nu pot să cred că a fost un rob. Şi totuşi, îi iubeşte pe sclavii aceia mai mult decât se preţuieşte pe sine. Da, ce ins ciudat se dovedeşte a fi acest Moise! În acelaşi timp este, într-un anume fel, potrivnic. Nu ştie să aleagă între umbră şi lumină. Îmi place omul acesta.

La auzul acelor cuvinte, Orma se aprinse ca o iarbă uscată.

— A ucis şi ţie îţi place!

— Sigur, a ucis. Dar i-ai auzit temeiurile.

— De unde ştii că nu minte?

— E adevărat, tată, adăugă Sefoba, îngândurată. Moise are nişte calităţi... Dar toate şovăielile lui! Cum poţi să ştii dacă nu spune una şi apoi alta ca să acopere o minciună?

Îi aruncă o privire Seforei, dar nu găsi decât un chip rece şi atent.

— Un om care a ucis poate minţi cu uşurinţă, zise Orma.

— Îmi pare bine că-l ajutăm, urmă Sefoba. Dar este, oare, nevoie să-şi ridice cortul atât de aproape de curte?

Ietro zâmbi clătinând din cap.

— Un om care a ucis poate minţi ca să-şi ascundă fapta. Dar un om care-şi mărturiseşte omorul fără să fie întrebat, de ce ar minţi? Mărturia lui dovedeşte că are un

simț al dreptății care nu se potrivește cu minciuna.

— El minte, măcar și prin înfățișare, răspunse Orma, neînduplecată. Chiar tu o spui, tată: Moise se arată altfel decât este.

— Nu, tatăl nostru nu a afirmat acest lucru, se amestecă în vorbă Sefora, lăsând să i se vadă supărarea. Moise e cinstit. Are doar o purtare de străin. Iar noi nu trebuie să judecăm ce a făcut în Egipt.

— Bineînțeles că o să-i iei apărarea, se înfurie Orma. În primul rând ca să spui altceva decât mine.

— Orma, fiica mea...

— Și tu la fel, tată! Întocmai! Știai că nu e nici egiptean, nici prinț. Și m-ai lăsat să mă fac de râs în fața lui.... Să îngenunchez și... să spun prostiile acelea în fața tuturor!

Din frumoșii ochi ai Ormei țâșniră lacrimi stăpânite de multă vreme. Gura îi fremătă, un tremur îi zbuciumă tâmplele și chipul i se însufleți într-un fel mult mai viu decât de obicei. Ietro o privea cu multă duioșie. Furată de înverșunarea ei, luptând cu rușinea lacrimilor care se adăuga celei pe care o încercase mai înainte, Orma se apucă să-l maimuțărească pe Moise, țeapănă și aspră, declarând: „Nu râde! Nu trebuie să spui ceea ce spui! Nu sunt un nobil din Egipt, fiică a lui Ietro". Imitația era atât de apropiată de adevăr, încât Ietro uită de duioșie și nu-și putu înfrâna râsul, ca și Sefoba și Sefora. Atunci, furia Ormei se dezlănțui. Îi arăta cu degetul pe Ietro și pe Sefora și striga:

— Râdeți! Râdeți! Bateți-vă joc de mine. E tot ceea ce vă place cel mai mult. Orice vă este de folos pentru ocara aceasta!

La strigătele ei, slugile se iviră în pragul odăilor.

Toată curtea răsuna de cuvintele pe care Orma, scoasă din fire, le azvârlea cât o ţinea gura:

— Nu mă iubeşti! Ştiu, tată, că mă consideri proastă. Doar pe Sefora o preţuieşti! Şi nu mă miră că îţi place străinul. E viclean, face pe robul. Să se înţeleagă cu ea! În afară de culoarea pielii, va avea aceeaşi soartă cu a aceleia pe care ne sileşti s-o primim ca pe o soră, dar care nu mi-a fost soră niciodată!

Sefoba lăsă să-i scape o şoaptă. Orma fugi în fundul curţii, lăsând în urma ei o tăcere încrâncenată.

Când dispăru în încăperea femeilor, Ietro oftă răscolit:

— Fata mea, fata mea!

Sefoba îşi strecură mâna dreaptă în cea a Seforei.

— Nu crede, de fapt, ce spune.

Privirea Seforei sclipea cam tare în lumina asfinţitului. Ea încuviinţă, făcând un mic semn din cap.

— Nu crede că-i aşa, stărui Sefoba. E dezamăgită, a pierdut astăzi un prinţ.

Ietro clătină din cap cu tristeţe.

— Ba da, aşa crede. Măcar puţin. Şi poate că o parte din ce a spus este adevărat. N-o iubesc îndeajuns.

Sefoba şi Sefora plecară ochii stânjenite. Ietro atinse umărul fiicei lui mai mari.

— Du-te lângă ea. Are nevoie de mângâieri. Astăzi n-a pierdut numai un prinţ, ci şi puţin din îngâmfarea ei.

* * *

Sefora şi Ietro tăcură multă vreme, după ce se îndepărtase Sefoba. Cuvintele cumplite ale Ormei îi apropiau şi îi speriau în acelaşi timp. Amândoi îşi dădeau seama că durerea ei, deşi ascunsă de furie, era sinceră, şi de aceea se simţeau mai curând vinovaţi decât jigniţi. Fiică şi pă-

rinte, da, erau uniți atât de adânc și cu o asemenea fericire, cu atâta forță, încât nici sângele, nici culoarea pielii nu aveau vreun amestec. Cine putea pricepe așa ceva? Nimeni de pe tărâmurile Madianului, nici măcar Sefoba.

Vârful muntelui lui Horeb se făcuse cenușiu. Boarea serii se avânta în câte o adiere, ducând cu ea mirosurile grădinilor și țipetele copiilor care încercau să scape de somn. Niște slujnice aduseră lămpile. Fluturii de noapte se apropiară de ele ca să-și înceapă baletul neostoit.

Sefora uitase de țipetele Ormei. Se gândea la brățările de aur pe care le descoperise în peștera lui Moise și despre care nu-i vorbise lui Ietro. Nu izbutea să ia această hotărâre, nici măcar în căldura serii care-i unea atât de desăvârșit. Ceea ce descoperise în peșteră era o taină pe care nu trebuia să o dezvăluie și care încă mai era doar a lui Moise.

Ca și cum i-ar fi urmărit cărarea gândurilor, Ietro spuse cu glas scăzut:

— Bineînțeles că nu ne-a povestit totul! El vorbea de robii Faraonului ca un om ai cărui ochi privesc adevărul de puțină vreme. Nu ca unul care s-a născut în durerea aceasta și o trăiește din totdeauna.

— Și totuși, nu minte.

— Nu, nu! Nu minte.

— Este evreu și nu egiptean.

Vocea lui Ietro redeveni gânditoare:

— E fiu al lui Avraam, vreau să-l cred pe cuvânt. Dar se pare că evreii din Egipt nu știu cine suntem noi, oamenii din Madian.

— Moise nu știe, îl îndreptă Sefora. Așa cum nu cunoaște bine nici limba noastră.

Ietro încuviință cu o urmă de zâmbet.

— Ai dreptate.

— Nu l-ai întrebat cine este zeul lui. De obicei, tată, este prima întrebare pe care o pui străinilor.

— Era degeaba: nu are zeu. Nici pe cei din Egipt, nici pe cel al evreilor. De aceea nu ştie cum să se descopere pe sine însuşi.

Sefora nu-l întrebă pe Ietro cum de putea să fie atât de sigur de ceea ce afirma. Noaptea era în toi. Copii sau slujnice se strecurau ca nişte umbre de-a lungul zidurilor. Ietro goni o gâză înaripată care se zbenguia pe lângă barba lui.

— Când a mărturisit că ucisese pe cineva, spuse Sefora, n-ai părut că te miri.

— Nu era ceva de mirare. Ce alt motiv l-ar putea împinge pe un bărbat să străbată marea, fără a şti încotro se îndreaptă, în lipsa altui tovarăş decât teama lui?

Astfel, ca şi ea, Ietro îşi dăduse seama de teama lui Moise. Sefora fu mulţumită că acest lucru nu răpise încrederea tatălui său faţă de străin. Se gândi la purtarea lui Moise în timp ce se urca din nou pe cămilă. Nu spusese nimic. Nici „Rămâi cu bine" sau „Pe mâine!". O privise numai, cu voinţa şi nehotărârea care i se citeau pe faţă cu orice prilej. O privire care spunea: „Ştii cine sunt. Nu te înşela în privinţa mea". Deodată, ca şi cum vorbele o luau înaintea voinţei sale, murmură:

— În urmă cu aproape o lună, am avut un vis. Un vis care m-a încântat tot atât cât m-a şi speriat. I-am cerut lui Horeb să mă ajute ca să-l pricep, dar el a rămas tăcut. N-am îndrăznit să-ţi dezvălui nimic. Eram ca Orma, mi-era teamă să nu fiu caraghioasă şi să-mi pierd demnitatea.

Sefora îşi povesti visul şi felul în care se frământase

pentru a încerca să-i priceapă tâlcul. Trebuia, oare, cu adevărat să ia din nou corabia pentru a străbate marea şi a se duce să trăiască în ţara Kuşului? Pierzând astfel tot ceea ce avea aici, tot ce-i dăruise Ietro, şi în primul rând dragostea lui de tată?

— Dar ştim ce ne aşteaptă aici. Sefoba tocmai şi-a găsit un bărbat, cum au făcut şi cele mai vârstnice. În curând, Orma îl va lua pe Reba sau pe un altul. În acest fel se va termina, nu vei mai avea altă fiică de măritat. Nici un nobil din Madian, nici măcar un cioban nu-ţi va mai intra în curte ca să mă facă soţia lui. Nu-ţi voi dărui nici un nepot.

Rostise aceste cuvinte pe cât putuse de nepăsător. Totuşi, vorbele păreau că i se rostogolesc din gură ca nişte pietre.

Ietro lăsă tăcerea să le mai domolească tristeţea.

— Nimeni nu ştie cu adevărat ce ne prevestesc visele. Acestea ne sosesc din noapte şi au o parte din întunecimea ei. Dar pot fi şi orbitoare ca lumina zilei la ora zenitului.

Înţelepciunea spune: „Trăieşte-ţi visul în somn, dar nu-ţi lăsa viaţa să ajungă un somn".

La rândul ei, Sefora aşteptă o clipă înainte de a întreba:

— Crezi că va veni mâine ca să-şi ridice cortul aici?

Nu era nevoie să rostească numele lui Moise.

— Sunt sigur, răspunse Ietro.

Apoi chibzui şi adăugă:

— Trebuie răbdare. Povara lui este grea. Nu o poate descărca dintr-o dată.

— Horeb să-i vină în ajutor.

— Atotputernicia lui Horeb se află în împlinirea unor

fapte pe care nu le aşteptăm din partea sa. El ne surprinde, şi, prin această uimire, ne îndreaptă, ne îmbărbătează şi ne arată încotro să ne purtăm paşii.

Lasă-l să te uimească.

Nu te repezi.

Zilele o să fie numeroase dinaintea ta.

Ietro văzuse bine.

A doua zi, Moise sosi devreme. În spatele cămilei sale veneau catârul şi oaia, legate cu o frânghie, iar puţinele lui bunuri erau strecurate în desaga pe care i-o adusese Sefora. Cortul său fu înălţat sub sicomorul cel mare care marca începutul drumului spre Efa. Era o alegere potrivită, fiind destul de departe de curtea lui Ietro pentru a păstra singurătatea care-i plăcea lui Moise, şi destul de aproape pentru a nu lăsa să se înţeleagă că el se ţinea mai la o parte. Moise învăţase iute să mâne cămila. Tot atât de lesne, el se deprinse să trăiască sub un cort şi să se îngrijească de o turmă de vite mici. În mai puţin de o lună, ştiu cum să adune singur animalele, să le bage în ţarc şi să le aleagă pe cele care aveau nevoie de îngrijiri. Îl învăţară cum trebuiau făurite uneltele cu care se ciopleau aşchiile de cremene, ca să ajungă tot atât de tăioase ca tăişurile de metal, rare şi scumpe. Fu învăţat să croiască şi să coasă pielea, să facă şei pe care se stă bine, să usuce carnea, şi cum să se păzească de scorpioni şi de şerpi, recunoscând de departe locurile umbroase şi răcoroase care le plăceau.

Zi de zi, înfăţişarea şi felul lui de a fi deveneau mai fireşti. Ajunsese chiar, ca şi fiecare, să umble pe pietrele încinse încălţat cu tălpici şi nu cu picioarele goale.

Pe nesimţite, curtea lui Ietro îşi schimbă şi ea felul de trai.

La început, slujnicelor mai tinere le plăcea să se afle în preajma lui, din cauza chipului său nou pentru ele şi a

felului ciudat în care vorbea. Moise nu şovăia să facă haz de el însuşi, să-şi bată joc de stângăciile sale, şi se putea râde odată cu el. Dar, mai cu seamă, ceea ce făcea zilele să se deosebească de cele dinaintea venirii lui erau cunoştinţele pe care le avea despre Egipt.

Copiii curţii, mai întâi cei mai mari, în cete mici, apoi şi cei mai mărunţei, luară obiceiul să vină în faţa cortului său la timpul asfinţitului. Îi puneau mii de întrebări şi Moise, fără a se arăta câtuşi de puţin ostenit, le răspundea cu glasul său din ce în ce mai puţin şovăitor. Istorisea, atât prin vorbe, cât şi prin gesturi, cum ciopleau muncitorii din cariere blocurile de piatră din munte, cum erau transportate acestea pe Marele Fluviu. Povestea cum, uneori, stâlpii de stâncă erau atât de uriaşi, încât era nevoie de peste o sută de corăbii şi de mii de oameni ca să-i urnească din munte şi să-i înalţe dinaintea templelor, la zece zile de mers.

Pe nisip, el zugrăvea planul oraşelor, al palatelor. Desena grădinile şi uneori corola unor flori care nici măcar nu aveau vreun nume în limba Madianului.

Ochii copiilor se căscau pe măsura minunăţiilor de care era vorba. Nopţile lor erau bântuite de vise nemaipomenite. Nimeni nu se mai gândea la robi şi la biciul Faraonului, ci numai la oraşele acelea uimitoare, grădinile acelea de rai, la animalele acelea smulse din inima munţilor şi atât de uriaşe, încât o singură gheară de-a lor era mai înaltă ca un om.

Curând, slujnicele tinere se alăturară copiilor. Ca prin minune, la scăpătatul soarelui, curtea lui Ietro se umplea cu o tăcere neobişnuită până când cerul, deasupra muntelui lui Horeb, se mistuia în noapte.

Timp de o lună întreagă, folosindu-se el însuşi de sfa-

tul dat Seforei, Ietro avusese grijă să-şi împărtăşească doar rareori mesele cu Moise. Şi pe bună dreptate, căci erau clipe posomorâte în care se vorbea prea puţin. Moise se arăta atunci strivit de greutatea respectului şi a recunoştinţei, iar Ietro era copleşit de prudenţă.

Nu trecu însă prea multă vreme până ce ajunse la urechile lui Ietro vestea bucuriei cu care se strângeau copiii şi slujnicele în faţa cortului lui Moise. Într-o seară, bătrânul înţelept se hotărî să i se trimită acolo cina şi un urcior mare cu vin îndoit cu miere.

De îndată ce se aşeză la masă, Ietro îi potoli îngrijorarea lui Moise cu ajutorul cănilor din lemn de măslin, pline cu vin. El chemă copiii şi-i înghesui în preajma lui Moise. Cu o mirare mai mare decât lăsa să se vadă, el descoperi uşurinţa pe care o dobândise Moise în folosirea cuvintelor. Accentul lui nu mai era o piedică pentru a se face înţeles, ci o încântare, sipetul care dezvăluia o mireasmă nouă pentru limba vorbită în Madian. Era tot atât de uluit ca şi copiii când Moise dezvăluia cum preoţii din Egipt preschimbau trupurile regilor şi ale prinţilor răposaţi în sculpturi de carne, golite de măruntaie şi în stare să înfrunte veşnicia. Râdea odată cu ei când Moise imita ţipetele maimuţelor din care lumea de acolo îşi făcea animale de casă cu fire nestatornică.

În zorii zilei următoare, când Sefora îi aduse turtele şi laptele mesei lui de dimineaţă, Ietro îi apucă mâna şi o strânse cu o emoţie ciudată.

— Ieri-seară, l-am ascultat pe Moise. Nu-l cunoşteam până atunci pe cel pe care l-am descoperit. Este mai ştiutor decât mine. A văzut cu ochii lui mai multe lucruri ale cerului şi ale pământului decât mine. Cu siguranţă, e un bărbat care n-a fost niciodată robul Faraonului. Şi sunt

chiar încredinţat că, de bună seamă, până când a fugit din ţinutul fluviului Iteru, a fost cât se poate de fericit şi de mândru să-i fie supus.

Sefora nu-i răspunse. Ietro lăsă să se scurgă o clipă, după care, cu ochii sclipind de şiretenie, o întrebă dacă, de când trăia în cortul său, Moise nu-i mărturisise nimic din trecutul lui.

— Nu! Desigur că nu. De ce ar fi făcut-o? Şi pe urmă, e foarte ocupat cu copiii.

În glasul ei se ghicea o amărăciune. Privirea lui Ietro era încă aţintită asupra sa. Pentru a scăpa de întrebările de care se temea, Sefora adăugă râzând de-a binelea:

— Dacă le va mai plăcea tot atât de mult şi de-acum încolo, în curând nimeni nu-şi va mai aduce aminte că Ietro este stăpânul acestei curţi. Toată casa e în slujba lui. Ajunge să ridice dintr-o sprânceană şi slujnicele vin în goana mare!

— Toată casa, în afară de sora ta, bombăni Ietro, înmuindu-şi degetele în cupa cu apă proaspătă pe care i-o întindea Sefora.

Era adevărat, Orma era chiar singura care stătea deoparte. De la prima vizită a lui Moise, ea rămăsese cu o faţă încruntată. Nu se apropia niciodată de sicomorul de la Efa. O strâmbătură dispreţuitoare îi strângea buzele de îndată ce venea vorba de Moise. Când el pătrundea în curtea lui Ietro, ceea ce se întâmpla arareori, avea grijă să nu-i arunce nici măcar o privire. Şi dacă drumurile lor se încrucişau cumva din întâmplare, nu şovăia să se uite în altă parte.

Văzându-i purtarea, Sefoba şi Sefora râdeau tot atâta ca şi slujnicele, care-şi dădeau coate şi-şi făceau cu ochiul. Dar, de fapt, râsetele acelea nu vădeau atât veselia

Seforei, cât zăpăceala şi mâhnirea ei. În timp ce Moise se afla acolo, atât de aproape, răsfăţat de toţi ai casei, ea era cea care se simţea, deodată, străină şi neluată în seamă. În timpul celor două luni care trecuseră de când fusese înălţat cortul lui Moise, nimic din ceea ce ea nădăjduise în adâncul sufletului nu se împlinise. Ba chiar dimpotrivă.

În zilele care urmară după instalarea lui Moise, temându-se că ar fi părut prea nerăbdătoare, poate chiar neruşinată, ea ascultase de vorbele lui Ietro: „Nu te repezi. Vor fi numeroase zilele care-ţi vor sta dinainte". Cu toată voinţa de care era în stare, se împotrivise dorinţei fierbinţi de a face un gest care putea să amintească de scurta lor clipă de apropiere din peşteră. Nu-şi îngăduise să-i ducă hrana dimineaţa, lăsase altora plăcerea să-l îndrume în noua lui viaţă, să-i primească zâmbetul şi mulţumirile. Să se afle acolo, ca prin farmec, când el avea nevoie de ajutor.

Era atât de retrasă, încât prezenţa ei alături de Moise ajunse repede să fie ceva rar şi neînsemnat. Lucrurile îşi urmau calea lor. În scurtă vreme Moise îşi găsi câte o treabă de făcut, petrecându-şi timpul cu slujnicele sau cu copiii. Drumurile lor abia se mai încrucişau. Şi când se întâmpla, în sfârşit, lucrul acesta, în locul fericirii de a-l vedea cum trăieşte şi, poate, de a-l iubi, pe care şi-o închipuise, ea nu simţea decât gol şi dezamăgire. Moise nu o băga în seamă în alt fel decât pe celelalte suflete ale casei.

Începu să se îndoiască de tulburarea care o cuprinsese văzându-l pe Moise în timp ce pescuia. Să stea în cumpănă în a-i fi simţit degetele pe buzele ei. Să ezite chiar şi dacă străinul era cu adevărat ce spunea şi părea că este.

Adormea cu amintirea trupului lui Moise, gol în apa

mării, cu imaginea brăţărilor de aur adunate în sipetul zugrăvit şi acoperit de scrieri. Era, oare, adevărat? Mai era în stare să deosebească visul de adevăr?

Dorinţa de a fi pentru o clipă singură alături de Moise se preschimbă în durere: amarul geloziei. Deveni stângace şi nestăpânită. Niciodată gândurile ei nu fuseseră atât de dominate de vreun bărbat. Se simţea descumpănită şi ruşinată. Nu îndrăznea s-o arate şi cu atât mai puţin s-o mărturisească, chiar şi Sefobei.

Într-o dimineaţă, în sfârşit, ea se trezi hotărâtă să-şi alunge chinurile. Era timpul să fie din nou ea însăşi şi să lepede prea îndelungata ei răbdare.

Când ajunse în văzul cortului, sicomorul care străjuia drumul spre Efa primea întâia rază de soare. Nu se apropie mai mult. Pânza de la intrarea cortului se ridică şi apăru o slujnică. Sefora o recunoscu şi-i murmură numele:

— Murti!

Era o fată drăguţă, ceva mai tânără decât Orma. Silueta ei era zveltă, plină de graţie în timp ce se rezema de trunchiul gros al sicomorului.

Sefora simţi că sângele i se preschimbă în nisip. Se gândi că ar fi trebuit să prevadă lucrul acesta. Doar văzuse cum se uitau slujnicele tinere la Moise! În jurul lui Ietro nu era lipsă de femei atrăgătoare. Ceea ce se întâmplase fusese inevitabil. Moise n-avea nici o vină.

În timpul acela, acolo, înaintea cortului, Murti îngenunche, părând că se prăbuşeşte, cu mâinile pe pământ. După aceea se ridică de îndată. Alergând ca o nebună, cu gura căscată, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, ea se apropie de Sefora.

Aceasta ţâşni în mijlocul drumului.

— Murti! Murti!

O apucă de mână. Avântul tinerei Murti era atât de puternic, încât amândouă fură gata să se răstoarne.

— Murti! Ce-i cu tine? Unde alergi?

Murti sughiță. Sefora îi rosti iarăşi numele, blând. Suspinele slujnicei se înmulțeau, îngreunate de un vaiet care-i scutura pieptul. Sefora o lipi de ea şi o cuprinse cu brațul. La câțiva paşi de ele, sub sicomor, la intrarea cortului nu era nici o mişcare.

— Murti, ce ți s-a întâmplat?

Slujnica dădu din cap, mâinile ei împinseră umerii Seforei, căutând să se desprindă din strânsoare.

— Nu fugi! şopti Sefora, fără a-i da drumul. Poți să-mi vorbeşti! Nu voi spune nimic. Va rămâne totul între noi, te asigur.

Murti o ştia, dar până să-şi redobândească răsuflarea îi trebui ceva timp, în care rămase cu fruntea rezemată pe umărul Seforei şi cu trupul scuturat de spasme.

— N-ai să spui nimănui?

— Ți-o făgăduiesc în fața lui Horeb. Nimănui.

Murti îşi lipi palmele de față.

— Îl doream de multe zile. Era ceva mai tare decât mine. Nu puteam să mă trezesc fără să mă gândesc la asta, începu ea.

Seforei îi fu uşor să o creadă şi să o înțeleagă. Sinceritatea tinerei Murti era neîndoielnică. La fel erau şi chinurile ei şi neputința de a se împotrivi puterii care o împingea spre străin.

Se strecurase în cort în timp ce Moise era încă adormit. Îl trezise cu dezmierdările ei, cu care visa deja de mai multe nopți să-l alinte. Nu se îndoia nici o clipă că el n-ar fi fost fericit să le primească. Dar când deschisese ochii, Moise dăduse dovadă mai degrabă de mirare decât de

plăcere. O apucase de mâini pe Murti. Dar ea se încăpăţânase. Îşi scosese tunica, rămânând în pielea goală şi lipind palmele lui Moise de trupul ei.

Murti nu reuşi să mai povestească urmarea. Erau numai lucruri îngrozitoare. Privirea lui Moise, tunica pe care nu mai izbutea s-o îmbrace, până la tărăboiul plânsetelor ei care o acoperea de ruşine.

Sefora îi mângâie ceafa şi umerii. Apoi o întrebă:

— El ce ţi-a spus?

Murti ridică din umeri.

— Te-a dat afară din cortul lui fără să-ţi zică nimic? stărui Sefora.

Murti răsuflă zgomotos, se dădu deoparte cu obrajii palizi. Aruncă o privire îngrijorată înspre cort.

— Nu ştiu, nu ascultam ce zice. Nu trebuie să rămânem aici.

— Încearcă să-ţi aduci aminte.

Slujnica porni repede spre curtea lui Ietro fără a răspunde. Sefora o urmă. Nu era deloc mânioasă împotriva tinerei Murti. Mai curând înduioşată, părtaşă la sperietura şi amărăciunea ei. Şi ciudat de uşurată.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ea însăşi l-ar fi trezit pe Moise?

În timp ce se apropiau de ţarcul catârilor, Sefora o opri pe Murti. Slujnica nu mai plângea. Chipul ei era acum ciudat de urât. Fără a aştepta întrebarea Seforei, ea făcu semn spre cerul încă lăptos al zorilor şi vorbi cu o voce îngroşată de furie:

— Mi-a zis că sunt frumoasă şi că nu trebuie să fiu supărată pe el. Nu putea. Iată ce a spus: „Nu pot!". Nu pentru că nu era bărbat, ci doar că îl reţinea ceva. Am vrut să râd de el şi am întrebat: „Ce anume? Există ceva

care poate împiedica un bărbat să ia o femeie?".

Se întrerupse, apucând-o de încheietura mâinilor pe Sefora.

— Îmi făgăduieşti să nu spui nimic? Nimănui? Nici măcar surorilor tale?

— Fii fără grijă, o încredinţă Sefora. Şi nici el nu va spune nimic. O ştiu.

Murti oftă, cu privirea învăluită în îndoială.

— Voiam să-mi îmbrac la loc tunica şi nu izbuteam. Aveam chef să-i zgârii obrajii. El mi-a potrivit copca pe umăr şi a spus: „Amintirile. Iată ce împiedică un bărbat să ia o femeie". Nici măcar n-am priceput despre ce era vorba!

Partea a doua

CHEMAREA LUI IAHVE

Negustătorul din Egipt

Sosise iarna şi, odată cu ea, ploile care în fiecare an înverzeau din nou câmpurile dintre muntele lui Horeb şi mare. Turma lui Moise era formată. O cireadă mică, aşa cum erau adunate pentru fiii tineri, ca să se deprindă cu viaţa de crescător şi de păstor.

Ietro îl chemă pe Moise şi-i spuse că sosise vremea să plece pentru cel dintâi păşunat al său.

— Fiul meu, Hobab, ginerii şi nepoţii mei s-au dus să vândă vitele noastre cele mai mari la Moab. Pe drumul întoarcerii, ei vor profita de pe urma ploilor pentru a păşuna mieii şi viţeii pe colinele din Efa şi din Şeba. Sunt nemăsurat de bogate şi de verzi în comparaţie cu ale noastre. Acolo, dobitoacele tinere prind puteri. Stăpânii acestor locuri îmi răsplătesc în acest fel sfaturile pe care li le dau şi ofrandele pe care le aduc lui Horeb în numele lor. Du-te la ei. O să le spui că vii de la curtea lui Ietro.

Bătrânul înţelept scoase din tunica lui un disc de metal gros cu o gaură prin care era trecut un şiret de lână.

— Le vei arăta această efigie. Vor şti că spui adevărul. Te vor primi cu prietenie şi te vor învăţa ceea ce încă nu cunoşti.

Frământarea lui Moise se citea până şi în tremuratul degetelor lui care netezeau bucata de metal.

— Cum o să-i găsesc? Nu cunosc nici unul dintre drumurile Madianului.

Ietro izbucni în râs.

— Nu mai eşti singur, Moise! Nişte slujnice şi câţiva ciobani o să te însoţească şi o să-ţi arate drumul.

Moise se opri din mişcarea cu care se pregătea să-şi atârne medalia de gât.

— Nu-mi mai eşti îndatorat de multă vreme, Ietro. M-ai răsplătit însutit pentru ajutorul dat fiicelor tale. De ce eşti atât de bun cu mine?

Ietro strânse din pleoape. Îi ţâşni din gâtlej un mic răget, ascuţit şi ironic.

— Se pare că încă nu-ţi pot răspunde la întrebarea aceasta, băiete.

În faţa chipului descumpănit al lui Moise, care nu ştia cum să ia acest răspuns, Ietro râse de-a binelea şi-i zise, acoperindu-i mâna cu palma sa:

— Du-te liniştit, băiete. Să ştii doar că-mi eşti pe plac şi că sunt sătul de atâtea fete împrejurul meu.

* * *

Bineînţeles, toţi copiii voiră să-l însoţească pe Moise. Ietro fu nevoit să se supere şi să-i aleagă el însuşi pe cei norocoşi. Caravana măruntă alcătuită din turmă, catâri şi cămile se pierdu sub un cer burduşit de nori scunzi. La asfinţit, după ce soarele nu se arătase toată ziua, un soi de sfârşeală înghiţi curtea lui Ietro odată cu vântul iernii.

A doua zi, o ploaie măruntă începu să preschimbe curtea şi drumurile într-un noroi vâscos. Sefoba îi spuse Seforei:

— Hai, vino să ţesem o tunică de lână pentru Moise. O să i-o dăruieşti la întoarcerea lui.

Sefora şovăi, motivând că avea alte treburi de făcut.

— Haide! râse Sefoba. Crezi că îmi poţi ascunde ceva?

Şi întrucât Sefoba se ţinea băţoasă, cu buzele strânse de mândrie, Sefora adăugă cu şiretenie că, oricum, era

vremea să țească lâna. Sefora trebuia să se apuce de treabă ca și celelalte și nimic nu putea fi mai plăcut decât să lucreze așa, în apropierea focului, în timp ce vântul înghețat răsfira frunzele de palmier deasupra acoperișurilor.

Se puseră pe lucru și vreme de câteva zile numele lui Moise nu mai fu rostit. În schimb, se vorbi mult despre noul dar pe care Reba îl trimisese Ormei: o cingătoare alcătuită din pietre, din monede de argint și din pene.

— De data aceasta, Reba nu s-a încumetat să vină el însuși să i-o dăruiască. Dar cât e de statornic! Cine a mai pomenit atâta dârzenie? Și cât e de frumoasă cingătoarea!

Ca și țesătura disprețuită de Orma, cingătoarea fusese adusă din Orientul foarte îndepărtat. Sefoba și celelalte chicoteau, dându-și fiecare cu părerea referitor la cât timp îi mai trebuia lui Reba ca să se destăinuie.

— Și cine știe? zicea Sefoba stârnind râsul tuturor, dacă n-ar putea și cingătoarea aceasta să sfârșească în bucățele sub culcușul meu ca și țesătura de data trecută?

Puțin mai târziu în aceeași zi, în timp ce erau singure, Sefoba îi destăinui deodată:

— Îmi pare atât de bine pentru tine!

Sefora se uită la ea, nedumerită.

— Multă vreme, reîncepu vorba Sefoba, cu ochi șireți, am crezut și eu, ca noi toate, că nu vei găsi bărbat. Și iată!

— Ce anume?

— Bărbații din Madian sunt proști. Cu atât mai rău pentru ei! Vine unul din Egipt și el o privește pe fata din Kuș ca pe un giuvaer de aur! Și chiar are dreptate.

— Ce tot povestești?

Râsul Sefobei se făcu mai ascuțit:

— Sefora! Nu te preface, nu față de mine. Sau o să cred că nu mă mai iubești.

Sefora îşi coborî privirea pe lucrul ei.

— Am ochi ca să văd, zise mai departe Sefoba, voioasă. Orma nu e singura care ştie să citească pe chipul unui bărbat. Şi al unei femei.

— Şi pe obrazul meu ce citeşti?

— Că-l iubeşti pe Moise.

— Se observă chiar atât de uşor?

Sefoba râse:

— Chiar la tine, fato, se vede ca şi nasul în mijlocul feţei. Dar şi pe faţa lui se distinge, să ştii.

— Ba nu. N-ai dreptate.

Pe Sefoba o pufni iar râsul.

— Te înşeli, Sefoba, pentru că ţii la mine.

— Oare? Îndrăzneşti să spui că nu eşti îndrăgostită de el? Ai curajul să-mi zici că nu adormi în fiecare seară gândindu-te la el, că nu te trezeşti noaptea nădăjduind să-l găseşti lipit de tine în întuneric.... Nu-i adevărat?

Sefoba îşi întărea fiecare frază cu o mişcare din bărbie.

— Era, dar nu mai este.

— Ce tot vorbeşti? Horeb să ne păzească! Înnebuneşti şi tu ca Orma?

Sefora încercă să râdă la rândul ei. Dar, fără să vrea, nişte lacrimi venite de foarte departe îi alunecară de sub pleoape. Râsul Sefobei se stinse ca o feştilă suflată.

— Ce se întâmplă? Ce-i cu tine? Sefora, drăguţa mea!

Sefoba îngenunche lângă sora ei şi îi ridică faţa.

— Nu-mi băteam joc. V-am zărit împreună şi... Nu de multe ori, e drept, dar ştiu bine ce văd.

— Te înşeli.

— Poate... explică-mi!

— Lasă, nu e ceva însemnat.

— Hai, te rog!

Sefora şovăi. Îi făgăduise tinerei Murti. Dar Sefoba era ca o parte din ea însăşi.

— Trebuie să-mi făgăduieşti că nu vei divulga nimic. Nici tatălui nostru, nici... nimănui!

— În faţa lui Horeb, o linişti Sefoba ridicându-şi mâinile.

Atunci, Sefora povesti zilele şi nopţile ei de zbucium după ce Moise se instalase sub cort şi cum se aflase, dis-de-dimineaţă, în faţa sicomorului din Efa în timp ce Murti fugea de refuzul lui Moise.

— Sărmana Murti! zise Sefoba, strâmbând din nas. Ce prostie! Faci aşa ceva cu un cioban, nu cu un bărbat ca Moise!...

Apoi tăcu. Îşi trecu vârful degetelor pe sub ochii Seforei, pentru a şterge ultimele urme de lacrimi.

— Mă temeam să nu-ţi fi spus că era din pricina Ormei, oftă ea.

— Şi eu, recunoscu Sefora. Şi mie mi-a fost teamă că Murti o să-mi spună: Moise o vrea pe sora ta, şi numai pe ea.

— E mult prea deştept pentru o asemenea alegere, chicoti Sefoba. Trebuie să fii ca Reba ca să o vrei pe Orma şi numai pe ea.

— La început, m-am simţit uşurată. Pe urmă am priceput că eram o proastă. Bineînţeles că a avut o viaţă înainte de a veni aici. O viaţă, o soţie, poate nişte copii. Poate că nu o soţie, ci o femeie. Nişte femei. Femei frumoase. Aşa cum se spune că sunt egiptencele. Şi de-abia aşteaptă, fără îndoială, să se poată întoarce în Egipt. Ce reprezint în ochii lui? Fata cea neagră a lui Ietro.

Sefoba asculta în tăcere. Mânia îi izbucni deodată din gură şi din ochi:

— Ia te uită: „Nu o soție, ci o femeie! Niște femei! Femei frumoase. Așa cum se spune că sunt egiptencele..." Și de ce nu niște zeițe cu capete de pisică sau de pasăre? Sau chiar fiicele Faraonului, dacă e vorba așa! Să mă ierte Horeb și părintele meu: e prima dată când ești îndrăgostită și, de bună seamă, acest sentiment nou îți tulbură mințile. Moise a alungat o slujnică, și ce-i cu asta? Moise se gândește la trecutul său, el are amintiri! Doar atât îl oprește să ia o femeie în culcușul lui? Și eu l-am privit bine pe Moise al tău. Sunt o soție, poate că faptul acesta mă face să judec mai limpede. Întrucât n-am văzut decât un bărbat ca atâția alții. De sus până jos și chiar pe la mijloc.

— Sefoba...

— Lasă-mă să vorbesc!... Moise este făcut ca toți bărbații. Se gândește la trecutul lui, se poate. Dar trecutul lui, aici, se risipește ca apa dintr-o ploscă în deșert! Iar mâine, când plosca lui o să fie goală, Moise o să fie nounouț, cu pofte de dragoste și de femeie, ca și oricare alt bărbat. Sau, mai curând, ca și nobilul ale cărui purtări le are și care nu se lasă dezmierdat de mâinile oricui atunci când se trezește din somn. Nu de mâinile unei slujnice, cu siguranță. Dar fiica lui Ietro! Cea mai gingașă, cea mai deșteaptă, cea mai iubită de părintele ei, e cu totul altceva... Nu! Nu, să nu spui că nu-i așa! Așa este! Înghite adevărul așa cum ți se arată, e timpul s-o faci. Privirea lui Moise, n-ai știut s-o vezi. Ești îndrăgostită, și o asemenea trăire e mai rea decât să-ți vină sângele lunii. Nu mai știi care e ziua și care noaptea.

Dar eu, martor să-mi fie Horeb, îți spun ceea ce este: Moise nu s-a mulțumit să aibă de-a face cu copiii de când e cu noi. S-a uitat la pielea ta, la sânii tăi, la mijlocul tău

şi la fundul tău drăgălaş. Ţi-a iscodit vorbele şi tăcerile, cunoştinţele şi mândria. Nici lui nu-i lipseşte mândria, aşa că a putut-o căuta bine pe a ta! Şi toate acestea i-au plăcut.

Pun mâna în foc că, atunci când te întâlneşte, nu se gândeşte câtuşi de puţin la amintirile lui. Aşteaptă-i întoarcerea, vei vedea chiar tu cum stau lucrurile.

Dar când caravana fiilor, ginerilor şi a nepoţilor lui Ietro se întoarse, după douăzeci de zile, Sefora nu putut să-şi dea seama dacă Sefoba spusese adevărul. Moise nu era cu ei. Se făcuse nevăzut într-o dimineaţă, când mai erau câteva zile de mers până la curtea lui Ietro.

* * *

În seara aceea, Ietro abia sosise şi era plin de praf după călătoria care-l aducea acasă de la palatul regelui Hour, pe care-l sfătuise să nu se avânte într-o expediţie de pedeapsă împotriva unor oameni de vază din Moab. Aceştia furaseră o turmă de vite mici şi uciseseră trei ciobani. Iar vestea pe care o primi îl făcu să încrunte din sprâncene.

— S-a făcut nevăzut? Moise?

Hobab clătină din cap şi dădu pe gât o cană plină ochi de bere. Ca şi însoţitorii săi, fiul lui Ietro părea tot atât de însetat ca un om care a străbătut deşertul fără a avea la îndemână o ploscă plină cu apă.

— Într-o dimineaţă, m-am dus la cortul lui, întrucât mă gândeam să merg cu el la vânat. Văzusem în zilele dinainte o mică turmă de gazele *zybum*, explică el întinzându-şi cana unei slujnice. Cortul său era gol. L-am aşteptat două zile întregi înainte de a pleca iar la drum. Toţi erau nerăbdători să se întoarcă acasă.

Tăcu şi zâmbi uitându-se la berea care curgea din urcior.

Înduioşat de zâmbetul fiului său, Ietro îl aşteptă să-şi bea berea. Sefora îşi muşca buzele, pentru a-şi stăpâni strigătul de nerăbdare care i se năştea în gâtlej.

Era deja noapte şi, până atunci, se stăpânise cu greu. De mai multe ori în timpul zilei se oprise din treburile ei, cu lacrimile în ochi şi cu răsuflarea gâtuită. Gândurile nebuneşti stârnite de descoperirea lipsei lui Moise îi sfâşiau pântecele ca un tăiş de fier. Slujnicele îi aruncau priviri neliniştite, vorbeau cu glasul scăzut când se apropia, aşa cum se obişnuia în cazul soţiilor care-şi plângeau morţii. De două sau de trei ori, Sefoba o îmbrăţişase, înlănţuindu-i umerii care tremurau, căutând cuvinte care nu veneau. Ea ştia prea bine că Sefora nu s-ar fi mulţumit cu o trăncăneală. Dar pentru a afla mai multe, trebuia să aştepte ca Ietro să pună, în sfârşit, întrebarea pe care ele o aşteptau ca pe o mântuire. Iar Ietro, îmbătat de fericirea de a-şi fi revăzut fiul, părea să-l fi uitat pe Moise.

De la începutul zilei, el nu mai contenea să se desfete cu bucuria regăsirii preaiubitului său fecior. Nu se despărţiseră nici o clipă, primind unul lângă celălalt, sub bolta de verdeaţă, salutul celor ai casei şi ai caravanei. Celor care veneau din lunga lor călătorie, Ietro le punea din nou şi mereu aceleaşi întrebări: cum se desfăşuraseră drumul, schimburile şi negoţul, viaţa femeilor şi a copiilor, naşterile şi morţile? Hobab îşi chema însoţitorii unul câte unul, şi de fiecare dată reîncepeau salutările, în faţa tatălui şi a fiului care se asemănau atât de mult.

Aveau aceeaşi faţă aleasă, o privire identică, pătrunzătoare. Călătoria lungă din ţinutul Moab, praful şi dogoarea deşertului săpaseră cute pe chipul lui Hobab,

îmbătrânindu-l. Statura celor doi era foarte asemănătoare; numai părul şi bărbile, una albă şi bogată, cealaltă neagră şi scurtă, îi deosebeau clar. Ca şi Ietro, Hobab părea firav. Totuşi, aşa cum ştia fiecare în Madian, el era în stare să străbată deşerturile în lung şi-n lat. Nimeni nu ştia mai bine decât el să-şi găsească drumul prin văile ucigaşe de nisip sau de pietre din Esion şi din Neghev, de-a lungul denivelărilor de teren calcinate de arşiţă ale muntelui lui Horeb. Desigur, nu avea nici înţelepciunea, nici priceperea ascuţite ale lui Ietro, dar tatăl său spunea tuturor, cu mare mândrie:

— Hobab cunoaşte puterea deşertului şi a muntelui lui Horeb. Forţa aceasta face cât multe înţelepciuni.

În sfârşit, cu fruntea încreţită, încălzindu-şi mâinile la dogoarea jarului din vatră, el zise:

— Trebuie să fie o pricină. Un bărbat nu dispare în felul acesta fără un motiv. Mai ales bărbatul de care vorbim.

Hobab se uită la părintele său zâmbind din colţul gurii. Privirea îi alunecă până la surorile lui. Orma stătea ceva mai în spate, arătându-se cât se poate de nepăsătoare.

— Un bărbat altfel decât ceilalţi, încuviinţă, în sfârşit, Hobab, fără a înceta să zâmbească. Şi care pare să vă preocupe mult, pe tine şi pe surorile mele!

— Vorbeşte pentru ei, nu pentru mine! protestă Orma. Eu, una, mi-am făcut de multă vreme o părere despre el: robul egiptean! Nu e de mirare că a dispărut fără un cuvânt de mulţumire. A ajuns la noi ca un câine bezmetic al deşertului. Şi ar fi rămas acolo dacă Sefora şi părintele nostru n-ar fi prins drag de el!

Sefoba clătină din cap, oftând. Ietro, ca şi cum n-ar fi auzit nimic, desprinse puţină carne din mielul fript pe

care-l avea în față și se apucă să mestece temeinic. Sefora nu știa să se arate atât de nepăsătoare:

— L-ați primit bine, tu și ai tăi? întrebă ea cu un glas tremurător.

— Așa cum trebuia, fiind trimis de tatăl nostru.

— Ți-a spus cine este? îl zeflemisi Orma.

Hobab își găsi timp pentru o dușcă bună înainte de a-i răspunde cu duioșie:

— Orma, frumusețe a zilelor noastre, nu te mai schimonosi atât. Știu despre el tot atât ca și tine. Dar și că Moise te găsește frumoasă și că-i pare tare rău că te-a decepționat nefiind prinț al Egiptului.

— M-a dezamăgit? Ce tot vorbești?

— L-am văzut în deșert, alături de noi, seara, la vânătoare sau cu făurarii, spuse Hobab fără a lua în seamă chelălăiturile Ormei. Ne-a vorbit, de la sine, despre Egipt și cauzele care l-au pus pe fugă.

Mi-a plăcut felul acesta de a spune adevărul pe față, fără înconjur. Sunt fericit că i-ai acordat încrederea ta, tată. Nu am asemenea obicei, dar mi-am dorit de îndată să mi-l fac prieten. Totuși, așa s-a întâmplat: a plecat fără să-și ia rămas bun.

— Poate că socotea că nu va lipsi multă vreme, își dădu Sefora cu părerea.

— Mă îndoiesc, sora mea.

— Și de ce?

— Alaltăieri s-au alăturat caravanei noastre niște făurari care se întorceau de la carierele din muntele lui Horeb. Ei au văzut silueta unui bărbat singur pe o cămilă dincolo de calea spre Yz-Alcyon.

— Spre apus, mormăi Ietro.

— Da, de-a dreptul spre miazănoapte. Făurarii s-au

gândit mai întâi că era vorba de un hoţ de metal care căuta cariera lor. Unul dintre ei a făcut cale întoarsă şi l-a urmărit aproape o jumătate de zi. Desigur, nu se poate spune cu siguranţă că e vorba de Moise.

Se lăsă o tăcere, fiecare gândindu-se la cele relatate. Hobab mâncă puţină carne, apoi adăugă cu un glas gânditor:

— Depărtându-se de drumul spre Yz-Alcyon, dacă nu se rătăceşte sau nu cade în vreo râpă, poate să dea ocol muntelui şi să ajungă la marea Trestiilor.

O călătorie totuşi foarte lungă, foarte nesigură pentru un bărbat singur.

— Atunci, înseamnă că se întoarce în Egipt! Exclamară deodată Sefora şi Sefoba.

— Da, încuviinţă Ietro. Egiptul, de bună seamă!

— De bună seamă? se băgă Orma în vorbă. De ce de bună seamă? Dacă a ucis, de ce să se întoarcă în Egipt? Ca să fie pedepsit?

Ietro plesni din limbă:

— Moise e în drum spre Egipt. La ceasul acesta, poate că se află chiar într-o barcă undeva în largul mării Faraonului.

— Dacă ştie să-şi cruţe cămila, zise Hobab.

— Tot nu mi-aţi răspuns, bodogăni Orma. Ce să facă el în Egipt?

— Să se ducă la Faraon, poate? răspunse Hobab râzând din colţul gurii.

Se uitară cu toţii la el. Sefora ghici că gluma lui frate-său ascundea un alt gând.

— Ştii ceva! bombăni ea lăsând să i se vadă mânia.

— Nu te mai uita la mine cu ochii tăi de leoaică, sora mea, glumi Hobab.

Ietro ridică mâna pentru a-i opri. Făcu semn din cap către Hobab.

— Povesteşte.

* * *

Faptul se petrecuse în ajunul dispariţiei lui Moise. Aproape de ora când soarele îşi atingea culmea, caravana mânată de Hobab întâlnise nişte neguţători din Akkad care veneau din Egipt. Un şir lung de vreo sută de cămile greu încărcate şi tot atâtea animale de-abia ajunse la mărimea adultă. Se duceau la oraşele bogate de pe malurile Eufratului, părăsite cu un an în urmă. Samarele cămilelor erau pline cu ţesături, pietre gravate, lemn din ţinutul Kuş şi chiar cu luntri de papură cum nu se înjghebau decât în ţara Faraonului.

Ca de obicei, cele două caravane se opriseră din drum, atât unii, cât şi ceilalţi înălţându-şi corturile pentru noapte înainte de a se aşeza să bea şi să schimbe veşti. Descoperindu-i pe făurari, neguţătorii voiseră să cumpere săbii cu lame lungi de fier. Fuseseră foarte dezamăgiţi aflând că totul fusese deja vândut în târgurile din Moab şi din Edom.

— Eram tot atât de dezamăgit ca şi ei, oftă Hobab. Neguţătorii aceia din Akkad ne îmbiau cu dobitoace tinere. Cămile cu blană sură sosite din delta Marelui Fluviu Iteru şi, cu siguranţă, mai arătoase decât cele cu care ne întorceam noi. Mi-au văzut mutra descumpănită şi au făgăduit că o să mai treacă pe aici cândva ca să încheie afacerile pe care nu le-am putut duce la bun sfârşit.

— Şi Moise?

— Moise... Era cu noi deja de aproape o lună. S-a aşezat alături să bea lapte cu neguţătorii. Fără să spună

nimic. Fără să pară cu adevărat curios. Ascultând şi chiar zâmbind atunci când glumeau negustătorii. După ce a vorbit toată lumea, el a întrebat dacă negustătorii aveau veşti din oraşele sfinte de la miazănoapte de Marele Fluviu. Un bărbat a spus: „Da, zidurile de piatră se înalţă acolo cu fiecare zi, palate pentru vii şi pentru morţi, unde robii trudesc mai din greu decât oricând sub biciul noului Faraon. Este tânăr, dar e mai cumplit decât toţi predecesorii lui". „Un Faraon tânăr?", s-a mirat Moise. Liniştit, el a mai întrebat: „Eşti sigur că Faraonul e tânăr?". „Cei din Egipt spun că ultima viitură a Marelui Fluviu l-a desemnat. Astăzi, el pune să fie dărâmate statuile Faraonului dinaintea lui". Auzind acestea, Moise a înţepenit. Îl iscodi pe celălalt ca şi cum ar fi uitat de noi. „Este ceva văzut de tine cu ochii tăi sau sunt vorbe pe care le-ai auzit?". „Nu, a protestat bătrânul negustător, l-am văzut cu ochii mei! Mă aflam în oraşul regilor la ultima viitură mare".

Negustătorul explicase cum urcase Marele Fluviu Iteru până la Ouaset, oraşul regilor. Avea să vândă acolo pietrele albastre din munţii Aram la care poftesc atât de mult prinţesele din Egipt pentru podoabele lor. Ajunsese în oraşul regilor şi aflase că nu putea să-şi facă negoţul înaintea anotimpului următor. Faraon îi urmase la tron bătrânei sale soţii, care îi era şi mătuşă, ea însăşi Faraon înainte ca el să ajungă Faraon, şi străinilor nu li se îngăduia să intre în palat.

— Ce tot povesteşti? exclamă Ietro. Soţia lui era Faraon?

— Aşa vorbea negustătorul, se veseli Hobab. Noul Faraon a fost mai întâi nepotul, apoi soţul fostului Faraon, care era o femeie. I-a rostit numele, dar n-aş şti să-l pronunţ. În Egipt, totul pare foarte încâlcit.

— O femeie, repetă Ietro, cu chipul plin de curiozitate.

— Da, râse Hobab. Dar ascultă mai departe: înainte de a ajunge Faraon, acea femeie a fost mai întâi fiică de Faraon, apoi soţia unui alt Faraon, care era fratele ei. Să râdă şi Horeb alături de noi, tată! Aşa e treaba cu cei puternici în ţara Marelui Fluviu Iteru.

— Şi Moise?

— O, asemenea amănunte nu au părut să-l mire. A rămas uimit, în schimb, atunci când neguţătorul din Akkad a explicat că locuitorii din Ouaset nu o mai vedeau pe bătrâna soţie a lui Faraon, că fusese închisă într-un palat al morţilor fără să i se dea înmormântarea la care avea dreptul.

Moise se ridicase atunci, cu fruntea pământie, cu ochii strălucind, strângându-şi toiagul în pumni. Îl întrebase pe neguţător dacă ştia limba egipteană. Întrucât celălalt spusese că da, el îi pusese întrebarea pe limba aceasta. Vorbea mai iute şi mai aspru, cu vorba scurtă şi limpede. Neguţătorul îi răspundea, câteodată îndelung, cu respectul pe care oamenii negoţului îl afişează în purtările lor atunci când au de-a face cu oameni de vază.

Hobab şi ai săi, de bună seamă, ar fi putut fi jigniţi că se vorbea faţă de ei într-o limbă pe care nu o puteau pricepe. Dar cel pe care-l descopereau acolo era un nou Moise, sigur pe sine şi poruncitor, serios şi totodată mişcat. Nimănui nu-i dăduse prin gând să crâcnească.

— Când au tăcut, încheie Hobab, s-ar fi zis că Moise înghiţise otrava unei vipere.

— Şi nu ştii ce povestea neguţătorul? îl întrebă Orma, care nu mai făcea pe nepăsătoarea.

— Ţi-am spus, vorbea în limba Egiptului.

— Nu l-ai întrebat pe Moise ce îl mâhnea într-atât? se miră Sefoba.

— N-am avut poftă s-o fac.

— Şi negustătorul, stărui Orma, puteai să-l întrebi. Şi pe urmă...

— Hobab a făcut ce trebuia, zise Ietro. Ar fi fost o curiozitate cât se poate de nepotrivită.

— Lui Moise nu i se pun întrebări, îi întări spusele Sefora, aspră la chip. Dacă vrea să spună ceva, o face. Ne-a arătat bine acest lucru.

Hobab îi aruncă o privire ascuţită. Zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Ai dreptate, sora mea. De altfel, după ce a chibzuit o clipă, el s-a ridicat şi şi-a cerut iertare pentru că a vorbit într-o limbă pe care noi nu o puteam înţelege. A spus aşa: „Nimicnicia mea e nemărginită, dar şi mai mare îmi e necunoaşterea pentru limba din Madian. Voiam să fiu sigur că pricep ceea ce auzeam". Ne-a dorit o noapte bună, iar în zorile zilei următoare nu mai era printre noi.

— Hmmm! mormăi Ietro. Nu era decât un şiretlic. Moise ştie acum foarte bine limba noastră.

— Aşadar?

Hobab o privi pe Sefora drept în ochi:

— Atunci, nu voia să pricepem ceea ce avea el de auzit din gura negustătorului.

Fiul Faraoanei

Vârful muntelui lui Horeb dispăruse de multă vreme printre norii care se prelingeau spre miazăzi ca o cenuşă fără sfârşit. Din când în când, Sefora îşi sălta şalul pentru a-şi ocroti faţa de rafalele de vânt care ridicau nisipul şi praful de pe drum. Pe umăr ducea apăsat şi cumpănit un urcior cu bere. Faldurile togii care-i băteau şoldurile şi coapsele o sileau să se aplece înainte pentru a ţine piept furiei vântului.

Trecând peste o muchie de stâncă acoperită de bălării, ea ajunse în dreptul satului făurarilor.

Înşirate în fundul unei scobituri care şerpuia dintr-o faleză în alta la piciorul muntelui, zidurile satului alcătuiau un soi de cerc uriaş, dezlânat. Zidurile din cărămizi crude şi acoperişurile din ramuri de palmier presărate cu pământ se confundau cu surpăturile şi crăpăturile dimprejurul lor. Dar curtea, de cinci sau şase ori mai mare decât cea a lui Ietro, era un furnicar de activitate zgomotoasă, pe jumătate învăluită de fumul puturos al focurilor şi al cuptoarelor, care o îneca deja pe Sefora şi pe care vântul îl răsucea în jurul unui deget nevăzut înainte de a-l risipi în haosul norilor.

Zidul de împrejmuire, de care se sprijinea fiecare casă, era străpuns de o singură poartă grea de lemn. Astfel, satul se înfăţişa chiar aşa cum era de fapt: un loc întărit unde nu pătrundeau decât cei pe care făurarii se învoiau să-i primească.

Aşa era treaba cu oamenii cuptoarelor. Nimeni nu era mai grijuliu decât ei pentru a păstra tainele fierului şi ale

făuririi armelor de preţ, râvnite de cei puternici, de la Eufrat şi până la Iteru.

Printre răbufnirile de vânt care culcau la pământ tufele pline de spini, Sefora auzi primele lovituri de baros. Păşind hotărât, ea o luă pe drumeagul surpat de ploile căzute recent. De îndată, răsună sunetul adânc şi zvâcnitor al unui corn de berbec, vestindu-i apropierea. Coborî mai departe, dându-şi şalul pe ceafă pentru a lăsa să i se vadă bine faţa. Ajunsă în josul povârnişului, o luă pe lângă ţarcul catârilor, dobitoace cu blană lungă, puternice şi în stare să ducă poveri grele cu lemn sau cu pământ feros, din zori şi până în noapte.

Poarta din împrejmuire se deschise. Doi bărbaţi, purtând în pumnii strânşi lame lungi de fier, se iviră lăsând poarta de lemn năclăită cu pământ să se închidă în urma lor. Sefora făcu numai câţiva paşi înainte de a se auzi strigată pe nume.

— Sefora! Fiică a lui Ietro! strigă cel mai mărunt şi gras dintre ei. Fii binevenită la făurari!

Gura ştirbă a lui Evi-Ţur zâmbea larg, dezvăluind o limbă şi nişte gingii roz.

— Salut ţie, Evi-Ţur! Horeb să-ţi păstreze zâmbetul.

Ochii lui Evi-Ţur se opriră fără sfială pe urciorul de bere de pe umărul Seforei.

— Sefora! E o mare bucurie să-ţi primim vizita. Mai ales că ştii să vii atât de bine însoţită!

Râdea, bătându-şi tovarăşul pe umăr.

— Uşureaz-o, aşadar, pe Sefora de povara ei! porunci el înainte de a se întoarce şi striga: Hai! Voi ceilalţi, deschideţi poarta. Fiica înţeleptului Ietro a venit să ne facă cinste cu bere de la tatăl său.

După o clipă, Sefora străbătea curtea cea mare. Fe-

mei şi slujnice se iviră în pragul caselor. Nişte copii se apropiară în fugă recunoscând-o şi spunându-i pe nume, îmbrâncindu-se ca să o apuce de mână. Dintr-un sac de pânză pe care-l purta pe sub togă ea scoase câteva prăjituri cu miere. Împărţirea lor stârni ţipete de bucurie. Evi-Ţur clătină din cap, prefăcându-se că glumeşte:

— Cel puţin ştii să te faci iubită! bombăni el, înainte de a alunga copiii.

— Tatăl meu îţi trimite vorbă că avem chiupuri cu miere pentru voi.

— Tatăl tău este înţelept şi bun, încuviinţă Evi-Ţur strângând din pleoape. Dar nu-mi închipui că ai venit până aici numai ca să ne oferi bere şi miere?

În câteva cuvinte, Sefora explică rostul vizitei sale. Evi-Ţur dădu din cap şi aruncă o privire spre fundul curţii.

— Vino după mine, zise el făcând semn spre curtea uriaşă.

În partea în formă de potcoavă dinspre răsărit a ocolului se aflau cuptoarele, asemănătoare gropilor în care se ţineau, de obicei, grăunţele şi uleiurile. Dar aici, stratul gros de lut roşu care le acoperea se termina cu un gât de urcior. Ieşeau de acolo trâmbe de fum negricios, uneori înlocuite de o explozie de flăcări pârâitoare, atât de luminoase, încât păreau străvezii. De jur împrejurul lor se mişcau nişte bărbaţi care înfigeau în găurile din baza cuptoarelor nişte trestii scobite în care suflau cât îi ţineau plămânii. Dinaintea unei găuri mai mari care se sfârşea cu un cioc de lut ars, doi bărbaţi în tunici de piele, mânuind nişte drugi cu vârfurile boante, călăuzeau pârâul roşiatic de minereu de fier în direcţia pietrelor scobite.

La douăzeci de paşi de-acolo, sub o poiată largă, alţi

făurari, îmbrăcaţi şi ei în piele, în afară de braţele lor, goale, negre, lucind de sudoare, loveau cu barosul nişte blocuri de metal grosolane pe care le coceau din nou pe jăratic. Bubuitul baroaselor era atât de violent, încât Seforei i se păru că-i străpunge pieptul. Îi veni să-şi astupe urechile, dar nu îndrăzni. Mirosul de pământ ars împuţea văzduhul făcând aerul de nerespirat. Când şi când, cuptoarele scuipau scântei, fluturi de foc pe care vântul le împrăştia ca nişte figurine ameninţătoare pe cenuşiul cerului. Evi-Ţur văzu strâmbătura Seforei.

— N-ai noroc, strigă el pentru a putea fi auzit. Azi pute de-a binelea! Băieţii s-au apucat să pregătească mangal în puţul acela.

El arătă cu degetul un mic grup de tineri care trebăluiau în jurul unor ghizduri de cărămidă din care ieşea un fum negricios şi întunecat.

Zâmbind, Evi-Ţur îşi descoperi gingiile rozalii şi se îndreptă spre o încăpere mare, deschisă pe jumătate. Acolo, aşezaţi pe pământ, nişte bărbaţi şlefuiau nişte lame de fier cu nisip şi curele din piele de bou din care încă mai atârnau fâşii de grăsime. Ridicară ochii spre Sefora. După încheierea saluturilor, Evi-Ţur se adresă unui bărbat încă tânăr, al cărui chip fusese pe jumătate mistuit de foc. Cicatricea, semănând cu o piele veche întinsă, pe alocuri crăpată şi presărată cu buboaie hidoase, întărite, făcea de nerecunoscut ceea ce fuseseră odată buze, obraz, tâmplă, pleoapă şi ureche. Întrucât pe partea neatinsă a feţei omul lăsase barba să-i crească, părea că te găseai cu adevărat dinaintea unei fiinţe cu două capete, unul obişnuit şi altul venit din iad.

— Elşem, zise Evi-Ţur, fiica lui Ietro ar vrea să-i spui unde l-ai văzut pe străinul din Egipt.

— Ai vorbit despre el cu Hobab, fratele meu, adăugă Sefora, străduindu-se să îndure ochiul unic. El crede că Moise, atunci când l-ai văzut, se îndrepta spre Egipt.

Elşem încuviinţă cu un mormăit. Evi-Ţur îi făcu un semn de îmbărbătare. Răsucindu-se uşor din mijloc într-un fel care părea să-i fie obişnuit, bărbatul se întoarse, lăsând la vedere partea cea mai puţin neplăcută a chipului său vătămat.

— Da, am vorbit cu Hobab, încuviinţă el cu un glas care o surprinse pe Sefora prin tinereţea şi limpezimea sa. L-am urmărit pe străin. Îşi îndruma cămila pe o cale neumblată. Atunci, m-am gândit: iată un hoţ. Vin adesea să dea târcoale în jurul carierelor noastre. Dar nu. El a depăşit carierele. Hobab, fratele tău, a zis: se duce spre miazănoapte. Vrea să găsească drumul spre ţinutul Marelui Fluviu, prin deşert. Se poate, dacă eşti foarte îndrăzneţ. Dar trebuie că a renunţat. L-am văzut din nou, alaltăieri, pe drumul spre Yz-Alcyon.

— L-ai zărit?

Elşem făcu semn cu capul. Gura i se întredeschise cu un zâmbet care nu mai era decât o strâmbătură.

— Era la o mie de paşi de mine. Umbla pe jos, alături de cămila lui, ceea ce însemna că animalul era istovit.

— E departe, lăsă Sefora să-i scape.

Ochiul unic se pironi asupra ei, stăruitor.

— Era vreme închisă, mult vânt, iar eu n-am decât un singur ochi. Dar toată lumea îţi va spune că este cel bun. Era chiar el, poţi să mă crezi, fiică a lui Ietro. Întreabă-i.

Făcu semn spre tovarăşii lui, care încuviinţară cu un singur cuvânt.

— Nu-ţi fie teamă, spuse Evi-Ţur. Cuvintele lui Elşem sunt tot atât de sigure ca şi metalul pe care îl făurim.

— Umbla cu bustul descoperit, ca un egiptean! Adăugă Elşem. Nici unul dintre noi n-ar face aşa ceva. Mai ales pe vremea aceasta rece.

— Te cred, Elşem. Sunt doar mirată. Aşadar, el se află iarăşi pe pământul tatălui meu?

— Nu, nu se ducea spre curtea înţeleptului. Se îndrepta în direcţia mării. Spre falezele înalte.

— O, exclamă Sefora cu un zâmbet larg. O da! Desigur! Ai dreptate!

De bucurie începu să râdă. Cu un gest care-i tulbură pe făurarii dârzi făcându-i să-şi coboare privirea, apucă mâinile lui Elşem şi le duse la fruntea ei, făcând o plecăciune.

— Horeb să te ferească de mânia lui, Elşem!

* * *

Ea auzi glasul lui Moise.

Un murmur, un soi de îngânare.

Se opri pe potecă, la câţiva paşi de terasa din faţa peşterii.

Trebuia să-şi recapete suflul înainte de a-l vedea pe Moise şi de a se înfăţişa înaintea lui.

Se dădu puţin înapoi, cu spatele lipit de faleză. Jos, pe plajă, marea înceţoşată, străbătută de reflexe verzi, rostogolea pietrele cu un zgomot regulat.

O apucă frica de ameţeală. Cu ochii închişi, apăsă cu palmele pe stâncă. Vântul, îndărătnic şi tare, sufla fără încetare. Glasul lui Moise îi ţinea isonul, când mai slab, când mai tare. Atunci, băgă de seamă că nu vorbea limba din Madian. Sunetele erau lungi, poruncitoare şi calde. Vocea lui Moise fu deodată foarte aproape. Ea deschise din nou ochii.

Era acolo, la trei sau patru coți de ea, înaintând spre marginea terasei, apropiindu-se de prăpastie, cu ochii închiși și brațele întinse, acoperite cu brățări grele de aur, cu palmele desfăcute. Sefora fu cât pe-aci să răcnească. Era sfâșiată de frica de a-l vedea prăbușindu-se în gol.

Moise se opri la câțiva pași de marginea hăului. Stătea într-o poziție ciudată: cu șalele scobite, cu trunchiul răsturnat pe spate. Cu pleoapele strânse, el îngână din nou, cu un glas mai aspru, înfocat, ca și cum ar fi voit, din adâncul plămânilor, să-și trimită ruga dincolo de mare.

Sefora se gândi: „Vorbește limba din țara piramidelor! Se roagă la zeii Egiptului!".

El nu-i simțise încă prezența. Se rușină că era martoră la lucrul acesta. Dar era prea fascinată pentru a se îndepărta. Vrăjită de chipul lui, de limpezimea proaspătă a trăsăturilor sale. Niciodată nu văzuse fața lui Moise în acest fel: se bărbierise! Neîndemânatic, căci obrajii și bărbia erau înroșite de tăieturi subțiri.

Vedea pentru prima dată chipul dezgolit al unui bărbat. Iar cel al lui Moise destăinuia o tinerețe, o gingășie neașteptate și atrăgătoare. Și atâta lipsă de rușine! Ea coborî ochii, gândindu-se puțin încurcată la dulceața pe care ar pipăi-o în vârful degetelor dacă le-ar așeza pe obrajii aceia netezi, pe bărbia și gâtul acela dezgolit.

Moise își adună brusc brațele la piept. Brățările se loviră una de alta într-o sclipire de aur. Vocea îi scăzu, aproape de neauzit. Tăcu.

Tăcerea îi învălui în ritmul vântului și al valurilor.

Fără a îndrăzni să mai arunce o privire, Sefora se depărtă de stâncă. Păzindu-se de a rostogoli pietre cu sandalele, începu să urce poteca. Glasul lui Moise răsună din spatele ei în vântul rece:

— Sefora!

Vocea pe care o cunoştea, cea pe care o auzise mereu atunci când el vorbea în limba Madianului.

— Întoarce-te, nu pleca!

Adunându-şi şalul pe piept, ea se întoarse. Văzut din faţă, chipul lui gol era şi mai tulburător. Nasul părea mai mare şi fălcile mai largi, ochii mai întunecaţi. Întinse spre ea un braţ încercuit de aur. Amintirea bărbatului din visul ei o copleşi, fulgerând-o cu dorinţă şi teamă până în vârful degetelor.

— Sunt fericit că te văd, zise Moise cu un glas mai blând, făcând un pas către ea.

Îi venea greu să-i înfrunte privirea, rămăsese ţintuită pe loc.

— A, spuse mai departe Moise trecându-şi o mână peste obraz, te miri de înfăţişarea mea! Aşa este obiceiul în Egipt, trebuie să i te adresezi lui Amon cu obrazul bărbierit.

Moise râse mai deschis, ceea ce îi dădu Seforei îndrăzneala să se uite la el şi să zâmbească la rândul ei. Bâigui o scuză pentru că îl stingherise în timp ce se ruga. El făcu un semn cu mâna pentru a arăta că era ceva neînsemnat. Şopti fără a se mira:

— Aşadar, ai ştiut unde să mă găseşti.

Părea fericit, îi luceau ochii.

— Ne temeam că ai plecat în Egipt.

— Fratele tău o fi supărat. Nu m-am purtat cuviincios faţă de el.

— Nu, nu! Nu e supărat, se trezi Sefora vorbind cu o voce prea puternică, prea ascuţită. Nici el, nici tatăl meu, nici eu...

Îi era frică. Teamă ca el să nu o găsească îndeajuns

de frumoasă, cu pielea prea negricioasă. Spaimă de faţa aceea de Kuşeită pe care o oferea acestui Moise din nou străin şi necunoscut, cu obrajii goi şi cu brăţări de prinţi. Iar ceea ce mai dorise să spună rămase pe jumătate nerostit:

— Toţi ai casei doreau întoarcerea ta.

În zare, între cer şi mare, o fâşie lipsită de nori se înroşea la apropierea asfinţitului. Pe mare fremătau reflexe ca nişte băltoace de sânge îngroşat. Moise continuă:

— E adevărat. Am vrut să plec în Egipt. Fără a şti ce cale aveam de urmat. Cămila pe care mi-a dat-o tatăl tău a avut mai multă minte decât mine. Am mânat-o spre nisipurile mişcătoare. A ştiut cum să iasă de acolo, dar pe urmă n-a mai vrut să înainteze spre miazănoapte. Am ascultat-o şi ne-am întors aici. Ca să spun adevărul, nu doresc deloc să mă duc în ţara marii zeiţe Maat*! Deloc!

Făcu un gest neaşteptat de violenţă, de mânie. Se întoarse pentru a privi zarea înroşită. Clătină din cap şi repetă, ca şi cum ar fi vorbit cu sine:

— Nu! Nu am nimic de făcut acolo.

— De ce te-ai întors în peştera aceasta şi nu la curtea tatălui meu? întrebă Sefora.

El îi aruncă o privire rece, dar nu răspunse de îndată.

— Vino, nu sta în drum. Am apă în plosca mea, dacă ţi-este sete.

Aurul îi sclipi pe braţ în timp ce făcea semn spre peşteră. De abia atunci păru să bage de seamă brăţările care-l

---

* Zeiţă a adevărului, a dreptăţii şi a armoniei cosmice, personificarea ordinii divine, înfăţişată sub chipul unei femei cu o pană de struţ. Fiică a zeului Ra (n.r.)

strângeau de braţe. Le scoase lămurindu-le rostul:

— Trebuia să vorbesc cu Amon, zeul Faraonului şi al mamei mele. Aici era un loc foarte potrivit. Acasă la tine, l-aş fi putut jigni pe Ietro şi aş fi întinat altarul unde-i aduce ofrande lui Horeb.

Se duse în capătul terasei. Sacul şi toiagul său se aflau acolo, ca şi sipetul pictat, pe care-l deschise pentru a pune înăuntru brăţările de aur. Sefora se gândi că nu-i ascundea nimic, dar această constatare nu domolea nici teama şi nici dorinţa care-şi împărţeau focul din sângele ei. Lumina scădea repede. Orizontul se aprindea ca vâlvătăile făurarilor. Curând avea să se lase noaptea. Îi mai rămânea timp ca să plece de acolo. Cunoştea destul de bine drumul ca să-l facă pe întuneric. Să rămână aici, lângă Moise, bănuia ce însemna şi se cutremura. Dar sfiala şi ruşinea o făceau să tremure şi mai tare. Îşi coborî privirea, îşi răsuci mâinile ca să-şi privească palmele ca şi cum acestea ar fi purtat un răspuns. Moise îi ghici gândurile. Veni lângă ea şi spuse:

— E târziu ca să te întorci la tatăl tău, dar trebuie să ştii drumul, chiar şi pe timp de noapte. Aş putea cumva să vin şi eu cu tine.

Ea ridică ochii. Tăcură amândoi, încurcaţi, dându-şi seama că fiecare clipă de nemişcare şi de tăcere cuprindea o făgăduinţă.

Moise rupse tăcerea, şoptind:

— Rămâi cu mine. Vreau să ştii cine sunt eu cu adevărat.

— De ce?

Sefora văzu cum i se zbătea sângele pe sub pielea dezgolită a gâtului. În clipa aceea ea ar fi putut găsi tăria să se îndepărteze, să urce poteca până la marginea fale-

zei. Se gândi încă o dată la surorile ei şi la Ietro. Mai cu seamă la Ietro. I-ar fi plăcut ca tatăl ei să o vadă şi să-i dea curaj.

Cu o voce asemănătoare celei cu care se rugase zeului Faraonului, Moise zise:

— Pentru că eşti aceea care poate înţelege.

Privirea lui era greu de înfruntat. Sefora îşi coborî ochii şi puse capăt vrăjii şi prea asprei tăceri făcând un pas în lături, apoi declarând puţin cam tăios:

— Se face frig. Trebuie aprins un foc şi pregătite lemne înainte de căderea nopţii.

* * *

— Neguţătorul din Akkad pe care l-am întâlnit împreună cu fratele tău, Hobab, mi-a adus vestea că mama mea a murit, începu Moise. Aceea căreia i-am spus mereu „mamă". Dar nu era. N-am ieşit din pântecele ei. N-am văzut niciodată chipul adevăratei mele mame, nu-i cunosc numele.

Flăcările erau înalte, răvăşite de răsuflarea brutală a vântului care bătea peste faleză. Dincolo de împletitura de lumină mişcătoare pe care o oglindeau pereţii peşterii, întunecimea era fără stele sau alte semne. Noaptea apărea golită de viaţă. S-ar fi putut crede că dintre toţi oamenii aduşi pe lume nu mai rămăseseră decât ei doi, ocrotiţi, dar şi pierduţi în nimbul şovăitor de lumină atârnat între pământ şi cer. Murmurul valurilor se pierdea pe mare. Moise vorbea liniştit, şovăind uneori, când îi lipsea câte un cuvânt sau era gâtuit de emoţia vreunei amintiri. Înfăşurată într-o velinţă din ţesătură groasă, pătrunsă de mirosul de nisip şi de cămilă, Sefora asculta. Când şi când ataţa tăciunii, mai punea câte o cracă uscată în flăcările jucăuşe.

În urmă cu mulţi ani, Faraonul care domnea peste ţinutul Fluviului Iteru se numea Tutmes-Aakheperkaré. Era privit ca unul dintre cei mai înţelepţi şi mai puternici Fii cereşti şi Ocrotitor al zeiţei Maat. Alianţa lui cu Amon, primul dintre zei, nu dăduse niciodată greş şi bogăţia datorată inundaţiilor Fluviului Iteru nu lipsise de fel. Mare războinic, el cucerea teritorii atât de la miazănoapte, cât şi de la miazăzi, redobândind puterea şi bogăţiile pe care slăbiciunea părinţilor şi a strămoşilor săi le pierduseră. Folosindu-i din plin pe robii evrei, el mărea oraşele şi templele, scoţând la iveală cetăţi întregi din nisip şi din munţi.

Până în ziua în care se constată că urmaşii lui Avraam şi Iosif deveneau din ce în ce mai numeroşi, înmulţindu-şi mâinile pentru a îndura sarcina din ce în ce mai grea care îi copleşea. Faraonul era rugat neîncetat să asculte temerile vizirilor săi: „Ce se va întâmpla când evreii vor fi tot atât de numeroşi ca poporul Fluviului Iteru? Sau dacă îşi vor da seama de puterea lor? Dacă vine războiul, ei se vor alătura duşmanilor noştri! Să fim înţelepţi, să înecăm sămânţa aceasta de revoltă înainte de a-şi arăta rodul. Să-i istovim cu munca! Să-i împiedicăm să se înmulţească!".

Şi astfel hotărî Tutmes-Aakheperkaré că fiecare băiat întâi născut al evreilor avea să fie înjunghiat la naştere.

Cum ar putea fi povestite ţipetele, lacrimile, plânsetele acelora ale căror pântece era deja plin? Fură multe cele care se ascunseră şi minţiră ca să-şi mântuiască fiul. Altele născociră tot felul de şiretlicuri ca să-l scape de la moarte. Femeia care-l purta în pântece pe Moise fu dintre acestea.

— Cine era ea, unde trăia, cum m-au găsit? Nici

astăzi nu am aflat. Ceea ce ştiu este că aceea căreia i-am zis mamă nu mi-a dat naştere.

De data aceasta, tăcerea lui Moise fu lungă. Cu chipul îmbujorat, Sefora rămânea nemişcată.

— Cea pe care o numeam mama mea era fiica mult iubită a lui Tutmes-Aakheperkaré, vorbi, în sfârşit, Moise cu un glas mai puţin aprins. Regina Hatşepsut*. Mama Hatşepsut, aşa-i spuneam. În amintirile mele cele mai îndepărtate, numele şi chipul ei îmi potoleau mâniile şi îmi hrăneau plăcerile mele de copil. Chipul unei domniţe blânde şi înţelepte.

Chiar de la naşterea fiicei sale mult iubite, Tutmes-Aakheperkaré voise să facă din ea o regină. Preoţii se împotriviseră. Atunci, după multe uneltiri, Faraon îi dăduse drept soţ un fiu sfrijit pe care-l avusese de la a doua soţie. Fiu şi ginere care avea să-i urmeze la tron şi să se numească Tutmes al Doilea.

— În acest fel mama mea izbuti să cârmuiască ţara în taină fără a stârni mânia preoţilor. Ea ştia însă că nu putea să zămislească un fiu cu soţul ei firav. Oare de aceea a încălcat ea porunca tatălui său, luând la sân un nou-născut al evreilor şi a făcut din mine fiul Faraonului, lăsând să se înţeleagă că pruncul ieşise din pântecele ei prin voinţa zeiţelor Isis** şi Neftis***?

---

* A domnit între anii 1503-1482 î.Hr. (n.r.)

** Isis, fiică a lui Geb şi a lui Nuit, soţia zeului Osiris şi mama zeului Horus, una dintre cele mai cunoscute zeiţe egiptene, supranumită „Isis cea Mare, Mama Divină". Divinitate protectoare a magicienilor şi a vrăjitorilor (n.r.)

*** Zeiţă simbolizând sfârşitul (n.r.)

Aşadar, chibzui Sefora, împreunându-şi mâinile pentru a le stăpâni tremuratul, Moise era cu adevărat acela pe care-l ghicise Orma din prima clipă. Un prinţ. Şi, de asemenea, fără nici o îndoială, bărbatul din visul ei: o fiinţă neasemuită alteia.

— Maica Hatşepsut a fost pentru mine dulce ca o mamă, continuă Moise. Fruntea îmi păstrează adierea buzelor ei, şi nările mele, amintirea miresmei sale. Ea singură şi o slujnică ştiau de unde veneam. Putea lesne să-şi amăgească soţul, pe care-l dispreţuia, că eram fiul lui. Dar nu era deloc uşor să-l mintă pe Faraon, tatăl ei, înainte ca el să moară şi să se urce în barca lui Amon... Mi s-a dat numele de Moise. Nimic nu era prea frumos pentru mine! Am fost iniţiat în tot ceea ce trebuia să ştie un „ales al lui Amon". M-au învăţat cuvintele scrise, rânduiala stelelor, a timpului şi a anotimpurilor. Am fost învăţat să iubesc şi să fiu iubit; să mă lupt, să poruncesc şi să dispreţuiesc tot ce nu era voinţa celor puternici şi a zeilor Fluviului Iteru.

Moise căută privirea Seforei, dar nu-i fu cu putinţă să o întâlnească. Aşteptă puţin, ca şi cum îşi scotea amintirile din bătaia vântului şi a valurilor.

— Trăiam şi gândeam nu numai ca fiul reginei Hatşepsut şi al Faraonului, ci şi ca un om al Marelui Fluviu. Uneori, ducându-mă să admir coloane sau temple noi, vedeam robii. E adevărat că nu mă gândeam la ei ca la nişte bărbaţi şi femei. Erau evreii, nişte sclavi. Ura şi uneltirile mi-au deschis ochii şi mi-au adus adevărul.

După foarte puţini ani, Tutmes al Doilea a murit. Moise, ajuns bărbat, nu-l plânsese. Se uitase nepăsător la trupul neînsufleţit din barca lui Amon. Dar, odată ce pietrele mormântului fură pecetluite, urzelile încinseră pala-

tele şi templele. Hatşepsut se arătase dinaintea soarelui în veşmânt de bărbat, strângând la piept însemnele lui Osiris, biciul şi cârligul de aur. Strălucind de frumuseţe şi încredinţată, ca nimeni altul de la tatăl ei încoace, de ajutorul şi sprijinul preoţilor lui Amon, ea primise peste peruca de aur mitra regilor Egiptului de Sus şi de Jos. Preoţii lui Osiris bombăniseră, dar îşi plecaseră grumazul şi genunchiul.

Recoltele bogate care urmaseră îi aduseră încrederea şi recunoştinţa poporului. Puternicii ţinutului, care nu o sufereau pentru că era femeie, se înfuriară şi mai mult. Nădăjduind să le domolească mânia, ea luă de bărbat un nepot de vârsta lui Moise, făgăduind că, odată sosit timpul, acesta avea să ajungă Tutmes al Treilea. Dar ceea ce trebuia să fie un semn de pace aduse numai ură.

— Nici nu se putea altfel. Tutmes este frumos, voinic, iubit de preoţi şi temut de oşteni. Avem aceeaşi vârstă şi am învăţat de toate împreună. Am avut aceleaşi jocuri şi aceiaşi dascăli. Am luptat alături şi ne-am rugat împreună lui Amon. Şi iată că, deodată, ne aflam amândoi în odaia mamei mele: eu, ca fiu, şi el, soţul ei! Şi era atât de vădit că îl iubea doar pe unul dintre noi doi! Culoarele palatelor ajunseră pradă zvonurilor şi bănuielilor! Lui Tutmes i s-a dat de înţeles că nu avea nicicând să devină Fiu-divin şi Apărător al Maat-ului, al Dreptăţii deci, că mama mea, Hatşepsut, făcuse un legământ pentru a unelti în aşa fel, încât eu să fiu cel ales de Amon. Desigur, el a crezut lucrurile acestea. Cine nu le-ar fi crezut?

Oamenii îşi amintiseră slăbiciunea lui Tutmes al Doilea. Se îndoiau că putuse să fie tatăl lui Moise. Fuseseră cercetate, întrebate, chiar lovite şi schingiuite slujnicele

ca să-şi amintească de nopţile mamei Hatşepsut şi să pârască bărbaţii care intraseră în aşternutul ei. Nu i se descoperise vreun iubit, ci o taină cu mult mai grea.

Într-o zi, Tutmes îl chemase pe Moise în sala mare a palatului său. Mâncaseră deseori împreună acolo admirând dansatoarele şi magicienii. În ziua aceea, în încăperea cu coloane înalte nu se afla decât un singur scaun, al lui Tutmes. Străji înarmate stăteau în spatele fiecărei uşi. Tânărul soţ al reginei Hatşepsut purta pe frunte însemnul regal al lui Ka, şarpele de aur. În ochi îi juca focul bucuriei şi al fierei.

Moise se apropiase, înfruntându-i privirea. Cu glasul lui ascuţit, Tutmes poruncise:

— Nu te apropia, Moise. Ştiu cine eşti.

Mirat fără făţărnicie, Moise îl întrebase:

— Cine sunt? Ce vrei să spui, fratele meu?

— Nu sunt fratele tău! răcnise Tutmes. Să nu mai rosteşti niciodată cuvântul acesta!

— Tutmes, de ce eşti mânios?

— Taci şi ascultă. Preoţii au consultat divinităţile Sekmet*, Knum** şi Thot***. Ei au cercetat o slujnică a mamei tale...

Se întrerupse cu un râs scrâşnit înainte de a-şi scuipa veninul:

— „Mama Hatşepsut" a ta, soţia mea credincioasă,

---

* Sekmet, zeiţa războiului, a ciumei şi a altor boli. Este reprezentată ca o femeie cu cap de leoaică (n.r.)

** Ahnum sau Knum, divinitate slăvită în Elefantina. Aceasta da Nilului bogăţia apelor. Este reprezentată cu un cap de berbec (n.r.)

*** Thot, divinitate adorată sub forma unui ibis sau a unui babuin. După Ra, era cea mai cinstită de egipteni (n.r.)

Fiică-divină a lui Amon, regina Ţinutului de Sus şi de Jos! Iată ce au aflat: nu eşti nimic, Moise.

În clipa aceea Moise pricepuse că acei care uneltiseră împotriva lui Hatşepsut îşi găsiseră, în sfârşit, arma. Tutmes râdea. Moise îl aşteptă să-şi termine bucuria şi declară liniştit:

— N-am spus nicicând că sunt ceea ce eşti tu, Tutmes.

— Taci, taci! Nu mai deschide gura, balegă de glod!

Obrajii lui Tutmes erau stacojii, degetele albite de încleştarea pe braţele scaunului.

— Rob! Rob, fiu de rob! Evreu, fiu al mulţimii, ruşine a palatelor noastre! Iată ce eşti, Moise. Hatşepsut nu te-a născut nicicând. Eşti o minciună, un întâi-născut al evreilor şi n-ar trebui să trăieşti!

Moise, năruit, voise să pună întrebări. Tutmes îl ocărâse din nou şi, în cele din urmă, chemase străjile. În aceeaşi seară, Moise era azvârlit în groapa captivilor.

— M-au scos de acolo peste câteva zile şi m-au dus să muncesc la miazăzi de Marele Fluviu Iteru, continuă Moise, luând cu blândeţe un lemn din mâinile Seforei, pentru a-l pune el însuşi pe foc. Am lucrat printre robi ai poporului meu, a cărui limbă nici măcar nu o cunoşteam! Acolo l-am ucis pe Mem P'ta, arhitectul-vătaf, şi a trebuit să fug ca să-mi scap pielea fără a revedea chipul mamei mele, Hatşepsut. Nu am mai ştiut nimic despre ea până în ziua în care negustătorul acela din Akkad s-a încrucişat cu caravana noastră şi ne-a dat vestea: „În ţara Fluviului Iteru, Faraon este iarăşi bărbat! Numele lui Tutmes al Treilea este divin. Numele reginei Hatşepsut e izgonit. Se sfărâmă pietrele pe care este scris, statuile ei sunt dărâmate, şi templele sale, nimicite. Ea însăşi a murit fără ca

să fie dat un mormânt bărcii care trebuia să o conducă lângă Amon".

Sefora tresări. Vocea lui Moise se stinsese pe aceste din urmă cuvinte. Uluită, auzi un hohot de plâns. Moise era deja în picioare, cu chipul la hotarul umbrei. El îi întoarse spatele, se duse nervos până la marginea falezei şi începu să strige, cu faţa la noapte şi la vânt:

— Am crescut şi am fost iubit fără să ştiu de robii aceia care clădeau palatele în care dormeam. Am crezut că eram un om, dar m-am înşelat. Nu sunt nimic! Tutmes are dreptate. Dar poporul meu... O, poporul meu! Cum pot ei să trăiască aşa? Cum pot să îndure?

Sefora se ridică. Velinţa îi căzu de pe umeri. Abia dacă simţea frigul. Moise se întoarse cu faţa la ea. Flăcările luceau în lacrimile de pe obrajii lui, în ochii căscaţi de furie. Desfăcu încă o dată braţele ca să răcnească, dar în clipa aceea un bubuit spintecă văzduhul. Un tunet prelung şi înfundat care părea că vine atât din fundul peşterii, cât şi din mare. Un sunet îngroşat, sălbatic şi puternic care se întoarse, se rostogoli, smulgându-le un strigăt de spaimă. Apoi lucrul acela se sfârşi.

Cu un glas sugrumat, Sefora şopti:

— Horeb!

Şi lucrul acela se întoarse, ca un vaiet născut în inima falezei. De data aceasta, părea că stâncile răspund cu un freamăt.

— Ce este? întrebă Moise cu o voce stinsă.

— Horeb, stărui Sefora cu un glas mai liniştitor. Horeb vorbeşte. Horeb îşi varsă mânia.

Cu gura schimonosită, Moise se întoarse spre întuneric, apoi din nou spre Sefora. Ea îşi încrucişase mâinile sub piept, oferindu-şi palmele şi închizând ochii. Tăcură,

pândind tăcerea din jurul lor.

Nu mai fu decât zgomotul vântului şi al valurilor.

Ascultară mai departe, simţind în întuneric golul uriaş în care se rostogolise mânia lui Horeb. Tunetul nu se mai întoarse. Încordarea Seforei se domoli. Zâmbi:

— Astă-seară, furia lui e scurtă. Poate că te-a auzit şi ţi-a răspuns? Sau că mânia ta e şi a lui?

Moise o privi, bănuitor. Îşi bătea, oare, joc de el?

— Nu! Horeb nu este zeul meu. Nu am nici un zeu. Care este zeul evreilor? Nu-l cunosc.

— Te-am văzut rugându-te pentru aceea care ţi-a fost mamă, protestă blând Sefora.

Moise ridică din umeri. Încordarea de pe chipul lui slăbi.

— Nu mă rugam lui Amon, ci ei.

Ea nu ştiu să-i răspundă. Simţea răceala vântului prin ţesătura tunicii. Lui Moise nu părea să-i pese. Sefora se gândi la căldura ce ar fi cuprins-o dacă ar fi strâns-o în braţe. El se apropie, dar ea nu se putu împiedica să dea cu un pas înapoi. Moise se opri şi zise:

— Acum, ştii cine sunt. Nu ţi-am ascuns nimic. Chipul îmi este dezgolit, ca şi sufletul.

— Şi eu, spuse ea. Dar ştii cine sunt?

— Fiica lui Ietro.

O umflă râsul. Îşi întinse braţele şi mâinile, ca să se contopească prin culoarea lor cu întunericul.

— Chiar crezi că e adevărat? Cu pielea aceasta a mea?

Drept răspuns, el îi apucă degetele într-ale sale şi o trase spre el:

— Eşti Sefora, Kuşeita, cea pe care Moise a scăpat-o din mâinile ciobanilor, la puţul din Irmna. Şi aceea care

ştie mereu unde să mă găsească şi mi-a adus hrană fără să aibă idee cine eram.

* * *

Erau lipiţi de perete, răsuflând greu, cu chipul deformat de freamătul flăcărilor. Deşi muchiile de stâncă i se încrustau în spate şi în umeri, Sefora nu simţea decât trupul lui Moise apăsat pe al ei. Se petrecea ceea ce ea îşi dorise cu teama şi patima vieţii şi a morţii în plină fericire. Se gândi să-l respingă, dar se minţea pe sine însăşi. Îl asculta în timp ce el repeta:

— Ştii cine sunt! O, Sefora, nu mă privi ca şi cum aş fi un prinţ al Egiptului! Nu fi ca sora ta! Nu am nimic! Un evreu fără zeu şi fără familie căruia tatăl tău i-a dăruit întâia cămilă şi primele oi. Tu eşti bogată în toate, iar eu nu sunt decât oglindirea din ochii tăi. Eşti cea care-mi doreşte sărutul, iar mie mi-e sete de tine.

Suflarea năvalnică a lui Moise îi aţâţa focul gurii. Căldura trupului lui o apăra atât de bine de vântul şi noaptea nemărginită de afară! El spunea drept. Ea nu era decât femeia care-i dorea sărutul. Moise mărturisea deschis: Kuşeita nu se putea împiedica să şi-l imagineze în minte ca un prinţ.

Nu se putea abţine să se gândească la puterea lui de fiu de Faraon, la deosebirea dintre ei, el – atât de alb şi ea – atât de neagră, la neasemănările lor atât de mari, ea, care era încă mai slabă decât înşişi evreii.

Degetele albe ale lui Moise îi mângâiară buzele, aşa cum făcuse şi altădată, în peştera aceasta, într-o zi ameţitoare. Ea voi să spună: „Nu, Moise! Nu putem, ne aflăm în păcat! Sunt o fată de care nu s-a atins nici un bărbat!".

Tăria sexului care-i apăsa pântecele îi curmă putinţa

de a mai rosti vreun cuvânt. Năvalnic, fără nici o stavilă, îl apucă de gât pe Moise, îi trase faţa spre ea, deschise buzele pentru ca el să le poată culege geamătul. Putea Horeb să şi tune că tot nu l-ar fi auzit.

* * *

Se rostogoleau pe scoarţa unde erau culcaţi. Flăcările luceau mai slab. Dar încă se mai puteau desluşi unul pe altul.

Moise spunea:

— Te văd, te văd! Întunecimea pielii tale nu este întunericul nopţii.

Ea îl săruta ca să-i şteargă cu sărutările lor lacrimile care-i picurau din pleoape.

Iar Moise se depărta, desfăcea copcile, îi dezlega tunica, îi săruta căuşul umerilor, îşi odihnea obrazul imberb pe rotunjimea sânilor ei. Ea îl respingea, zăpăcită, nesătulă de pielea care aluneca sub degetele ei de Kuşeită. Închidea ochii la rândul său şi zicea:

— Te văd cu degetele mele!

Şi îi dezmierda şoldurile, pântecele, coapsele, ca şi cum ar fi sculptat întunericul. Sefora simţea şi vedea degetele subţiri ale lui Moise, mâinile lui albe de prinţ egiptean care-i modelau dorinţa.

El se apleca şi spunea:

— Te văd cu buzele mele. Eşti lumina mea.

Kuşeita îi întrezărea fruntea luminoasă, buzele lungi care-i sărutau căuşul sânilor, le căutau sfârcul ca şi cum şi-ar fi deschis gura unei beţii tainice, îi desfăceau coapsele şi-i slobozeau plăcerea ca apa dintr-o fântână.

Sefora se dăruia cu tot trupul, apucându-l de umeri, înnodându-i mâinile pe şalele ei, ţipând ca să-şi redobân-

dească răsuflarea. Durerea o fulgeră într-o clipă. O flacără ce nu venea din foc izbucni în pieptul ei. Tremura ca o copilă. Amețeala i se prelingea pe șira spinării, răsucindu-se în jurul durerii din ce în ce mai subțiată, ascuțită și gingașă, amestecată cu plăcere, care-i deschidea pieptul pentru gura lui Moise, în timp ce, încovoiat peste ea, clătinându-se peste trupul ei, el șoptea cuvinte pe care Kușeita nu le auzea și nu le pricepea, în timp ce se atârna de coapsele lui, așa cum se agățase de cel care știuse s-o scape de la înec în adâncul mării, întorcând-o din vis la lumină. Așa cum în clipa aceasta își găseau prima lor suflare împreunată într-un geamăt zburătăcit de vânt.

* * *

Toată noaptea trecu în același fel: se luau și se lăsau, dormeau pe apucate, istoviți, dar nu sătui.

În zori, vântul încă mai sufla, dar cerul se făcea albastru printre norii învolburați și revărsați din muntele lui Horeb ca din niște foale de făurar.

Sefora fu prima în picioare. Adăpostindu-se de privirea lui Moise, ea se spălă folosind apa din ploscă și își redobândi înfățișarea cu care sosise în ziua dinainte.

Jos, pe plajă, zbuciumul valurilor părea neschimbat, deși marea era mai străvezie. Acum, când lumina dezvăluia totul, scobitura terasei și a peșterii se arăta micuță ca un cuib de pasăre. Ei înșiși nu erau decât o femeie și un bărbat în nemărginire.

Fără zgomot, Moise ajunse în spatele ei și o prinse de mijloc. Era încă gol. Cu gura la urechea ei, îi șopti:

— O să mă duc la Ietro. O să-i vorbesc și să-l rog să mi-o încredințeze pe fiica lui cea mai de preț.

Sefora nu mișcă, nu răspunse. Nu mângâie brațele și

mâinile care o înlănțuiau. Și nici nu se sprijini de trupul care-și lăsase semnele dorinței în fiecare por al pielii ei. Privea mai departe în zarea unde țărmul Egiptului rămânea nevăzut. Stătea dreaptă, nemișcată, tăcută. Astfel încât Moise își deznodă brațele și făcu un pas în lături, neliniștit, ca s-o poată privi mai bine. Ea îl întrebă:

— Ce-i spuneai ieri zeului tău?

Dezamăgirea lui Moise spori. Fără a-și lua ochii de la mare, Sefora întinse mâna. Atinse pieptul lui Moise, îi mângâie pântecele, lunecă cu vârful degetelor peste sexul lui înainte de a-i căuta mâna pe care o strânse în timp ce stăruia cu o voce blândă.

— Ieri, te rugai pentru mama ta. Aș vrea să cunosc vorbele pe care le aruncai în mare.

— Nu sunt sigur că le-aș putea tălmăci în limba din Madian.

— Ba da, știi că da.

El șovăi. Nerăbdătoare, ea îi scutură ușor mâna. Moise, aidoma ei, își întoarse privirea spre țărmul nevăzut al Egiptului:

— Sunt o Mumie desăvârșită
Sunt o Mumie care trăiește întru adevăr
Sunt curat, sunt curat,
Iată-mi mâinile, iată inima mamei pe palmele mele,
E curată, e curată.
Inima aceasta să fie cântărită în cumpăna Adevărului,
Sunt o Mumie hrănită cu adevăr, nu am cunoscut asprimea inimii, celui însetat i-am dat apă proaspătă, celui înfometat i-am dat grâul și celui ce umbla gol i-am dat inul.
O, chip al Veșniciei, acoperă cu aripile tale oul dulcii mame.

Pleoapele Seforei erau înlăcrimate. Fără a-i lăsa mâna, Moise se lipi de ea.

— Nu mă închin puterii lui Amon, nici a altor zei ai Egiptului. Nu mai fac parte dintre ei şi cerul lor nu mai este pentru mine. Ruga aceasta însoţeşte barca în care răposatul este dus către cerul renaşterilor. Mama mea, Hatşepsut, era foarte credincioasă lui Amon.

O lacrimă ajunse la buzele Seforei, limpede, aducând lumina zilei pe obrazul ei negricios. După ce îşi redobândi glasul, ea şopti:

— Mama mea a murit pe marea aceasta ducându-mă spre braţele lui Ietro.

Moise o privea, aşteptând-o să spună mai multe, gata s-o asculte. Dar ea se întoarse spre el şi-i zise:

— Aveai dreptate să vrei să te întorci în Egipt, locul tău este acolo.

Uluit ca şi cum l-ar fi lovit, el îi lăsă mâna şi se depărtă de ea.

— Ce tot spui?

Părea deodată şi mai gol decât era. Ea însă îi surâdea fără să-i răspundă, un zâmbet răbdător.

— Sefora! Locul meu este aici, cu tine şi aproape de tatăl tău. Ce-aş putea face în Egipt?

— Omorându-l pe vătaf, ţi-ai început lupta împotriva Faraonului. Trebuie s-o continui.

Vorbea cu un glas hotărât. Vocea care nu-i plăcea deloc surorii sale, Orma. Moise o privi fix, neînţelegând nimic. Suferinţa începea să-i schimonosească trăsăturile feţei.

— Mă izgoneşti? După o asemenea noapte? Ţi-am spus, o să merg cu tine la curtea lui Ietro. Chiar în dimineaţa aceasta, pe cămila pe care mi-a dăruit-o. O să-i vor-

besc. O să mă întorc la locul meu sub sicomorul de pe drumul spre Efa...

Ea clătină din cap. Moise întinse braţul în direcţia curţii lui Ietro:

— O să-i spun: Ietro, dă-mi-o de soţie pe fiica ta Sefora! Ea este lăstarul vieţii mele de acum încolo. Voi fi fiul tău şi-ţi voi întoarce însutit tot ce mi-ai dăruit...

— Moise...

— O să-mi măresc turma. O să cutreier toate păşunile din Madian. O să vând dobitoacele în iarna următoare. Vom avea mai multe corturi. Tu vei fi Sefora, soţia lui Moise, o femeie respectată. Nu se va mai spune că eşti Kuşeită. Nimeni nu va mai îndrăzni să ridice mâna asupra ta!

Ar fi putut vorbi până i s-ar fi tăiat răsuflarea. Ea îşi aşează amândouă mâinile pe pieptul lui.

— Moise! Moise! Nu te minţi pe tine însuţi! De-acum încolo ştii prea bine cine eşti. Nu eşti un nimic, aşa cum zice fratele trădător din Egipt. Eşti un evreu. Un fiu al lui Avraam şi al lui Iosif.

— Şi ce-ţi pasă? strigă el. Chiar te preocupă originea mea: nici tu nu eşti din neamul lor!

Văzu teama în licărul auriu din ochii lui. Cum de putuseră să strecoare atâta frică într-un bărbat ca el? Îşi înfipse unghiile în pieptul lui Moise, îşi lipi şoldurile de ale lui.

— Aseară, şopti ea, când răcneai împotriva vântului, nu plângeai după mama ta Faraon. Strigai din cauza mâniei pricinuite de suferinţa robilor. Aşa a înţeles Horeb.

— Haide, haide! Ce vrei să spui? Horeb nu este zeul meu, el nu vrea să ştie de mine.

— Nu huli! Nu ştii nimic despre Horeb. El este mâ-

nie şi dreptate. Iar tu te-ai născut printre robi, dar ai dobândit ştiinţa şi puterea Faraonului. De ce l-ai fi ucis pe vătaf dacă n-ar fi aşa?

Moise o respinse şi strigă din nou.

— Aiureli! Habar n-ai de puterea Faraonului. Nici nu cunoşti cruzimea lui Tutmes! Nu se poate lupta cu alesul lui Amon!

— Ce ştiu eu este că trebuie să-ţi pui brăţările de aur şi să te duci la cei ce sunt poporul tău. E musai să pui stavilă biciului care-i loveşte.

— Am ucis un om pentru că eram furios! Şi am fugit ca un băieţel. Acesta-i adevărul şi nicidecum altul. Nici un om nu poate stăvili biciul Faraonului. Nu ştii despre ce vorbeşti!

Ea îl lăsă să zbiere fără să-i răspundă. Tăcerea ei îi spori furia.

— Drept cine mă iei? Repet, nu sunt un prinţ. Te credeam mai puţin proastă decât sora-ta. Nu vrei deloc să vezi cine sunt?

Strigătele lui Moise răsunau de-a lungul falezei. Sefora îl prinse de mâini:

— Ştiu cine eşti! Te-am văzut în vis chiar înainte de a te întâlni. Ştiu cine eşti şi cine poţi să ajungi. Vremea ce te aşteaptă nu se află pe păşunile din Madian.

Râsul lui Moise se prelungi, deodată lipsit de mânie şi preschimbat în batjocură. Clătină din cap, trase mâinile Seforei până la buzele lui pentru a le săruta.

— Ah! Dacă tatăl tău Ietro n-ar avea atâta încredere în tine, aş crede că femeia pe care o vreau de soţie nu e doar Kuşeită, ci şi cam nebună.

Sefora se eliberă scurt. Privirea îi era tot atât de neagră ca şi pielea.

— Dacă nu mă crezi, degeaba te întorci la curtea tatălui meu.

— Sefora! Cum poţi să fii atât de sigură de viitorul meu?

— Ţi-o spun iarăşi. Te-am văzut în vis. Eşti dintre cei care apără viaţa când este ameninţă să fie prăpădită.

Moise clătină din cap. Zâmbea mai departe ironic.

— Povesteşte-mi visul acela.

— E zadarnic. N-ai putea pricepe.

Îl ocoli pentru a lua drumul falezei. Moise o opri, punându-i mâna pe pântece.

— Nu mă respinge! Povesteşte-mi visul acela. Lasă-mă să mă înfăţişez tatălui tău.

Îi dădu la o parte braţul, fără asprime, neputându-se împiedica să-i atingă obrazul, unde de abia începea să se arate barba.

— Înţelege mai întâi cine eşti.

— Ştiu! Nu mai sunt nimic. Cei care fug de Faraon îşi pierd până şi umbra!

— Atunci, nu sunt nimic nici eu. Pielea mea are culoarea umbrei şi, cu toate că am fost a ta, nu ne vom însoţi nicicând. Umbrele nu se însoţesc.

— Aşa i-ai spus? Cu adevărat? N-ai să-l iei de bărbat?

Glasul Sefobei era plin de neîncredere. Privirea lui Ietro de asemeni. Se adăuga o urmă de mustrare, pe care bătrânul înţelept căuta să o mai înmoaie.

Îndată după întoarcerea ei, în timp ce fiecare se făcea că priveşte norii care fierbeau în vârful muntelui lui Horeb, Sefora se duse drept la tatăl ei. Îi dezvăluise adevărul despre Moise, cum fusese fiul Faraonului înainte de a fi evreul alungat de ura şi gelozia falsului său frate.

— Mânia lui împotriva nedreptăţii Faraonului este mai mare decât îşi închipuie, adăugase ea. Răcneşte de furie numai la gândul suferinţelor pe care trebuie să le îndure robii. A făcut-o, a strigat, şi Horeb a tunat odată cu el. Dar el nu ştie nimic despre Horeb şi îi este frică.

Surorile ei veniseră în goană ca să asculte. Ietro nu le alungase. Orma întrebase:

— Ai dormit acolo? În peşteră? Alături de el?

Glasul Seforei nu slăbise. Cu privirea ţintă în ochii lui Ietro, ea răspunse:

— A vrut să mă ia şi eu am fost fericită să-l las s-o facă.

Uluiţi, rămaseră fără glas.

— Moise este ca nici un alt bărbat, spunea ea. O ştiu. O văd pe chipul lui şi o simt când sunt aproape de el. Totuşi, nu-şi cunoaşte încă puterea. E pe de-a întregul prins de trecutul lui în ţara Faraonului. E orb faţă de vremea care se întinde înaintea sa.

Ietro se uita la fiica lui fără să clipească. Dar Sefora îl cunoştea îndeajuns de bine pentru a ghici încurcătura, bucuria, dezaprobarea şi chiar nădejdea care, pe rând, îi luminau şi îi umbreau privirea. Era pregătită să-i asculte judecata şi, poate, să se supună acesteia. Dar el nu apucă să rostească nici un cuvânt. Orma era deja în picioare, cu buzele vinete de furie:

— Auziţi-o! Auziţi-o... Cum îndrăzneşte să vorbească aşa? Ea, care ne-a spurcat casa. Tată, cum poţi s-o laşi să spună asemenea grozăvii? S-a dat egipteanului şi tu taci.

Sefoba se ridică la rândul ei, cu lacrimi în ochi. De data aceasta, nu o înţelegea pe Sefora şi mânia Ormei îi părea îndreptăţită. Ietro nu se uita deloc la ele, deodată încremenit, cu gura pierdută în barbă, cu pleoapele închise şi netede ca fildeşul. Orma luă tăcerea lui drept slăbiciune. Începu din nou să răcnească:

— Am fost cea dintâi! V-am zis prima, am ştiut că era prinţ! Aici, sub bolta de verdeaţă, tată, ţi-am spus-o, m-ai auzit, am afirmat că mintea când povestea că e rob. Am ştiut de când eram la puţul din Irmna. Şi Sefora, şi tu m-aţi umilit crezându-l pe cuvânt!

În curte, slujnicele se întorceau, trăgeau cu urechea, dar nu îndrăzneau să se apropie. Mai curând neliniştite decât curioase, chiar cam speriate de vocea ţipătoare a Ormei, ca şi cum mânia lui Horeb cobora din cer pe pământ cu norii ei groşi şi negri.

Sefora se ridică, cu mâinile tremurătoare şi gâtlejul uscat. Ura Ormei era vie ca o jivină. O simţea cum i se agaţă de obraji şi de piept, cum sfâşie pretutindeni pe trupul ei amintirea mângâierilor lui Moise. Şi începu şi ea să simtă că urăşte. Deschise gura ca să-i răspundă Ormei, dar cealaltă răcni cât o ţinea gura:

— Să taci! Să nu scoţi un cuvânt, fiecare dintre vorbele tale întinează curtea aceasta. Ne spurci pe toţi. De aceea s-a mâniat Horeb!

— Tăcere!

Glasul lui Ietro trosni ca un bici, apăsat:

— Taci din gură, proasto! Închide-ţi pliscul care împroaşcă atâta ură!

Orma se clătină ca şi cum Ietro ar fi lovit-o.

În tăcerea încremenită care urmă, se auzi vaietul ciudat care vestea primele ei lacrimi.

Sefoba îşi muşcă buzele, neîndrăznind să-i sară în ajutor. Aruncă o privire disperată Seforei, care-şi acoperise gura cu mâinile. Niciodată nu-l văzuseră cele două surori pe Ietro în halul acela. Furia îi adâncea ochii şi-i scobea obrajii, pielea de pe tâmple era atât de întinsă, că ajunsese străvezie, albă ca şi oasele pe care le acoperea. Îndreptă un deget poruncitor spre Orma:

— Termină cu piuitul acesta nerod. Să nu foloseşti numele lui Horeb faţă de mine! Să nu pomeneşti de mânia sa, tu, care habar n-ai de nimic, tună el mai departe, îndreptându-şi degetul în direcţia muntelui.

Cei care se aflau în curte se întoarseră spre vârful înfiorător a cărui ameninţare plutea încă din zorii zilei.

Orma scânci din nou. Genunchii i se îndoiră şi se prăvăli pe perne. Nici Sefoba, nici Sefora nu îndrăzniră să o atingă. În curte nimeni nu mai avea curajul nici să clipească din ochi. Ietro era în picioare, devenit deodată fioros chiar şi prin slăbiciunea lui, răcnind la fiica lui chircită pe jos.

— Eşti fiica măruntaielor mele, dar şi ruşinea mea. Te roade din plin invidia şi ciuda! Nu-ţi mai pot răbda cârâielile.

Deşi zguduită de suspine, Orma încă nu se dădea bătută. Cu o sprinteneală de leoaică tânără, ea se răsuci dintr-o mişcare şi îl apucă pe tatăl ei de genunchi ca să-i sărute cu foc.

— Nu fi nedrept, o, tată, nu fi nedrept!

Ietro se strâmbă şi o apucă de umăr ca să o respingă, dar Orma se agăţă şi mai tare de el.

— Încetează cu prostiile acestea, bombăni Ietro.

— Sefora păcătuieşte cu egipteanul, deşi nu-i este soţie şi tot eu sunt cea vinovată? Unde ţi-e dreptatea, tată?

— Acolo unde nu poţi pricepe.

Orma scoase un ţipăt ascuţit, îi dădu drumul lui Ietro ca şi cum fusese muşcată de un şarpe. Un râs nesăbuit îi schimonosea ce mai rămânea din frumuseţea ei.

— Sefora şi-a desfăcut coapsele lui Moise doar ca să mi-l fure mie! Am fost cea dintâi care a ştiut cine era. Şi în ochii lui am văzut că mă alegea pe mine!

— Nu, strigă Sefora. Minţi!

Poate că schiţa un gest de violenţă, când o trosnitură spintecă văzduhul. Vârful muntelui lui Horeb era ca o mie de guri de cuptor scuipând nori albi şi galbeni până în nesfârşitul cerului, unde erau răsuciţi de o mână nevăzută. Peste tot în curte răsunară zbierete, în timp ce bubuitul sporea, mai înfundat şi mai năvalnic.

— Horeb! Horeb!

Sefoba se azvârli în braţele Seforei, în timp ce Orma se atârna de picioarele lui Ietro. De data aceasta, cu privirea înălţată spre zbuciumul grozav al muntelui, tatăl ei o cuprinse de umeri, liniştit. Pământul se cutremură. Un nou tunet se rostogoli peste deşert. Din gura muntelui se revărsă o noapte fierbinte aureolată cu jeturi incandescente.

— Focul lui Horeb! Focul lui Horeb!

Se înghesuiau unii în alții, își amestecau lacrimile și spaima, alergau ca niște insecte și cădeau în genunchi. Câteva dobitoace mugeau, răsturnând gardurile țarcului. În întunecimea care acoperea acum muntele licăreau niște râuri roșii de lavă. O lumină cenușie înainta peste Madian, înghițind umbrele și culorile.

Sefoba tremura și plângea șoptind împreună cu ceilalți:

— Focul lui Horeb! Focul lui Horeb!

Ietro își întinse brațul liber, o trase spre el cu dragoste, corectând-o cu un glas blând și domol:

— Mânia lui Horeb.

Sefora îi întâlni privirea. Făcând semn din cap, el le spuse:

— Muntele ne așteaptă ofrandele.

În glasul bătrânului înțelept, Sefora nu descoperi nici o teamă, nici o spaimă, ci dimpotrivă, o mulțumire de nepătruns.

* * *

Toată ziua se succedară tunetele lui Horeb. Trâmbe de funingine se rostogoliră pe povârnișurile muntelui, învăluindu-le până la țărmul mării. Țâșnea foc din ele, ici și colo se aprindeau tufișurile, văzduhul putea și se îngroșa cu pulbere fină de cenușă care înăbușea atât flăcările, cât și puișorii din cuiburi. Din fericire, un vânt puternic se iscă de la răsărit cu puțin înainte de căderea nopții. Fără zăbavă, vijelia alungă spre Egipt norii deși pe care-i vărsa muntele și cruță Madianul de prăpădul pârjolului.

Pe la asfințit soarele fu acoperit, împrăștiind o umbră ciudată care nu era nici a nopții, nici a apusului. Se văzu

atunci că torentele de lavă care se scurgeau din vârful muntelui nu mai înaintau. Se preschimbau într-un noroi din care ieşea fum. În cutele sale încâlcite sclipeau câteodată răbufniri slabe, semănând cu clipitul miilor de ochi ale unei dihănii care aţipea cu părere de rău. Deasupra, botul muntelui rămânea înflăcărat şi căscat în faţa cerului învolburat.

Moise ajunse la curtea lui Ietro puţin după primele pale de vânt. Cu obrajii lui netezi plini de praf, strângând în pumni toiagul şi blana încenuşată a cămilei, fusese prins în pâclele înăbuşitoare, gata să rătăcească drumul. I se citea încă groaza în ochii căscaţi.

Hobab, care lucra la ţarcurile distruse cu Zişeved, soţul Sefobei, îl primi cu o bucurie nemăsurată.

— Horeb fie lăudat! Ne temeam pentru tine.

Îi aduseră apă ca să se spele, vin, curmale şi turte muiate în ulei, ca să-i treacă gustul de cenuşă din gură.

— Soseşti la ţanc, zise Hobab după ce Moise fu sătul. Au fugit nişte animale, speriate de zgomot. Trebuie să mergem să le căutăm înainte să se rătăcească şi să moară de sete păscând cenuşă. Vino cu noi, e nevoie de oameni. Ceilalţi sunt cu tatăl meu, ajutându-l să se roage şi să dăruiască ofrande lui Horeb.

Alergară după catâri şi oi până la căderea nopţii, ajungându-le din urmă ici şi colo, istovite şi tremurând de frică. Le împiedicau picioarele şi plecau mai departe în căutarea altora. Când se întunecă prea tare, se aflau prea departe ca să se întoarcă la curtea lui Ietro. Zişeved avusese gândul înţelept să-şi încarce cămila cu o pânză mică de cort şi nişte pari. Se aşezară ca să petreacă noaptea, împărţind plosca şi curmalele aduse de Hobab. Tunetele muntelui încetaseră, dar în întunericul nopţii se zăreau şi

mai bine în gura lui sclipirile roşiatice aţâţate de vânt. Hobab şi Zişeved, în picioare, cu palmele întinse, îi închinară lui Horeb o rugăciune pe care Moise o ascultă întors cu spatele, cu capul aplecat. Un bubuit, răguşit şi îndepărtat, păru că le răspunde. Mai mult decât în tot timpul scurs în ziua aceea, Moise avu simţământul ciudat că muntele era tot atât de viu ca o fiară. Nici Hobab, nici Zişeved nu clipiră. Liniştea fiului şi a ginerelui lui Ietro îl răscoliră. În ziua aceea, lumea întreagă păruse gata să se năruie şi ei îşi vedeau de treabă fără nici o urmă de frică. Puţin mai târziu, aşezat dinaintea cortului, mestecând domol câteva curmale, el nu se putu împiedica să întrebe:

— Nu vă e teamă. Totuşi, muntele bubuie şi acum, flăcările pot să ţâşnească şi să nimicească totul.

— Nu pare să fie voinţa lui Horeb, răspunse Hobab. S-a pornit vântul, ne scapă de cenuşă. Se duce spre mare. Nu va spurca nici păşunile, nici puţurile. Mai cu seamă că vârful muntelui nu mai scuipă flăcări.

În întuneric, Zişeved arătă cerul dinspre răsărit.

— Priveşte, stelele strălucesc acolo, deasupra Moabului şi Canaanului, e semn bun. Când Horeb se înfurie şi cerul rămâne senin la răsărit, mânia lui trece fără să ne doboare.

Moise fu mirat. Aşadar lucrul acesta se întâmpla adesea? Zişeved şi Hobab se întrecură pentru a zugrăvi cele mai groaznice supărări ale lui Horeb, cele care uneori nimiciseră Madianul pe jumătate.

— Nu am cunoscut decât mânii blânde, încheie Zişeved. Se zice că s-ar datora lui Ietro. El a ştiut să facă destulă dreptate în regatele Madianului, pentru ca Horeb să nu ne năpăstuiască prea mult.

Hobab încuviinţă cu un mormăit plin de mândrie.

Moise întrebă mai departe:

— De ce Ietro şi voi toţi îi jertfiţi lui Horeb şi nu zeului lui Avraam? Ietro spune totuşi că sunteţi evrei şi chiar fii ai fiului lui Avraam.

Hobab râse încetişor.

— Iată o întrebare pe care va trebui să i-o pui lui. El este înţeleptul.

Rămaseră tăcuţi ceva vreme, şi deodată se desluşi sforăitul lui Zişeved. Adormise chiar înainte de a se strecura în cort. În timp ce se lungeau unul lângă celălalt, Hobab declară cu voce scăzută:

— Mâine ne întoarcem acasă şi vei vorbi tatălui meu despre Sefora.

Moise se ridică brusc, dar mâna lui Hobab i se aşeză pe umăr:

— Nu te teme, sunt alături de tine şi mulţumit de alegerea ta. Îmi place Sefora. Ca şi ceilalţi, am crezut şi eu multă vreme că nu va găsi un soţ. Nimic nu mă mulţumeşte mai mult decât să fii în curând fratele meu. O să ştii s-o faci fericită. Chiar dacă nu este mereu cea mai îngăduitoare dintre femei.

Moise clătină din cap, oftând.

— Nu te înşela, Hobab! Sefora nu mă vrea. I-am spus: mă duc în faţa tatălui tău, vreau să-ţi fiu soţ. Ea a refuzat. Iar astăzi, nu mai ştiu ce să fac. Am greşit faţă de ea, de tatăl tău şi de voi toţi. Şi nu-mi doresc nici o altă femeie.

Hobab râdea.

— Ai răbdare. Seforei îi place să facă lucrurile în felul ei, dar nu te lăsa întristat de vreo îndoială. Nu te vrea decât pe tine. Şi tatăl meu de asemeni. Nu se prea întâmplă ca ei să nu aibă aceeaşi părere, iar în cele din urmă ea îi dă întotdeauna ascultare.

Moise oftă încă o dată, puțin convins.

— Vorbește mâine cu tatăl meu, stărui Hobab. Îi va porunci. Pare să fie omul cel mai îndatoritor, dar când se hotărăște, s-a terminat. Așa cum a fost cu Orma!

Hobab chicoti:

— A dat-o pe seama slujnicelor ca să-i potolească gemetele cu alintări, prăjituri și băuturi dulci. Dar de îndată ce se va putea, va trebui să o duc lui Reba, fiul regelui din Efa, cel cu care trebuie să se căsătorească. Jeleș-te-mă, Moise! O să-i ascult văicărelile vreme de zile și nopți întregi. O să-mi vorbească despre tine, poți să fii sigur. Cât o va ține gura. Dar eu îți spun: nu o vei avea în așternutul tău pe cea mai frumoasă fiică a lui Ietro, și ăsta-i norocul tău. Horeb să-i dea multă răbdare lui Reba de pe-acum! Nu o vei avea nici pe cea mai blândă dintre fiice, căci are deja bărbatul acesta care sforăie alături de noi. Îți rămâne cea mai știutoare și mai isteață. O să vezi, o să ai destulă treabă ca să nu te mai gândești la alta.

Moise nu se putu împiedica să râdă împreună cu el.

* * *

Vântul care sufla dinspre răsărit nu slăbi, dar bubuiturile muntelui se răriră. Soarele izbuti să străpungă norii mai puțin deși, plăsmuind astfel asfințituri ciudate, ca și cum întregul cer dinspre apus era murdar și însângerat.

Fără de răgaz, Ietro săvârșise jertfă după jertfă. La cererea lui, Sefora îi rămăsese alături, ajutându-l la pregătirea ofrandelor de orz și de vin, pisând făina, cocând după datină turtele, desfăcând fructele, umplând urcioarele cu ulei. Se ținu deoparte doar când el reteză beregata mieilor și a viteilor din anul acela și înfipse cuțitul în pieptul celor douăzeci de porumbei.

Nu încetă nici o clipă să se gândească la Moise. Ştia că Hobab îl primise şi-l luase cu el, împreună cu soţul Sefobei, ca să dea de urma animalelor rătăcite. Era plină de recunoştinţă pentru fratele ei mai vârstnic, care-şi arătase în felul acesta tăcut încrederea şi prietenia faţă de fiul Faraonului.

Sefora află că ei se înapoiaseră şi se temea că nu va găsi puterea să se împotrivească dorinţei de a-l căuta pe Moise în cortul lui înălţat din nou sub sicomorul cel mare. I se povesti cum îl făcuse Orma de râs pe Hobab, care o ducea lui Reba: trecând pe dinaintea cortului lui Moise, plângând şi zbierând, Orma îl implorase să vină după ea. Moise o privise fără a scoate o vorbă, fără a face vreun gest, înainte de a intra înapoi în cort. De atunci nu-l mai văzuse nimeni, căci se dusese cu Zişeved să cerceteze puţurile ca să vadă dacă nu erau infestate de cenuşă.

În sfârşit, în cea de a treia dimineaţă, după ce muntele încetase să mai bubuie din ajun, Sefoba ajunse la Sefora, care spăla împreună cu slujnicele rufele lăsate pradă murdăriei atâta vreme cât nu fusese destulă apă.

Sefoba, cu obrajii trandafirii şi zâmbetul vesel, îngenunche alături de Sefora. Puse pe un coş tunica pe care o ţesuseră împreună pentru Moise şi o cântări din ochi pe Sefora.

— Îmi pari istovită. Lasă-mă în locul tău şi du-te să te odihneşti puţin.

Sefora o privi la rândul ei.

— Judecând după cearcănele tale, nici tu nu eşti mai odihnită decât mine.

Sefoba chicoti.

— Zişeved s-a întors ieri-seară. Era noapte, îi era foame, sete şi nu-i ardea de glumă. Ah, bărbaţii... Horeb

tună şi scuipă, dar noi, femeile, nu ne ocupăm îndeajuns de ei! Am stat toată noaptea să-i fac dovada dragostei mele.

Izbucniră în râs. Înainte de a se potoli, Sefoba apucă mâna Seforei şi o aşează pe tunică, şoptind:

— Tocmai a intrat Moise în curte. E cu tatăl nostru. Du-te să te odihneşti şi să te faci frumoasă ca să-i dăruieşti tunica aceasta atunci când te va chema.

Sefora înlemni.

— Ei, haide! şopti cu blândeţe Sefoba. Uită ce ne-ai spus. Mânia lui Horeb a sosit şi a trecut. Linişteşte-te. Ne vei face atât de fericiţi pe toţi!

* * *

Ietro îl primi pe Moise cât putu de bine, ţinând seama de harababura care încă mai domnea în curtea lui. Îl aşează lângă el sub bolta de verdeaţă, le ceru slujnicelor să aducă urcioare cu bere, pocale şi de mâncare. Băură şi se săturară, cercetând cu privirea norii albi care întemniţau vârful muntelui. În suluri prelungi, urcau drept spre cer, unde vântul îi împingea mereu şi mereu spre apus.

Pe chipul lui Ietro se citea oboseala, dar privirea lui sclipea de viclenie. Cerul Faraonului avea să se întunece în curând şi roadele lui aveau să fie, poate, mai sărace. Văzuse cumva Moise aşa ceva pe vremea când trăia în ţara Marelui Fluviu Iteru? Moise ocoli întrebarea. Voia, dimpotrivă, să spună tot ce avea de spus cu privire la Sefora. Dar după ce începu, nu mai găsi cuvintele pe care le cântărise cu atâta grijă. Oftă, furios şi ruşinat:

— Vezi! Credeam că am deprins puţin limba Madianului. Dar când am de mărturisit lucruri însemnate, gura mea nu mai face decât zgomot.

Ietro clătină din cap, râzând.

— Atunci, lasă-mă pe mine să vorbesc, fiindcă şi eu vreau să-ţi cer ceva.

Ietro îl privi drept în faţă. Ochii îi luceau atât de tare, încât se putea crede că fumul de la ofrandele pentru Horeb îi mai irita şi acum.

— Ştiu ce ai pe inimă. Sefora mi s-a destăinuit. Mi-a povestit şi cum a fost viaţa ta în ţara Faraonului.

Moise voi să-l oprească. Ietro îi făcu semn să tacă.

— Să ştii că nimic din ce am aflat nu mă miră şi nu mi-e neplăcut. Vreau să uit mărturisirile pe care un tată preferă să nu le afle. Sefora este odorul sufletului meu. Aşa e şi, cum mi-a zis pe şleau Orma, am ajuns să fiu un părinte nedrept. N-ai văzut aici, cu mine, decât trei dintre fiicele mele. Celelalte patru trăiesc alături de soţii lor, în regatele Madianului. Toate îţi vor spune că ţin la ele, că le dăruiesc tot ceea ce li se cuvine. Dar Sefora e altceva.

Oftă scurt şi bău o duşcă bună de bere înainte de a-şi înălţa din nou faţa către piscul muntelui. Capul i se legănă puţin şi gura îi fremătă într-o şoaptă neauzită. Moise se întrebă dacă Ietro se ruga sau era puţin ameţit de băutură. Dar cei doi ochi îmbătrâniţi care văzuseră multe se aţintiră asupra lui. Uluit, Moise băgă de seamă că erau umeziţi de emoţie.

— Parcă ieri a fost ziua în care piroga le-a lăsat pe plajă pe mama ei şi pe ea. Horeb a vrut să mă aflu acolo. Nu mergeam decât arareori la ţărmul mării, dar în ziua aceea, Hobab, care era încă un băieţel, voia să pescuiască. Din înălţimea falezei, am văzut piroga răsturnată pe pietre şi, în mijlocul plajei, un soi de algă mare neagră. Mama Kuşeită, cât de istovită o fi fost, îşi pusese copilul în spate. Cu puterea unei leoaice, ea se târâse pe pie-

tre ca să iasă din bătaia valurilor. A murit înainte de a putea rosti un cuvânt, dar mi-a arătat din priviri ce avea de spus. Fiica ei nu era mai mare decât mâna mea. Zbiera întruna de foame şi de sete...

A fost ziua cea mai tristă şi mai frumoasă din viaţa mea. Soţia mea mult iubită murise de prea mulţi ani. Şi iată că Horeb îmi dăruia prilejul de a da viaţa! Din păcate, cu preţul acesta, o lăsase să piară pe cea care o zămislise cu pântecele său... Am ridicat pruncul la piept. Deasupra noastră zburau nişte rândunele. Am spus: Te vei numi Sefora, *Pasărea Micuţă*.

Ietro tăcu o vreme, dorind parcă a lăsa tăcerea să-i domolească puterea amintirilor.

— În felul ei, Sefora a ajuns să fie carne din carnea mea. Am crescut-o ca pe fiicele mele adevărate. I-am dat tot ce puteam să-i ofer, ca şi cum ar fi fost fructul plăcerii mele. Hrană, podoabe, încredere şi ştiinţă! Mai cu seamă ştiinţă, căci din copilărie s-a dovedit a fi mai pătrunzătoare şi mai înţeleaptă decât surorile ei. Şi chiar decât Hobab. În afară de Orma, toţi au simţit faţă de ea ceea ce nutream eu însumi, fără gânduri ascunse ori gelozie. Din păcate, Sefora are pielea neagră. Bărbaţii din Madian sunt aşa cum îi ştiu. Cum i-ar recunoaşte calităţile, ei, pe care prejudecăţile îi orbesc mai vârtos decât soarele?

— Ietro! îl întrerupse Moise mişcând toiagul aşezat pe genunchii lui. Ietro! Am scăpat-o pe fiica ta din mâinile ciobanilor fără să văd cum arată. Fără să-i disting frumuseţea sau urâţenia, fără să-i văd culoarea pielii sau a ochilor. Dar odată ce a fost în picioare, chiar în clipa aceea, să mă trăsnească zeul tău dacă mint, am tras tot timpul nădejdea că va ajunge femeia zilelor şi a nopţilor mele. Într-adevăr, este ca vrăjile pe care le fac magicienii

Faraonului. Privirea ei îmi insuflă siguranţă. Când îmi este alături, nu simt nici cel mai rece vânt. De îndată ce e departe, sunt plăpând şi îngheţat. Somnul îmi este bântuit de visuri rele, îmi petrec nopţile cu ochii deschişi şi o visez pe ea. Ietro, nu pe mine trebuie să mă convingi. Ci pe ea. Sefora este cea care nu mă vrea. Întreab-o, vei auzi răspunsul ei.

Ietro râse pieptănându-şi barba stufoasă cu degetele slabe.

— Când te ascult, băiete, îmi dau seama de două lucruri: că eşti mult mai sprinten cu limba noastră decât îţi închipui tu, şi că nepriceperea ta la femei e, în schimb, cât se poate de mare. S-ar zice că la Faraon n-ai cunoscut vreuna?

Moise lăsă ochii în jos. Oprindu-se din râs, Ietro chemă o slujnică.

— Spune-i fiicei mele, Sefora, să vină la noi.

Moise se frământa, deschizând şi închizând gura ca peştele pe uscat, ceea ce îl înveseli şi mai tare pe Ietro.

— Să crezi ce-mi zic ochii mei, băiete. Fiica mea, Sefora, te priveşte cum nu s-a uitat la nici un alt bărbat. Nu doreşte altceva decât să-ţi fie soţie, şi o să ţi-o spună ea însăşi.

* * *

— Dacă e vorba de dorinţa mea, răspunse fără înconjur Sefora, când o întrebă Ietro, ai dreptate, tată. Nu doresc altceva decât să fiu soţia lui Moise. Şi chiar trebuie, căci altfel aş rămâne o *naditre*, o femeie nedesţelenită, cum se spune în Madian. Ar fi o ruşine pentru tine.

— Prea bine! exclamă Ietro, lovindu-şi coapsa cu palma. Sărbătoarea nunţii voastre va fi, aşadar, în curând.

— Nicidecum!

— Aha!

— Deocamdată, nu se poate.

Chipul Seforei era aspru ca şi vorbele ei.

— Aha... repetă Ietro fără a se pierde cu firea. Stai jos şi spune-mi ce gândeşti.

Fără a-i arunca nici o privire lui Moise, care-şi răsucea îngrijorat toiagul între mâini, Sefora îngenunche pe o pernă.

— La ce bun să-ţi lămuresc ceea ce ştii deja, tată? oftă ea.

— Moise cunoaşte temeiurile tale?

— Le ştie. Dar el se socoteşte doar o umbră. Nu este în stare nici să umble pe urmele celui care a fost, nici să-şi îmbrăţişeze soarta. Ce nevoie are el de o Kuşeită? Şi ce-ar face o Kuşeită cu încă o umbră? E povară!

De două ori deja Moise îşi apucase toiagul, strângându-l în pumn ca şi cum ar fi vrut să se ridice şi să plece... El căuta sprijinul lui Ietro, dar bătrânul înţelept părea să găsească o plăcere răutăcioasă în vorbele tăioase ale Seforei. Hobab se înşelase. Ietro nu avea să lămurească lucrurile şi să o supună voinţei sale pe Sefora. El se mulţumi să răsucească nişte fire din barbă pe degete şi să bage de seamă:

— Eşti tare aspră, fiica mea.

— Nu e drastică, Ietro, nu are minte! se înfurie Moise. Ea zice: Du-te la Faraon, fă-l să priceapă că ceea ce le face robilor evrei este nedrept! Ietro! Ietro! Dacă mă înfăţişez Faraonului, mă ucide! Nici nu voi putea deschide gura. Nici măcar sclavii nu luptă împotriva Faraonului. Sunt mii şi mii care-şi îndură suferinţa. Cine sunt eu ca să le vin în ajutor? Cum aş izbuti când mulţimea lor dă greş?

— Fiindcă tu eşti tu, Moise! se repezi Sefora. Fiul reginei Egiptului, cât şi al unei roabe.

Moise, frământându-şi toiagul ca şi cum ar fi vrut să-l rupă în două, tună aproape tot atât de tare ca şi Horeb:

— Ietro! Ietro, arată-i fiicei tale că se înşeală! Tutmes i-a refuzat celei care mi-a fost mamă barca lui Amon. I-a dărâmat statuile. De ce m-ar asculta pe mine? Ce-ar avea de câştigat evreii dacă îi aţâţ mânia?

— Este adevăr şi înţelepciune în ceea ce grăieşti, încuviinţă Ietro.

— Bineînţeles! exclamă Moise, uşurat.

Sefora nu clipi şi nici nu scoase vreo vorbă, iar Ietro îşi lăsă tăcerea să prindă greutate.

— Ce crezi despre toate acestea, fiica mea? întrebă el în cele din urmă, aplecându-şi capul.

Sefora îşi întoarse faţa spre Moise. Nu părea mai puţin hotărâtă, dar buzele şi obrajii ei se rotunjiseră trădându-i duioşia.

— Pricinile din care nu facem ceea ce ne înspăimântă sunt totdeauna numeroase. Ele îmbracă adesea înfăţişarea înţelepciunii. Dar ceea ce zămisleşte teama este totdeauna ceva rău. Ridică-ţi privirea spre vârful muntelui, Moise. Priveşte încotro îşi îndreaptă Horeb norii mâniei sale.

— Horeb nu e zeul meu! bombăni Moise.

— E adevărat, interveni Ietro, care încuviinţase din cap la spusele Seforei. Horeb nu este zeul tău. E al nostru, cel al fiilor lui Avraam şi al celor pe care-i biciuieşte Faraon.

Moise roşi şi îşi plecă fruntea. Sefora îl apucă de mână.

— Moise, am avut un vis, şi vreme de luni de zile am

încercat să-i desluşesc tâlcul. L-am priceput, în sfârşit, odată cu sosirea ta. Horeb s-a ridicat bubuind ca să-ţi salute venirea printre noi. El îţi vorbeşte.

— Haide, haide! o luă Moise peste picior. Vorbeşte, oare, fiica înţeleaptă a lui Ietro sau o bătrânică plină de eresuri?

Sefora se îndreptă, ţeapănă, tremurând din buze.

— Atunci, ascultă: oricât de bătrână aş ajunge, nu mă va atinge nici un alt bărbat decât tine şi nu voi fi soţia altuia... Dar nu vei fi ginerele lui Ietro decât în ziua în care vei lua calea Egiptului.

— Ştii bine că nu se poate!

Strigase. Ietro îi prinse la iuţeală de mână pe amândoi.

— Domol, domol... să spui astăzi ceea ce mâine poate fi o minciună? Viaţa este făcută din timp, şi dragostea aşijderea.

Ietro le zisese „Să aveți răbdare", și vreme de peste un an chiar avură nevoie de stăruință ca să treacă prin atâtea și atâtea certuri și împăcări.

La început se ocoliră cu grijă timp de zile și zile. Apoi, într-o noapte cu lună plină, pământul se zgudui din nou. În curtea lui Ietro toată lumea fu speriată, fiecare se repezi în întunecimea de afară, căscând ochii și ciulind urechile. Se auziră niște bubuituri slabe, aproape blânde. O licărire rozalie desenă o aureolă uriașă în vârful muntelui. Temându-se de întoarcerea timpului mâniei, oamenii rămaseră de veghe. Sub sicomor, Moise era și el în picioare în fața cortului său. Descoperi silueta Seforei de abia când ajunse lângă el.

Fără a rosti vreo vorbă, rămaseră cu fața înălțată spre munte. În cele din urmă, Sefora îi spuse în șoaptă:

— Ascultă, ascultă! Horeb îți vorbește.

Degetele lui Moise lunecară de la buzele pe gâtul ei, apoi între sâni. Sefora îl apucă de mână ca și cum l-ar fi respins. Dar nu putu decât să se lipească de el și să-i primească adierea sărutului.

Nu fu nevoie de multă vreme pentru ca mângâierile lor să-i împingă sub cort, cu trupurile lipite și nepăsători față de tot ce nu era plăcerea lor.

În dimineața următoare, când Sefoba o dojeni pentru nebuniile acelei nopți de dragoste, Sefora răspunse râzând că, poate, tocmai nebuniile acelea îl potoliseră pe Horeb. De fapt, în zori, Moise se trezise singur în cort. Se repezise afară strigând numele Seforei. Speriate, păsările

care cuibăreau în sicomor se împrăştiară ciripind pe cerul nesfârşit de senin şi de albastru. Doar câteva firişoare de fum mai jucau pe vârful muntelui. Horeb nu mai bubuia. Niciodată Madianul nu păruse atât de paşnic.

Spre seară, Moise se înfiinţă în faţa lui Ietro. Îi puse întrebarea pe care i-o adresase lui Hobab în zilele în care cădea cenuşă:

— De ce îi aduceţi jertfe lui Horeb şi nu Zeului lui Avraam, dacă sunteţi dintre fiii lui?

Ietro încuviinţă întrebarea dând din cap. Se gândi timp de o clipă înainte de a răspunde cu altă întrebare:

— Ştii cine era zeul lui Avraam şi al lui Noe?

— Nu. Am auzit doar nişte evrei, în Egipt, care gemeau şi se văitau că El îi părăsise.

Ietro oftă.

— Ne-a părăsit fiindcă nu mai eram vrednici de încrederea Lui. Demult, foarte demult, El i-a oferit lui Avraam să facă un Legământ. I-a spus aşa: „*Du-te, Eu voi face din tine un neam mare, voi cinsti Legământul dintre Mine şi tine şi copiii tăi şi toţi copiii lor...*" Avraam s-a plecat şi a odrăslit fii şi neamuri. Astfel, a fost un timp când pretutindeni, în cele patru zări, trăiau bărbaţi şi femei ocrotiţi de zeul lui Avraam, căruia îi ziceau Cel Veşnic. Dar au trecut generaţiile şi oamenii s-au schimbat, semănând ură şi răutate între neamuri, fii şi fraţi. În schimbul Legământului Său, ei nu i-au dat Zeului lui Avraam decât nisip. Atunci, Cel Veşnic s-a retras plin de mânie. Atât ne rămâne astăzi de la el. Furia aceasta care bubuie deasupra noastră şi căreia îi spunem Horeb. Ietro se întrerupse. Închise ochii, ridică mâinile, cu palmele întinse, înainte de a le lovi una de alta dând din cap cu putere.

— Acesta-i adevărul, băiete. Din marele Legământ al strămoşilor noştri cu Cel Veşnic care i-a scos din nefiinţă nu ne-a rămas decât umbra şi mânia. Cu fiecare zi ce trece, furia lui Horeb se adapă cu greşelile noastre. El cere dreptate şi cinste. Ne priveşte şi-şi pierde răbdarea. Din păcate, el ne cunoaşte atât trecutul, cât şi viitorul care ne aşteaptă. Vede că înaintăm prin întuneric. Se îngrijorează, se îngrijorează! Bubuie ca să ne scoată din toropeala noastră. Dar nu primeşte, în schimb, decât frică, în vreme ce El doreşte puţină îndrăzneală şi vrednicie.

Chipul lui Ietro se însufleţise peste măsură. Moise îl asculta cu teamă. În cuvintele înţeleptului din Madian răsunau cuvintele Seforei. Moise nu mai avea nici o îndoială că tatăl şi fiica gândesc la fel.

* * *

La sfârşitul primăverii, Sefora vesti că avea să aibă în curând un copil. Ietro fu singurul care nu se arătă încurcat. Celorlalţi, Sefobei, lui Hobab şi tuturor celor care stăruiau să-l primească de soţ pe Moise pentru a nu aduce pe lume un copil în solitudine, Sefora le răspundea:

— Ce singurătate? Mama mea, aşezându-mă în piroga ce ne-a adus la Madian, era cu mult mai singură decât mine. Astăzi sunteţi cu toţii aici. Tatăl meu, Ietro de asemenea.

Dacă tot mai stăruiau, ea adăuga:

— Moise are o datorie însemnată. Cine ştie dacă o va putea împlini? Este grea şi cumplită. Dar făgăduinţa mea rămâne nezdruncinată: în ziua în care va lua drumul Egiptului, îi voi fi soţie.

Văzându-i cum se strâmbă şi auzindu-i cum mormăie că Moise nu va îndrăzni nicicând s-o facă, ea le spunea:

— Să nu-l credeţi fricos! Nu vrea să se întoarcă în Egipt pentru că nu ştie încă de ce este în stare. Poate că îşi va da seama când îşi va vedea copilul.

Moise turba. Cu toată dorinţa care-i încingea trupul, nu îndrăznea să se apropie de Sefora, deoarece se temea de mustrările ei. Ştia despre ea că este sănătoasă, că pântecele i se umfla cu încetul. Dar afla despre ea şi lucruri care-l umpleau de furie. Atunci, pleca zile în şir cu turmele lui. Dar de fiecare dată simţea lipsa Seforei. Se întorcea să dea târcoale curţii lui Ietro nădăjduind să o întâlnească şi ajungea din nou sub cortul lui, încordat de dorinţă, purtând întipărită în ochi noua înfăţişare a iubitei lui, cu pântecele rotunjit, dar tot dreaptă şi înaltă. Pe timpul nopţii nu se mai sătura de chipul ei de abia întrezărit, cu sclipiri arămii în umbrele pielii desenate de soarele după-amiezii târzii, cu ochii migdalaţi, cu nările gingaşe. Cu pumnii strânşi, mârâind ca un animal în cuşcă, era pradă deznădejdii de a nu-i putea atinge sânii îngreunaţi şi şoldurile scobite.

Lui Hobab şi Zişeved, cu care-şi împărtăşea adesea hrana şi care nu mai conteneau cu întrebările, le răspundea:

— Am ajuns un cioban priceput. E ceva rău în asta? Oare femeile din Madian îi disprețuiesc pe ciobani? Ce-şi poate dori mai mult o mamă pentru copilul ei decât un cioban destoinic care să aibă grijă de ea?

Râdeau, glumeau despre ce voiau şi ce nu doreau femeile, mamele şi soţiile. Zişeved râdea de toanele Seforei care îl tot trezea în toiul nopţii ca să fie sigură că el îi este credincios. După clipele acestea de veselie, Moise se întuneca din nou şi mormăia morocănos:

— Încă nu s-a născut acela care se va ridica împotri-

va Faraonului şi va fi în stare să-l învingă. Da, da! Pot să iau drumul apusului cu frumoasa mea soţie Kuşeită. O să fim prinşi înainte de a ajunge la malul Fluviului Iteru. Mare ajutor pentru evrei! Să fie aceasta soarta mea, să-mi duc soţia în groapa cu lei?

În zorile unei dimineţi, nemaiputând răbda, când nimeni nu se trezise încă, se înfiinţă lângă culcuşul Seforei. Ea deschise ochii şi-l descoperi acolo, îngenuncheat. Îi crescuse iarăşi barba, mai deasă ca oricând, şi el şi-o tunsese cum o purtau bărbaţii din Madian. Nu prea mai semăna cu cel care o îmbrăţişa în peşteră.

Ea zâmbi. Fără vreun cuvânt, îi apucă mâna şi o aşează pe pielea gingaşă, întinsă, dedesubtul căreia fremăta lucrarea puternică a vieţii. Moise se desfăta cu mângâierile pe care le aşteptase atâta vreme. Fu o clipă de fericire neprihănită. Dar dezmierdările încetară, şi ei se priviră stânjeniţi. Sefora zâmbi din nou şi şopti:

— Când doreşti să-mi vezi pântecele, nu e nevoie să cutreieri păşunile cu turma ta. Vino lângă mine.

Moise roşi.

— Suntem în păcat. Nici nu îndrăznesc să merg să împărtăşesc cina tatălui tău. El, care spune că nu facem nimic din ce e drept şi că nimeni nu mai ştie să se poarte ca strămoşii săi...

Sefora nu-şi putu stăpâni râsul.

— O, păcate de felul acesta au tot făcut strămoşii lui Ietro. Şi chiar mai grele!

Îi povesti cum Avraam îl păcălise pe Faraon că Sara era sora lui.

— Şi lui îi era frică de Faraon. Şi Faraonul a plăcut-o atât de mult pe Sara, încât nu mai voi vreo alta, deşi nu petrecuse decât o noapte cu ea.

— Şi ce a făcut când a aflat adevărul?

— I-a alungat pe Avraam şi pe Sara din Egipt, blestemându-i pentru fericirea lui pierdută. Cu toate acestea, Avraam nu a fost niciodată pedepsit de zeul său pentru păcatul comis, deşi este unul dintre cele mai grele ce se pot făptui, încheie Sefora.

Moise fu atât de uimit, încât îi ceru Seforei să-i povestească tot ce ştia despre Avraam. Şi în felul acesta se întâlniră deseori în zori şi la asfinţit, înainte şi după munca de fiecare zi. Moise mângâia pântecele Seforei, în timp ce ea îi povestea ceea ce o învăţase Ietro despre evrei. Lui Moise nu-i venea să-şi creadă urechilor. Uneori se îndoia de cuvintele Seforei, gândindu-se că ea înfrumuseţa poveştile sau, dimpotrivă, le întuneca pentru a-l stârni. Se ducea fuga la Ietro şi-l întreba:

— E adevărat că Noe şi ai săi au fost singurii supravieţuitori pe pământ? Şi că nu mai era nimeni în viaţă? S-a întâmplat chiar aşa?

Ietro râdea, dădea din cap şi răspundea:

— Ascult-o pe fiica mea! Ascult-o pe fiica mea!

Dar Moise venea iarăşi cu întrebări:

— Sefora zice că Lot a făcut copii cu fiicele lui? Este adevărat?

Şi mânia lui Avraam împotriva tatălui său, Terah, i se părea de necrezut. Sau gelozia fraţilor lui Iosif. Mai mult decât orice îl cutremura faptul că Iosif, după ce fusese vândut lui Putifar, ajunsese ca un frate pentru Faraon, scăpând ţara de foamete.

Dar Ietro îi răspundea la fiecare întrebare râzând:

— Ascult-o pe fiica mea! Ascult-o pe fiica mea!

Sefora era fericită să-l vadă pe Moise atât de atent la povestirile acelea. Dar faţă de tatăl ei se dezlănţuia:

— Mă ascultă. Dar asta-i tot. I se va naşte copilul şi nu s-a hotărât încă cine este el însuşi.

Ietro o domolea.

— Ai răbdare. El ascultă şi învaţă. Timpul lucrează în capul lui aşa cum face în pântecele tău.

Într-o zi, Sefora se întrerupse în mijlocul poveştilor ei, cu răsuflarea tăiată, cu ochii căscaţi. Trupul ei tremura, ea ţipa. Moise sări în picioare pe dată ce strigătul ei îi izbi pieptul. Sefora îşi redobândi răsuflarea şi găsi destulă putere să zâmbească văzându-l cât era de alb la faţă şi de pierdut.

— Cheam-o pe Sefoba şi slujnicele!

Peste o clipă, bătrâna care servea drept moaşă împărţea porunci prin curte. Sefoba şi slujnicele o sprijiniră pe Sefora pe cărămizile naşterii până când soarele străbătu mai bine de jumătate de cer.

Moise, Hobab, Zişeved şi alţi câţiva se aşezară pe lângă Ietro. Li se aduse bere şi vin, în timp ce gemetele Seforei străpungeau pereţii. Fruntea lui Moise era năpădită de sudoare. În curând, la fiecare ţipăt el înghiţea un gât de vin. Când ţipătul Seforei se contopi cu al nou-născutului, Moise nici nu-l auzi, atât era de beat şi de adormit.

* * *

Băiatul care se odihnea, mititel, între sânii ei, era un prunc cu pielea roz. Avea acelaşi chip lătăreţ ca al Seforei, dar culoarea era a lui Moise.

— E bine aşa, spuse Sefora cu o voce răguşită. Cu cât îi va semăna mai mult lui Moise, cu atât va fi mai bine.

Dormi fără dureri şi, dimineaţa, îi zise lui Ietro care o apucă de mâini, cu ochii strălucind de bucurie:

— Tu vei fi cel care va alege numele fiului meu şi care-i va tăia prepuţul după obiceiul Madianului.

— Cât priveşte numele, răspunse Ietro ridicând copilul, e lesne. Îi vom da numele Gherşom, *Străinul*.

Când Moise află că fiul său avea să piardă o bucăţică din sexul lui mărunţel şi să sângereze pe altarul lui Horeb, el fu nemulţumit:

— Vreţi să-l omorâţi când de-abia a făcut ochi? Şi să rămână neputincios?

Ietro, fără a se supăra, răspunse:

— Şi mie mi-au făcut la fel când m-am născut. După cum vezi, mai trăiesc şi am avut şapte fete şi un băiat.

Moise nu se linişti. Atunci, Ietro îi desluşi că zeul lui Avraam ceruse stăruitor acest semn pentru ca Legământul Său să rămână întipărit în carnea tuturor fiilor Săi.

— Şi lucrul acesta îl mai facem şi astăzi în Madian, întrucât este ultima legătură cu strămoşii noştri.

— Dar acest obicei nu are de-a face cu fiul meu! Nu sunt din Madian, iar Sefora şi mai puţin.

Se duse la Sefora ca să-i spună:

— Nu se poate, nu-i poţi face aşa ceva fiului meu.

— Cine eşti ca să vorbeşti în numele fiului tău? îi răspunse Sefora, furioasă. Crezi că e de ajuns să-ţi fi găsit plăcerea între coapsele mele ca să-i hotărăşti soarta? Atâta vreme cât nu-mi eşti soţ, tatăl copilului ieşit din pântecele meu va fi Ietro.

Ruşinea lui Moise fu atât de mare, încât timp de o sută de zile el nu se apropie de curtea lui Ietro şi nu-l mai văzu pe Gherşom.

Cu ochii în lacrimi, el urmări de la distanţă circumcizia şi-l auzi pe Ietro strigând înaintea altarului lui Horeb numele întâiului său născut: „*Străinul! Străinul!*".

De fiecare dată, făcând ecou glasului înțeleptului regilor Madianului, repetă și el numele lui Gherșom ca și cum l-ar fi strâns la piept pe fiul său.

Sefora învață să fie mamă. Gherşom îi umplea nopțile cu țipete şi plânsete de îndată potolite, şi zilele cu strâmbături drăgălaşe înlocuite în scurtă vreme de zâmbete. Învață să-i ghicească foamea şi setea doar punându-i mâna pe piele, să se gândească la el fără încetare, să râdă şi să se teamă odată cu el. Femeile se aflau mereu în jurul ei, primea sfaturi nenumărate şi uneori câte o dojană blândă.

Vârtejul acesta de femei îl ținea pe Moise la distanță. Sefora nu ceru niciodată să fie lăsat să se apropie de ea ori de copilul lor. Vreme de câteva luni, fu ca şi cum nu voiau nicicum să ştie unul de altul. O singură dată Sefoba zise cam oțărât că Gherşom îşi purta pe bună dreptate numele.

— Străin, este un străin față de tatăl lui! Ai zice că s-a născut prin grija vreunui înger de-al lui Horeb.

Slujnicele chicotiră. Cu o privire şi mai întunecată decât pielea ei, Sefora le reteză pofta de glumă. După aceea, Sefoba se mulțumi să bombăne seara în preajma soțului ei. Zişeved o sfătuia să aibă răbdare ca şi Ietro şi sora ei.

— Ei ştiu ce fac. Moise este cel mai cumsecade dintre bărbați. Nimic nu va rămâne aşa cum este. Chiar şi Hobab glumeşte pe socoteala lor. El zice aşa: „Moise pretinde că nu s-a născut acela care se poate ridica împotriva Faraonului. Dar nu ştie că nu a văzut lumina zilei nici acela care se va împotrivi voinței tatălui meu şi a Seforei!".

Şi chiar dacă unii găseau ceva de comentat referitor la împrejurările ciudate în care creştea Gherşom, o făceau departe de urechile lui Ietro şi ale fiicei sale.

Veni iarna şi, odată cu ea, se întoarse vremea negoţului. Moise însoţi bărbaţii pe drumurile Edomului, Moabului şi ale Canaanului. Evi-Ţur, căpetenia făurarilor, se alătură lungii lor caravane. Carele lui era atât de greu încărcate cu cuţite cu mânere de os, cu junghere cu tăişuri încovoiate şi cu ghioage cu cozi lungi, încât trebuia să fie trase de câte patru catâri.

Când sosi vestea înapoierii lor, Sefora se urcă pe un hambar ca să vadă de cât mai departe praful ridicat de caravană. Ca şi toate celelalte soţii, dădu fuga să se facă frumoasă. Îmbrăcă o tunică de un galben aprins, brodată cu fire de lână roşii şi albastre care zugrăveau aripile unei păsări. Se împodobi cu şiraguri şi brăţări şi, încă o dată, îşi spori strălucirea ochilor sulemenindu-şi pleoapele cu khol*.

Sefoba, şi ea strălucitoare sub vălul ei prelung, îi aduse o bucăţică de ambră. Sefora îşi frecă încheieturile mâinilor, adulmecă aroma grea şi piperată înainte de a o strecura într-o punguţă de in. Sefoba protestă.

— De ce nu te parfumezi de pe acum?

Sefora râse înduioşată:

— Moise nu este încă aici şi nu ştiu ce gânduri are. Dar dacă trebuie, şoldurile şi coapsele mele vor avea miros de ambră pentru el.

* * *

---

* Substanţă negricioasă cu care orientalii îşi dau pe pleoape (n.r.)

Vreme de trei zile, curtea lui Ietro răsună de ospeţe, dansuri, jocuri. În văzduh pluteau miresmele torţelului, coriandrului şi ale mărarului. Ciripind ca nişte stoluri de păsărele, slujnicele tinere umpleau chiupurile cu lapte prins şi bere, amestecau vinul cu rozmarin şi suc de curmale. Cele mai vârstnice umpleau gazelele ucise în deşert cu migdale, rodii şi struguri. Le puneau la fript în frigări lungi care se învârteau peste foc mic o zi întreagă. Fură aprinse zece alte focuri pentru a coace prăjituri cu miere, tocătură de praz şi mărar, turte umplute cu orz, curmale şi măruntaie de miel, plus nenumărate fierturi şi plăcinte rumenite în seu de oaie.

Hobab, Zişeved şi făurarii erau foarte mândri de vânzările lor. De cealaltă parte a marilor pustiuri ale Neghevului şi ale Şurului, în Canaan şi în Edom, lumea începea să se teamă de expediţiile Faraonului. Fără a se tocmi la preţ, bogaţii şi puternicii stăpâni ai oraşelor Bosra, Chir şi Tamar cumpăraseră arme şi vite. Chiar şi Moise, plecat cu turma lui micuţă de vite mici, nu se întorcea cu mâna goală.

Nici nu-şi înălţase bine cortul sub sicomor, că se şi repezi în curtea lui Ietro. O găsi pe Sefora care-l aştepta în faţa odăii ei, ocupată cu slujnicele pe lângă leagănul lui Gherşom. Revederea celei care nici nu-i era soţie îi tăie răsuflarea.

Sefora era tot atât de zveltă ca şi înaintea naşterii fiului ei. Mai mult, înfăţişarea sa vădea o linişte care părea să-i împlinească mai bine trupul, şoldurile şi pieptul. Părul ei des, tăiat scurt, îi sublinia gingăşia chipului, scoţându-i la iveală tâmplele şi arcuirea graţioasă a pometilor. Totul în ea făcea dovada unei forţe noi şi senine. Chiar şi zâmbetul buzelor sale, pline şi domoale, parcă

modelate de toate cuvintele şoptite pentru a potoli spaimele copilului ei.

Îl salută pe Moise cu o anumită ceremonie şi porunci slujnicelor să plece înainte de a-l ridica pe Gherşom din pătuţ. Îl aşeză pentru prima dată în braţele lui Moise, care începu să râdă, scoase un sunet ca torsul unei fiare îmblânzite şi, în cele din urmă, îl ridică, mirat de statura fiinţei micuţe care se zbătea între palmele lui întinse.

— Mi se pare atât de lung timpul de când am plecat, încât fiul meu ar trebui deja să stea în picioare şi să fie în stare să rostească numele tatălui său, glumi el.

Sefora dădu din cap. Se trase înapoi spre pragul încăperii. Erau amândoi încurcaţi. Nu ştiau cum să-şi folosească privirile, trupurile, vorbele pe care şi le şoptiseră, unul şi celălalt, în singurătatea aşteptării. Moise voi să-şi aşeze fiul în leagănul lui. Nu se pricepu prea bine şi Sefora îl ajută, atingându-se de el şi râzând uşor, ceea ce îi făcu pe amândoi să se înfioare. În grabă, Moise scotoci în sacul de pânză care-i atârna de umăr. Scoase de acolo o ţesătură lungă şi îngustă. Fâşii purpurii se îngemănau cu ţesătura aurie, cu dungi subţiri indigo, arămii şi strălucitoare.

— În oraşele mari din Canaan, la Gherar şi Bersabea, femeile cele mai nobile îşi înfăşoară ţesături de felul acesta în jurul capului. Le stă bine, dar pielea lor mi s-a părut prea deschisă la culoare. Am visat la chipul tău şi am cumpărat stofa aceasta.

Moise aşeză ţesătura pe degetele Seforei, pe care le strânse pentru a le duce la gură. Sefora îşi puse în joc toată voinţa pentru a se împotrivi dorinţei de a se lipi de el, de a-i cerşi dezmierdările şi de a adulmeca pe grumazul lui mireasma aproape uitată a dragostei.

— Du-te la tatăl meu, bâigui ea cu un glas aproape stins. Te aşteaptă cu nerăbdare.

Moise voi să o lipească de el, dar ea se depărtă încet, profitând de un ţipăt al lui Gherşom. Se aplecă asupra leagănului de răchită şi alintă copilul cu o frântură de cântec. Ridicându-şi faţa, îi zise din nou lui Moise:

— Du-te la Ietro.

* * *

Peste măsură de bucuros, Ietro sărbătorea din plin întoarcerea fiului şi a ginerelui său. Când Moise veni să se plece înaintea lui, el se arătă cât se poate de fericit, zbuciumându-şi trupul firav, mângâind braţul celui care nu era soţul fiicei sale ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că este în viaţă. Moise aşeză înaintea lui un pocal înalt de argint cizelat.

— Poate că va folosi atât pentru a-i dărui vin lui Horeb, cât şi pentru a potoli setea ta, declară el glumind prietenos.

— Şi pentru una, şi pentru alta! strigă bătrânul înţelept. Horeb să te ocrotească, cu siguranţă, şi pentru una, şi pentru alta!

— Pe lângă cortul meu se află o cămilă tinerică pentru a o înlocui pe cea care mi-ai dat-o la sosirea mea, adăugă Moise.

Spre mirarea lui Hobab şi a lui Zişeved, Ietro primi cămila fără a şovăi. Vinul îi înroşea obrajii, ochii îi străluceau în timp ce mângâia cu vârful degetelor gravurile meşteşugite ale pocalului. Părea că nimic nu-l putea face mai fericit decât purtarea lui Moise. După ce află veştile cele mai însemnate din timpul călătoriei, el întrebă cu glasul neschimbat:

— Aţi întâlnit caravane care veneau din Egipt?

Hobab clătină din cap.

— Nu. Neguţătorii care se duc în ţara Faraonului nu mai trec prin Canaan. Se tem de prădăciunile oştenilor veniţi din Egipt.

Ietro încuviinţă cu o mişcare din bărbie:

— De aceea au trecut pe aici în lipsa voastră! E cale lungă să înconjuri muntele lui Horeb, îţi trebuie călăuze pricepute. Dar se pare că astăzi e drumul cel mai sigur pentru a ajunge în câmpiile Fluviului Iteru.

Tăcu. Hobab şi Zişeved de asemeni. Îl cunoşteau prea bine pe Ietro ca să ştie că nu-i întrebase numai pentru a stârni curiozitatea lui Moise. Dar acesta se mulţumi să răsucească toiagul cel lung între palmele lui cu o mişcare ce-i era obişnuită. Ietro dădu din cap şi puse din nou pocalul de argint pe masă în faţa lui. Plesni din limbă şi spuse cu glasul pe care-l folosea pentru ceremonii.

— Află ce-am prins de veste şi eu, băiete. Neguţătorii ne încredinţează că ţara Fluviului Iteru foşneşte de zvonuri şi de uneltiri. Se şopteşte acolo că aceea care a fost femeie şi Faraon n-a murit. După unii, trăieşte în umbra unuia dintre palatele ei. Alţii cred că fostul ei soţ o ţintuieşte în mormântul tatălui său. Se zice că nu este sănătos să fi fost preţuit de regină sau chiar slujitorul ei. Neguţătorii mai spun că robii evrei o duc mai greu ca oricând. Sunt siliţi să facă o sumedenie de cărămizi, să care o groază de bolovani, să ridice nenumărate ziduri. Şi datorită acestei corvezi se prăpădesc zilnic sute dintre ei, iar biciul Faraonului nu se domoleşte deloc.

Moise era deja în picioare, cu chipul albit sub pielea bronzată în urma lungii sale călătorii. Ietro nu luă în seamă această necuviinţă.

— I-am întrebat pe negustorii aceştia acelaşi lucru pe care ai fi vrut să-l afli şi tu, băiete. Şi anume dacă se vorbea pe acolo de un anume Moise. Mi-au răspuns: „Iată un nume pe care nu l-am auzit niciodată". Am mai întrebat: „Chiar şi printre robii evrei?". Neguţătorii au răspuns: „Cine poate şti ce nume îşi şoptesc sclavii? Nu suntem lăsaţi să ne apropiem de ei".

Moise se îndepărtase. Ietro strigă după el:

— Moise, gândeşte-te la lucrurile acestea: cea care a fost mama ta trăieşte, dar vieţuieşte sub jugul aceleiaşi duşmănii care te-a azvârlit departe de Egipt. Dacă evreii nu au nevoie de tine, ea, care îndură umilinţa alor săi pentru că te-a făcut să ajungi un fiu de Faraon, nu are altă nădejde decât să-ţi vadă chipul înainte de a închide ochii. Ştiu bine. Te-a iubit, ţi-a dat numele pe care-l porţi. Dacă nu se regăseşte în trupul tău prin sânge, ea se află în tine prin mângâierile cu care te-a alintat copil fiind. Şi mai ştiu că un bărbat poate trăi mai bine şi mai slobod dacă-şi poate lua rămas bun de la mama lui.

Moise era întors cu spatele când vorbea Ietro. Se opri, se întoarse către el şi zbieră, furios:

— Nimeni n-are dreptul să-mi spună care este datoria mea!

Îşi înălţă toiagul şi-l îndreptă spre muntele lui Horeb.

— Nici măcar stâncile din zare, bolovanii şi pulberea aceasta stearpă pe care o iei drept Zeul tău, Ietro!

Cu un pas apăsat se îndreptă şi dispăru prin celălalt capăt al curţii, care rămase mută.

Uimit şi mânios, Zişeved dădu să se ridice.

— Nu poate fi lăsat să spună aşa ceva!

Cu un gest liniştit, Ietro îi porunci să se aşeze la loc.

— Strigă şi scrâşneşte ca o uşă care nu e aşezată cum

trebuie, zâmbi el cu bunăvoință. Încă nu vrea să priceapă că toată clădirea în care şi-a prins balamalele nu se mai ţine pe picioare.

— Dar îl jigneşte pe Horeb, stărui Zişeved.

— Poate că-i cere ajutorul într-un fel foarte trufaş?

— Ceea ce mă mâhneşte, stărui Hobab, dezamăgit, este că nu vrea să discute cu noi. Pe toată durata călătoriei n-a fost vorba nici de Egipt, nici de Sefora. Şi acum, iată-l că fuge ca un hoţ.

— Deoarece se crede aşa! exclamă Ietro. Trăieşte cu impresia că a furat ceea ce este el. Se luptă cu umbra şi cu inima lui.

Părea înveselit de lucru acesta, admirând din nou pocalul dăruit de Moise. Hobab şi Zişeved rămaseră îmbufnaţi. Bătrânul înţelept le aruncă o privire şireată şi-l bătu uşor pe coapsă pe ginerele său:

— Potoleşte-te, fiul meu, şi lasă timpul să lucreze. Horeb este îndeajuns de mare ca să răspundă el însuşi jignirii dacă simte nevoia. E bine că Moise se supără pe el. Ştie, aşadar, că-i lipseşte puterea veşniciei. Datoria şi ruşinea clocotesc în inima lui ca fiertura de orz pe un foc prea tare. I s-a alăturat acum şi iarba mâniei. Stăpânul acesteia este Horeb.

* * *

Sefora părăsi discret curtea lui Ietro, purtându-şi fiul într-un coşuleţ. Flautele şi tobele ţineau isonul râsetelor şi al jocurilor. Torţele aruncau sclipiri mocnite pe ţesătura din Canaan care-i înfăşura capul. În faţa cortului lui Moise nu era nici un foc. El stătea aşezat pe o pernă uzată, nemişcat. Îi auzi pasul, se întoarse şi înălţă spre ea un chip asprit de lumina lunii. O privea în tăcere în timp ce

aşeza coşuleţul alături de el. În umbră, de abia se întrevedea chipul copilului.

Sefora se îndepărtă fără nici un cuvânt. Îi auzi, în sfârşit, glasul:

— Unde te duci?

Ea îi răspunse peste umăr:

— Să caut lemne pentru foc.

La întoarcerea ei, Gherşom nu mai dormea. Gângurea, scotea mici ţipete de bucurie, în timp ce Moise îl legăna cu o mână nesigură.

Sefora aprinse focul de la flacăra opaiţului cu ulei. Apoi îşi desfăcu copcile tunicii şi îi oferi sânul copilului. Moise se uita la ea ca un om care se trezeşte dintr-un vis zbuciumat. Flăcările se înălţară, dezvăluind graţia Seforei, reflexele arămii ale chipului ei aplecat peste copil, fruntea pe care culorile mătăsoase ale ţesăturii din Canaan căpătau sclipiri de diademă.

Cu o voce stăpânită, ca şi cum se temea să nu-şi sperie fiul, sfârşi prin a declara:

— Tatăl tău mi-a spus ceea ce trebuia.

Sefora încuviinţă cu o mişcare a capului. Îl depărtă pe Gherşom de la sân şi-şi închise cu îndemânare copcile tunicii în timp ce-l aşeza pe copil pe umărul ei. Ca un mic animal, el îşi cuibări căpşorul la gâtul ei. Ea se legăna uşor dinainte şi înapoi, îngânând un cântecel cu glas foarte scăzut. Atât de stins, încât numai Gherşom putea să-i simtă freamătul.

Moise nu o scăpa din ochi. Fără a părea mai puţin îngrijorat, el făcu un semn de încuviinţare. Trecură câteva clipe şi el întrebă, arătând cu mâna spre cântecele şi zgomotele de bucurie din curtea lui Ietro:

— De ce n-ai rămas şi tu să petreci cu ei?

Sefora surâse. Un zâmbet frumos care străluci la flacăra focului. Îi sărută mânuţa copilului:

— Pentru că eşti aici.

— Vrei să spui că te învoieşti, în sfârşit, să fii soţia lui Moise?

Ea clătină din cap fără a înceta să zâmbească.

— Nu.

Moise închise ochii şi îşi strânse pumnii la piept. Sefora se gândi că avea să-şi dezlănţuie mânia. Moise deschise iarăşi ochii, pironindu-i asupra focului ca şi cum ar fi vrut să fie cuprins şi el de flăcări.

Rămaseră aşa timp de câteva clipe, ciudat de răbdători şi de stăpâniţi, pândind somnul copilului lor. La un moment dat, Moise întinse braţul şi aruncă un lemn pe foc, împrăştiind scântei în ramurile înalte ale sicomorului. În cele din urmă, Gherşom adormi. Cu grijă, Sefora îl puse în coşuleţul lui şi se întoarse aşezându-se în genunchi, lipită de Moise. Îl înlănţui cu braţul şi, apropiindu-şi gura de urechea lui, şopti:

— Nu a fost noapte în care să nu adorm cu gândul la tine, şi n-a fost zi în care Gherşom a deschis ochii fără să-i şoptesc la ureche numele tău.

— Atunci, de ce să te încăpăţânezi? Parcă ne-am război între noi.

Ea îi închise gura cu mâna. Îi aşează buzele pe gât. Degetele şi gura ei fură de îndată dezmierdări înflăcărate. Se ridică, îl trase spre ea, sărutându-i pieptul prin tunică. Moise mormăi numele ei, „Sefora! Sefora", atât ca rugăminte, cât şi ca împotrivire. Ea îl sărută cu o furie care-l descumpăni, îl împinse în cort şi-l dezbrăcă într-o clipită. Când îi apucă sexul în mână, el dădu să se împotrivească. Ea îl întrebă:

— Aşa ai procedat cu slujnica Murti. O să faci la fel şi cu mine?

— Ştiai?

— În zorii zilei când a ieşit din cortul tău, eram acolo.

Se depărtase de el. El o înhăţă şi, la rândul său, o dezbrăcă febril, cu mâinile şi gura flămânde, căzând în genunchi, întinzând-o sub greutatea lui.

Gâfâind, Sefora îi oferi mireasma de ambră a coapselor şi a şoldurilor cu aceeaşi nerăbdare lacomă cu care cei din curtea tatălui său se aruncau asupra ospăţului.

* * *

Mai târziu, când erau încă îmbrăţişaţi, Moise declară:

— Tu şi tatăl tău vă înşelaţi. De ce m-aş duce să-l înfrunt pe Faraon ca să o revăd pe mama mea, Hatşepsut? Poate că şi mama mea cea adevărată se află în viaţă, undeva printre mii de sclavi. Acesteia din urmă ar trebui să-i fiu astăzi sprijin şi nu celei care i-a furat copilul. Dar ea este pierdută în mulţimea celor care suferă, ca un grăunte de nisip în pustiu... Şi apoi, Tutmes ar fi mult prea mulţumit să pună mâna pe mine şi să mă folosească pentru a o umili şi mai mult pe Hatşepsut.

Sefora îl asculta fără să-i răspundă. Moise continuă:

— În Edom, Moab şi Canaan, oamenii se pregătesc pentru războiul cu Faraonul. Ei sunt nevoiţi s-o facă şi se tem. Dă-ţi seama, Sefora: neamuri întregi tremură în faţa puterii Faraonului, iar tu şi tatăl tău îmi spuneţi: întoarce-te să dai ochii cu Tutmes şi cere-i să uşureze caznele evreilor! N-are nici un rost.

Sefora nu răspunse. Ciuli urechile ca să fie sigură că băieţelul dormea. Tăcerea ei îl amăgi pe Moise. El aştep-

tă o clipă, apoi se ridică. Cu un glas mai puternic, în care sporea nemulţumirea, Moise continuă:

— Nu de moartea mea mă tem, ci de cum se va folosi Tutmes de ea. Iar ţie şi lui Gherşom, la ce vă va folosi cadavrul meu? Nu te înţeleg! Eşti aici ca soţia mea, ţi-ar ajunge o vorbă. De ce să te încăpăţânezi atât să n-o rosteşti?

Sefora îşi ridică mâinile ca să-i mângâie pântecele şi pieptul. Îi răspunse încet, cu o blândeţe care domolea violenţa mustrării:

— Pentru că nu eşti încă bărbatul vrednic de a fi soţul meu. Cel pe care l-am văzut în vis.

Moise oftă, scos din fire, şi se lăsă să cadă pe spate în pat. Sefora se aşează, cu un zâmbet drăgăstos pe buze, fără a înceta să-l mângâie.

— Ceea ce spui este foarte îndreptăţit. Ai mereu dreptate, glumi ea, sărutându-i umerii, bărbia şi ochii. Şi crezi că tot ce nu e dreptatea ta este nebunie, aşa-i? Cu toate acestea, dreptatea ta nu-ţi dă pace.

Moise căută s-o respingă în timp ce deja creştea dorinţa în el.

— Dacă nu am linişte, e din cauza ta şi a lui Gherşom. Ne aflăm în păcat. El nu are tată. Faţă de toţi cei de aici, în Madian, la tatăl tău suntem în păcat!

Sefora îl încălecă şi-l strecură înăuntrul ei, întrebând:

— De unde ştii că eşti în păcat, tu, care nici măcar nu crezi în mânia lui Horeb şi nu asculţi de voinţa lui?

* * *

După mai puţin de o lună, Sefora îl înştiinţă pe Moise că nu-i venise sângele şi că avea să fie pentru a doua oară tată.

El îşi desfăcu braţele ca să o primească, o lipi de el, şoptindu-i la ureche:

— Suntem în păcat.

Sefora îşi lipi fruntea de ceafa lui vânjoasă şi răspunse:

— Voinţa mea este cea a lui Horeb. Dă-i ascultare!

Moise o respinse cu blândeţe, dar gura lui era aspră. Se mulţumi să se întoarcă spre muntele lui Horeb, părând a cântări puterea unui duşman înaintea unei bătălii.

A doua zi, Zişeved veni în fugă aducând vestea că Moise îşi strânsese cortul şi că plecase cu turma, catârul şi cele două cămile ale sale pe calea spre munte.

Ietro primi vestea cu un zâmbet, dar nimeni nu i se alătură.

În ziua următoare, Hobab se întoarse şi el de pe păşunile dinspre apus. Lui Ietro, care-l întrebă dacă-l văzuse cumva la rândul său pe Moise în drum spre munte, el îi răspunse:

— Mă întorceam ieri acasă când drumurile noastre s-au încrucişat. L-am însoţit până la căderea nopţii, vorbindu-i despre ceea ce îl aştepta. Nu şi-a descleştat gura şi mi-a dat a înţelege să-mi văd de treaba mea.

— E bine, încuviinţă Ietro. E bine.

— Cum poţi să zici că e bine? se înfurie Hobab cu o înverşunare care-l uimi pe Ietro. Păşunile din munte sunt sărace, iar povârnişurile, primejdioase pentru oi, cât şi pentru cămile.

— Nu se duce acolo ca să-şi hrănească turmele, răspunse Ietro.

— Atunci, trebuia să-l împiedic. E o nebunie să-l laşi să plece aşa.

Ietro îi domoli nemulţumirea cu un gest.

— Liniştește-te. Horeb îi va purta de grijă. Îşi va găsi calea.

Hobab ridică din umeri, posomorât, prea puţin convins de încrederea tatălui său.

După câteva zile, Moise încă nu se întorsese. Sefora era mereu lângă Gherşom. Nu venise nici măcar o dată să-l ajute pe tatăl ei la daniile către Horeb. Ietro o întrebă pe Sefoba care-i servea masa de dimineaţă:

— Sefora e cumva bolnavă?

— Dacă încleştarea gurii şi stăvilirea lacrimilor numai din mândrie sunt o boală, se poate spune că e bolnavă.

— Dar de ce oare?

— O! Tată! Nu face pe neştiutorul! se necăji Sefoba. Moise a plecat, ea este din nou însărcinată şi tot fără bărbat. Chiar şi slujnicele se întreabă ce se va alege de ea. Iată rodul îndărătniciei tale.

— Ajunge! strigă Ietro. Adu-i aminte că, atunci când Moise a venit să-mi ceară mâna ei, ea este cea care l-a refuzat, şi nu eu.

— Haide, haide! Vă ştiu bine pe amândoi. Dacă nu ai fi sprijinit-o în nebunia aceasta, am fi jucat de mult la nunta lor.

Ietro se mulţumi să mormăie ceva în barbă.

Moise nu mai venea. Treceau zilele, nopţile şi alte zile. Fiecare era cuprins de nelinişte şi îngrijorare, feţele se întorceau fără încetare spre munte şi nu era zi în care oamenii să nu se teamă de izbucnirea mâniei lui Horeb.

La primul licăr al zorilor, în fiece dimineaţă, Sefora ieşea ca să iscodească cerul şi grămezile de pucioasă fumegânde de pe munte, ca să se încredinţeze că nu aveau să se rostogolească pe coaste înfierbântând văzduhul.

Pântecele ei creştea în acelaşi timp încet şi repede, ca şi cum ar fi fost nu numai viaţa pe care Moise şi-o lăsase zălog, dar şi neiertătoarea măsură a timpului care nu înceta să crească în urma plecării lui.

Într-o după-amiază, în timp ce încuraja strădaniile lui Gherşom care încerca să facă primii lui paşi, se ivi Sefoba, cu zâmbetul pe buze. Sefora îşi îndreptă repede spinarea, gata să primească vestea cea bună. Din păcate, nu auzi cuvintele mult aşteptate. Bucuria Sefobei era alta: era şi ea, în sfârşit, însărcinată.

— Am aşteptat atâta vreme, râdea ea. Şi poţi să mă crezi, am făcut şi altceva decât să aştept. Dar nimic, şi iar nimic, în timp ce tu...

Sefoba îl ridică pe Gherşom şi-l acoperi cu sărutări.

— Acum, pot s-o spun, m-am temut tot timpul acesta că sunt tot atât de stearpă ca soţia lui Avraam.

Nu mai putea de bucurie. Sefora nu avu puterea să-i împărtăşească fericirea. Dezamăgirea era prea mare. Se agăţă de umerii Sefobei ca un om care se îneacă şi izbucni în plânsete.

A doua zi, în timp ce ieşea, ca de obicei, ca să cerceteze piscul muntelui, Hobab veni lângă ea.

— Cerul n-a fost niciodată atât de senin ca după plecarea lui Moise, constată el nedumerit.

Rămaseră o clipă tăcuţi, apoi Hobab murmură:

— Unde o fi oare?

Făcu semn în direcţia muntelui şi spuse, cu zâmbetul subţirel pe care-l avea pe vremea când erau copii şi-şi împărtăşeau sarcinile şi jocurile:

— Tu supraveghezi vârful, şi eu, coastele. Dacă face cumva focul, o să avem, poate, norocul să-i vedem fumul.

— Nu o să aprindă focul, răspunse Sefora, cu chipul desfigurat. Chiar şi aici, nu făcea foc dinaintea cortului lui dacă nu-l aprindea cineva pentru el.

Hobab îi aruncă o privire mâhnită, ca şi cum nu-i era pe plac s-o audă că-l vorbeşte de rău pe Moise. Ea îşi întoarse spre el ochii strălucitori şi adăugă, cu glas tremurat:

— Oricum, a plecat fără să ia nimic cu care putea să facă un foc. Nici iască, nici piatră de scăpărat, sunt sigură.

Hobab o cuprinse de umeri.

— În munte sunt guri de foc. Iese singur din crăpături ale stâncilor, zise el domol. E de ajuns să arunci nişte mărăcini peste el ca să te poţi încălzi dacă nopţile se fac prea reci.

A doua zi de dimineaţă, Hobab fu iarăşi alături de ea. După ce priviră îndelung povârnişurile de pe care noaptea se retrăgea cu încetul, el apucă mâna Seforei.

— De ce nu te duci să-l ajuţi pe tatăl nostru pe altarul lui Horeb pentru ofrandele dimineţii?

Sefora încuviinţă dintr-o simplă apăsare a degetelor. Când ajunse alături de Ietro, bătrânul înţelept nu-şi ascunse bucuria. Dar nici nu ştiu să-şi disimuleze îngrijorarea care-l cuprinsese la rândul său. Trecuse prea multă vreme de când Moise era plecat pe munte.

* * *

Trecu toată primăvara. Vara începu fără o căldură ameninţătoare. Muntele lui Horeb nu bubui nici măcar o dată, vârful îi rămase liber şi senin. Recoltele de orz fură cele mai bune de mulţi ani încoace, nici o boală nu împuţină turmele, iar caravanele care treceau mai regulat pe

drumul spre Efa se întorceau îmbogăţite după vânzările de tămâie făcute în Egipt. Neguţătorii cumpărau fără tocmeală tot ce puteau să le vândă făurarii.

Într-adevăr, lumea îşi aminti pe urmă că niciodată cerul Madianului nu fusese atât de strălucitor ca în lunile acelea. Totuşi, deasupra curţii lui Ietro plutea ceva ca un nor nevăzut şi posomorât. Se râdea arareori, petrecerile erau oprite şi toate feţele, serioase.

Ietro se înfurie peste măsură când descoperi că slujnicele cele mai vârstnice începuseră să ţeasă veşminte de doliu. Porunci să fie deşirate pe loc şi să se ardă firele folosite. Dar nu se putea lupta cu gândurile şi tăcerile. Care om cu mintea întreagă putea să creadă că Moise se mai afla încă în viaţă?

În zorii unei zile, Sefora îl întrebă pe Hobab:

— Ai putea, oare, să-i regăseşti urma pe munte?

Hobab şovăi înainte de a-i răspunde. Îşi coborî ochii pe pântecele Seforei, deja mare şi greu.

— În urmă cu câtva timp n-ar fi fost ceva prea complicat, oftă el. Dar astăzi? Cine poate şti până unde a urcat? Se poate afla pe partea cealaltă a muntelui, şi acolo nu mai sunt izvoare.

— O fi, probabil, rănit şi nu e în stare să se întoarcă. Sunt zile şi nopţi de când mi-l închipui aşa. Aşteptându-ne ca să-i venim în ajutor.

Hobab privi stăruitor muntele, ca şi cum era vorba de o fiară care-i stătea în drum. El ştia ceea ce sora lui Kuşeită nu îndrăznea să spună. Dacă Moise murise într-un accident, de foame sau de sete, trebuia să-i găsească trupul înainte de a dispărea cu totul, mâncat de animale. Dădu din cap şi încuviinţă:

— Da. E timpul să aflăm.

Se întoarse după şapte zile. Vestea pe care o aducea răspândi jale.

În partea dinspre apus a muntelui, el descoperise mai întâi jumătate din animalele lui Moise, singure şi rătăcite. Apoi, la vreo cinci sute de coţi, mai departe, crăpăturile şi râpele erau presărate cu hoiturile celorlalte dobitoace sfâşiate şi mâncate de fiare şi de păsările de pradă.

— Pesemne că turma s-a împrăştiat în toate părţile, speriată şi fără ca nimeni să o strunească, explică Hobab.

Îşi urmase calea, strigându-l pe Moise cât îl ţinea gura. La asfinţit, ajuns de abia pe la jumătatea înălţimii muntelui, acolo unde coastele sunt numai stâncă, grohotiş, praf şi tufişuri ţepoase, zărise cortul.

— Ce mai rămăsese din el. Nişte pari rupţi şi pânza sfâşiată de vânt.

Hobab nu putea merge mai departe fără să-şi pună viaţa în primejdie.

Ietro îl întrebă:

— I-ai văzut catârul sau cămila?

— Nici pe unul, nici pe alta.

Ghicind gândul tatălui său, el adăugă la repezeală:

— Acolo, sus, nu e nimic, tată. Nici o iarbă de păscut, nici vreun firicel de izvor.

Ietro îi aruncă o privire aspră.

— Să nu te înşeli, fiul meu... Nu e doar nimic, acolo, sus. Este Horeb!

Înţeleptul regilor din Madian nu mai părăsi nici o clipă altarul lui Horeb. Ajutat cel mai ades de Sefora, el îndeplini cu grijă toate rânduielile şi depuse ofrande din ce în ce mai bogate. Jertfi zece dintre cele mai frumoase oi din turma lui, două juninci şi un viţel tânăr. Hobab, care-l vedea pe tatăl său cheltuindu-şi averea pentru un

bărbat care nu-i era nici fiu, nici frate, nici măcar ginere, nu cârti niciodată. Însuşi Zişeved aduse socrului său animale din turma lui ca să fie dăruite în numele său lui Horeb.

În scurtă vreme, curtea şi păşunile dimprejur fură acoperite de fumul negru, gros şi puturos al cărnii arse. Apoi, în plină dogoare a unei zile, Sefora simţi primele dureri ale naşterii, şi se pregătiră cârpele şi cărămizile.

De data aceasta naşterea se desfăşură mult mai repede decât pentru Gherşom. Soarele de-abia ajunsese la asfinţit când Sefora scoase ultimul ţipăt. Sefoba, al cărui mijloc era deja bine rotunjit, ieşi în curte ca să dea vestea că venise pe lume un băiat. În acest timp, chiar înainte ca moaşa să taie buricul şi să aşeze nou-născutul între sânii Seforei, se auziră nişte răcnete. Erau atât de năvalnice, atât de grozave, încât toate slujnicele care asistaseră la naştere tresăriră. Sefora, încă încinsă după caznele ei, se îndreptă gemând. Sefoba deschise uşa, o slujnică strigă:

— S-a întors! A revenit!

Sefora se lăsă să cadă pe spate, cu gura lipită de copilul abia născut. O undă rece îi îngheţă sudoarea pe trup. Hobab, Zişeved şi ciobanii ei tineri zbierau cu toţii:

— S-a întors Moise! E aici. Trăieşte. Moise! Moise este teafăr.

Sefora şopti în obrăjorul copilului:

— A sosit odată cu tine, tatăl tău a venit tocmai în ziua în care te-am adus pe lume!

* * *

Râzând, Hobab spuse:

— L-a adus catârul! A găsit drumul singur cu Moise culcat pe spinarea lui. Nici asinul nu e în stare mai bună. Tremură de fierbinţeală şi de sete.

Zişeved striga:

— Răsuflă, chiar dacă nu deschide ochii. E de necrezut. Cum de mai trăieşte? De când n-a băut?

Sefoba plângea cu lacrimi cât pumnul şi mormăia:

— Este de nerecunoscut. Tunica îi e sfâşiată. O, Sefora, s-ar zice că este făcut praf! Dar trăieşte.

Ietro avea ochii strălucitori şi tremura din barbă. Îi asculta pe unii, pe alţii, şi repeta:

— Horeb ni l-a dat înapoi. V-am spus că aşa va fi.

Cu şalele încă forfecate de durerile naşterii, Sefora voia să intre în odaia unde fusese întins Moise. Slujnica bătrână i se împotrivi.

— Este aici. Trăieşte. Mă voi îngriji de el. Tu ai treabă aici, porunci ea aşezându-i alături sugarul proaspăt înfăşat. Să ai încredere, zâmbeşte şi dormi. Mâine ai să-l vezi pe Moise al tău.

Dar, când abia se luminase de zi şi Sefora ajunse lângă Moise cu copilul strâns la piept, îşi muşcă buzele ca să nu ţipe. Moise era atât de slăbit, încât oasele tâmplelor păreau să-i străpungă pielea. Avea pieptul sfâşiat de zgârieturi cu marginile umflate, buzele crăpate, barba şi părul arse pe alocuri. Braţele îi erau acoperite de coji de culoare închisă, iar din picioare i se scurgea sânge şi umoare, care străbăteau prin cârpele în care erau înfăşurate. Răsufla şuierând ascuţit şi zvâcnit.

Sefora îngenunche, îşi aşeză mâinile pe fruntea fierbinte. Moise se cutremură. Ea crezu că avea să-şi deschidă pleoapele întunecate, dar era doar o urmare a fierbinţelii.

— Rănile de la picioare şi zgârieturile de pe piept nu sunt atât de primejdioase cum par, declară moaşa. Nu sunt adânci şi compresele le vor vindeca la iuţeală. Ceea ce

mă nelinişteşte este setea lui. Nu trebuie să bea decât câte puţin. Fierbinţeala nu este bună. Îl arde pe dinăuntru şi ceea ce bea se evaporează prea repede.

Sefora nu mai stătu pe gânduri. Trimise după velinţe, se dezbrăcă în pielea goală, se lipi de Moise şi ceru să i se aducă copilul. Bătrâna se împotrivi. Sefora porunci:

— Să faci o fiertură de verdeaţă şi de carne. S-o treci prin sită şi s-o laşi să se răcească.

— O să-l termini cu zile! Un bărbat nu trebuie să se atingă de o femeie care de abia a născut!

— Nu-l omor. Căldura mea şi a fiului său nou-născut îi vor mistui fierbinţeala.

Bătrâna începu să zbiere.

— Fă ce ţi-am spus! o certă Sefora.

Peste o clipă, bătrâna era înapoi cu Ietro şi Sefoba, văicărindu-se şi luându-i de martori la urgie pe toţi cei adunaţi în faţa uşii.

Ietro o făcu să tacă şi Hobab închise uşa. Uluiţi, priveau grămada ciudată pe care o alcătuiau sub velinţe Sefora, Moise şi fiul lor. Din pieptul lui Ietro ieşi un mic cotcodăcit. Ochii lui obosiţi se încreţiră.

— Fă ce-ţi cere Sefora, porunci el moaşei.

Bătrâna ieşi bombănind, în timp ce Sefoba o ajuta pe Sefora să înmoaie o cârpă curată în apa rece dintr-un urcior. Sefora o stoarse peste buzele crăpate ale lui Moise. Apa îi pătrunse în gură şi o înghiţi cu un mormăit slab. În aceeaşi clipă pruncul se trezi şi trase un chiot ca să-şi ceară laptele. Sefoba voi să-l apuce, dar Sefora o opri.

— Lasă. O să-i dau ceea ce doreşte.

Ietro începu să râdă.

— Fiica mea Kuşeită poftеşte să-l nască pe soţul ei după ce i-a dat viaţă fiului său?

* * *

Vreme de patru zile şi trei nopţi, Moise se luptă cu fierbinţeala, vorbi aiurea şi, în sfârşit, se întoarse la viaţă. Sefora nu-l părăsi nici o clipă, hrănindu-l în acelaşi timp cu copilul lor, potolindu-i setea şi arsura amintirilor sale.

În toiul celei de-a doua nopţi, pe când aţipise, fu trezită de o durere la mână. Moise se agăţa de ea, cu ochii mari deschişi. O feştilă de ulei ardea în încăpere, dar lumina ei era prea zgârcită pentru ca Sefora să-şi poată da seama dacă Moise era cu adevărat treaz. În timp ce cu mâna rămasă liberă căuta să se asigure că băieţelul nu se trezise, îl auzi pe Moise bombănind:

— Nu o să mă creadă! Nu o să asculte! Vor spune: cum îndrăzneşti să rosteşti numele lui Iahve?

Încovoiat ca un arc, agăţat de mâna Seforei, Moise trase atât de tare de ea, încât o rostogoli alături, gemând de durere, dar striga mai departe:

— Oricare altul!

Uşa se deschise scârţâind. Sefora ghici silueta lui Hobab.

— S-a trezit! Vorbeşte! şopti fratele ei îngenunchind lângă ei. Moise! Moise...

Dar Moise căzuse din nou în somnul lui de fierbinţeală, eliberând, în sfârşit, mâna Seforei. Hobab o văzu cum şi-o freca strâmbându-se de durere.

— A prins putere, nu-i aşa? zâmbi el.

Sefora îi zâmbi la rândul ei. Schiţă o mângâiere pe fruntea lui Moise, care răsufla adânc şi sacadat.

— Mâine o să-i fie şi mai bine.

Pruncul, alături de ea, scoase un ţipăt. Sefora apropie leagănul, Hobab zâmbi din nou şi ieşi ca să-şi reia locul

afară, pe culcuşul lui din faţa uşii.

Sefora spusese adevărul. A doua zi, Moise era mai bine. În timpul nopţii se trezi de-a binelea. Cu ochii căscaţi, speriat, dar şi uşurat, căznindu-se să desluşească prin întuneric, o descoperi pe Sefora alături de el.

— Sefora?

— Da! Da, Moise, eu sunt.

O atinse cu mâna, îşi apăsă buzele uscate pe gâtul ei, o înlănţui, bâiguind:

— Aşadar, m-am întors!

Sefora râdea, cu ochii înlăcrămaţi:

— Ceea ce a rămas din tine a revenit pe spinarea unui catâr.

— Ah!

Simţindu-l cum tremură, Sefora se temu că-l apucă iarăşi fierbinţeala.

— El mi-a vorbit.

O luă de umeri, îi repetă:

— El m-a chemat. M-a făcut să vin către El!

Sefora nu avu nevoie să-l întrebe despre cine vorbea. Îl respinse uşor. Moise o reţinu:

— Trebuie să-ţi povestesc. A făcut să ţâşnească un foc din munte. M-a chemat: „*Moise! Moise!*".

Se zbuciuma, cu gura şi mâinile tremurânde. Sefora îi puse degetele pe buze.

— Mai târziu. O să povesteşti mâine. Mai odihneşte-te. Trebuie să bei şi să mănânci ceva ca să capeţi putere să povesteşti.

Ca să-l mai liniştească, ea îi aşeză noul-născut în braţe.

— A ieşit din pântecele meu în timp ce catârul care te purta intra în curte.

Moise păru, în sfârşit, să se domolească. Şovăi, ridică pruncul până la buze:

— Acestuia îi voi da eu numele, declară el dând din cap. Se va numi Eliezer, „*Dumnezeu este sprijinul meu*".

Un râs subţirel se rostogoli în gâtlejul Seforei, şi o uşurare îi cuprinse tot trupul ca o beţie năvalnică. Ea îl înlănţui pe Moise şi pe pruncul Eliezer, în timp ce Moise îi şoptea la ureche:

— Aveai dreptate. Trebuie să mă întorc în Egipt. Am făcut legământ.

* * *

Ziua următoare fu una cum nimeni nu mai trăise în casa lui Ietro.

Sefora părăsi, în sfârşit, culcuşul lui Moise. Îi schimbară rogojinile şi tunica, fu bărbierit şi parfumat şi, în cele din urmă, cu puţin înainte ca soarele să ajungă la zenit, fiecare avu dreptul să vină să-l asculte.

Ietro se afla acolo, aşezat chiar în odaie, pe pernele care fuseseră aduse. Hobab şi Zişeved erau alături de el, ca şi Sefoba. Ţinându-l pe Gherşom pe genunchi, ea strângea mâna Seforei, care-l legăna pe Eliezer. Ceilalţi, ciobanii, slujnicele, tinerii şi babele se înghesuiau dinaintea uşii, într-o ceată atât de strânsă, încât în încăpere de abia mai pătrundea câte o rază de lumină. Vocea lui Moise nu era prea puternică, uneori trebuia să ciulească urechile.

— Flacăra a ţâşnit la douăzeci de paşi de mine. O adevărată flacără de foc. Eu, care nu mai avusesem foc de când îl aprinsese Sefora pentru mine sub sicomor! Nici foc şi, în clipele aceea, nimic altceva. Nici turme, nici lapte, nici curmale. Doar tălpile încălţărilor mele.

Dar focul era în faţa mea. Eram atât de înfometat, încât, văzând focul, m-am gândit numai la ce aş putea să frig la el. Atunci, mi-am dat seama că flăcările ard, dar fără a mistui mărăcinii din faţa mea. Zic: Cum se poate una ca asta? Mă gândesc: Mi-am pierdut minţile? Pe urmă, mă apropii. Şi văd bine ceea ce văd: flăcările sunt flăcări. Dar ele nu aprind tufişul. Ies din pământ, albastre şi străvezii, cu un vuiet blând.

Moise se opri, cu ochii în pământ. Nu se auzea decât răsuflarea lui. Îşi înălţă faţa, îşi trecu degetul mare peste gura care încă îl mai durea. Ochii lui se aşezară pe Sefora, care nu clinti. Lângă ea, Ietro încuviinţă din cap. Un semn mic, de îmbărbătare, căruia Moise îi răspunse:

— Flăcările erau flăcări şi am auzit glasul. „*Moise! Moise! Iată-mă. Nu te apropia mai mult! Descalţă-ţi sandalele. Pământul acesta e sfânt! Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacob!*".

Din nou Moise tăcu, de data aceasta privindu-i în faţă pe cei aflaţi dinaintea lui ca şi cum cuvintele pe care le rostise ar fi putut isca râsete sau ţipete. Nu auzi decât freamătul bărbii lui Ietro şi zgomotul palmei cu care acesta îşi lovi coapsa. Pe urmă un glas de femeie din pragul uşii întrebă cu nerăbdare.

— Şi atunci, ce-ai făcut?

— Mi-am astupat ochii, răspunse Moise, simulând gestul. Flăcările nu ardeau tufişul, dar îmi mistuiau ochii. Asta, da.

— Nu-l întrerupeţi! mormăi Ietro. Lăsaţi-l să povestească. Cel care va mai scoate un cuvânt va pleca de-aici.

Se uitau la Ietro, supăraţi. Dar era adevărat că Moise părea încă foarte slăbit şi că era bine să fie cruţat, mai

ales dacă povestea lui avea să fie tot atât de lungă ca şi lipsa lui. Îl lăsară, aşadar, să continue fără să-l mai întrerupă.

El povesti despre tunetul mânios al glasului care spunea:

— *Am văzut biciul pe umerii poporului Meu în Egipt. Aud ţipetele lor sub loviturile zbirilor! Am scoborât ca să-i redau libertatea. Du-te, Moise! Te trimit către Faraon. Eliberează poporul Meu din ţara Faraonului. Scoate-i pe fiii lui Israel din Egipt. Îi voi scăpa din mâinile egiptenilor ca să-i călăuzesc spre o ţară bună şi întinsă, unde curg laptele şi mierea! Du-te, Eu te trimit către Faraon".*

Iar el, Moise, speriat, răspundea:

— Mă duc la robii evrei şi le spun: Dumnezeul părinţilor voştri mă trimite la voi. Ei mă vor întreba: Care este numele tău? Iar eu, ce voi spune?

— *Ehye, asher, ehyeh, Eu sunt cel care este*, îi răspunse glasul.

— Dar eu nu voiam şi m-am împotrivit din nou, povestea Moise. Am zis: „Nu mă vor crede! Nu vor asculta!" Vor spune: Cum îndrăzneşti să rosteşti numele lui Iahve?

— *Totuşi, aceasta le vei spune fiilor lui Israel*, răspunsese glasul.

Moise mai adăugase că nu ştia să vorbească, fiind nepriceput în limba fiilor lui Avraam, şi că puteau, fără îndoială, să existe nişte evrei mai înţelepţi, mai ştiutori şi mai siguri pentru o menire atât de însemnată şi de primejdioasă.

— Pentru ce eu? Pentru ce eu? gemuse el, întocmai ca şi atunci când Sefora îl tot îndemna: „Trebuie să te

întorci în Egipt, o știu de când te-am văzut în vis!".

Atunci, glasul se înfuriase:

— *Cine i-a pus gură omului? Cine îl face să fie surd sau mut, văzător sau orb?* tunase vocea. *Cine, dacă nu Eu, Iahve? Hai, du-te! Purcede la drum! Eu voi fi gura ta, Eu te voi învăța ceea ce nu știi!*

Și Iahve îi explicase pe îndelete lui Moise ce avea să se întâmple cu el când se va fi întors la Tutmes Faraonul.

— *Îl cunosc pe regele Egiptului*, spusese glasul lui Iahve. *Îi știu inima împietrită. Nu te va lăsa să pleci până când nu îl voi sili Eu. Iar Eu voi lovi Egiptul cu toate minunile Mele.*

— Aceste spuse m-au îngrozit și mai mult, povestea Moise. Scrâșneam din dinți, mă rugam: „Nu o să mă creadă! Nu vor asculta!". Atunci, glasul îmi zise: *„Aruncă toiagul pe care îl ai în mână!"*. Iar eu mi-am aruncat toiagul, așa.

Și Moise apucă toiagul pe care-l știau toți din totdeauna, cel cu care sfărâmase țeasta fiului lui Husenek, și-l azvârli pe podeaua odăii, dinaintea slugilor.

Urmă o zarvă nemaipomenită. Pe jos nu mai era un toiag, ci un șarpe. Și ce șarpe! Negru de tot și mai lung decât înălțimea unui bărbat. Își înălță capul, clipi din ochii lui despicați, scoase limba și șuieră ascuțit printre urlete. Erau, acum, cu toții în picioare, Sefora cu sugarul ei în brațe, Sefoba, Hobab, Zișeved, toți în picioare, cu copiii care zbierau! Singur Ietro rămânea așezat, râzând cu gura căscată, cu barba zgâlțâită de plăcere, în timp ce șarpele, înnebunit de frământarea aceea, se făcea colac, își răsucea trupul ca un harapnic și amenința fie să lovească, fie s-o ia la fugă. La rândul său, Moise începu să strige, atâta cât îl țineau puterile:

— Nu-l lăsaţi să fugă! Nu-l lăsaţi să scape, trebuie să-l apuc din nou de coadă!

Dar era încă mult prea slăbit ca să se ridice, şi braţul său nu putea ajunge reptila. Zişeved se gândi să arunce o pernă pe şarpe, silindu-l să se retragă cu un foşnet fioros al solzilor, iar Moise reuşi, în sfârşit, să pună mâna pe târâtoare. Se auzi un „Ah!" uimit, urmat de o tăcere gâfâită.

În mâna lui Moise se afla iarăşi toiagul său. Se auziră şi alte exclamaţii, alte ţipete neîncrezătoare în timp ce el punea acel nemaipomenit toiag alături de el. Dar înainte ca fiecare să se întoarcă la locul său, cu inima zvâcnind în piept, Moise ridică mâna dreaptă ca să o poată vedea cu toţii. Apoi îşi lovi puternic pieptul cu degetele.

— Iahve m-a pus şi să-mi bag mâna în piept. Puteţi să mă credeţi, mâna a pătruns întreagă în trupul meu şi când am scos-o era albă ca năpădită de lepră. El mi-a zis: *„Să o bagi din nou în sânul tău!"*. Aşa am făcut. Când am scos-o, nu mai era nici urmă de lepră, ci aşa cum o vedeţi acum. Acest lucru nu-l mai pot face iarăşi, dar este adevărat.

În tăcerea buimăcită se auzi plesnitura palmei lui Ietro pe coapsă. El o apucă de mână pe Sefora, ca să o silească să se aşeze şi le porunci tuturor:

— Staţi jos, aşezaţi-vă, lăsaţi-l pe Moise să povestească!

De data aceasta, istorisirea lui Moise era pe sfârşite.

Întrucât tot mai încerca să scape, mânia lui Iahve se aprinsese alături de el, dându-le foc atât bărbii, cât şi minţii, răsturnându-l peste bolovani şi tunând: *„Fă ce îţi poruncesc Eu! Ia-ţi toiagul şi du-te în Egipt. Nu vei fi singur. Fratele tău, Aaron levitul, te va întâmpina! El ştie să vorbească! Eu voi fi gura ta, el va fi gura ta dacă vrei, căci pentru Aaron vei fi un zeu!"*.

Moise oftă, clătinând din cap.

— Cum m-a adus catârul aici, nu ştiu. Şi nici nu aveam habar de vreun frate cu numele Aaron. Mi-e ruşine că am vrut atât de mult să scap de vrerea lui Iahve. Era ceva mai tare decât mine. Voi cunoşteaţi faptul că Horeb se afla acolo, sus, dar eu cum puteam şti?

Puse mâna pe toiag. Se auziră şoapte, noi ţipete de frică. El surâse cu o jumătate de zâmbet care-i îmblânzi chipul istovit şi puse toiagul la loc pe genunchi. Îi privi pe rând pe Sefora şi pe Ietro:

— E vremea să-i pregătim pe copiii noştri ca să luăm drumul Egiptului.

* * *

Marea forfotă care avu loc înainte de plecarea lor îi scuti şi pe unii, şi pe ceilalţi de a lâncezi în frământările apropiatei despărţiri. Fu nevoie să fie alese şi separate animalele care aveau să alcătuiască turma de vite mici. Cu aceste dobitoace, Sefora şi Moise puteau, totodată, să aibă lapte şi carne, să vândă şi să cumpere, şi, de asemenea, să apară ca nişte ciobani de rând în ochii oştenilor Faraonului pe care aveau să-i întâlnească pe drum. Mai trebuiră şi să încarce samarele catârilor şi ale cămilelor cu grăunţe, curmale, chiupuri cu măsline, rufărie, ploşti mari cu apă, pânze şi pari pentru corturi.

Nerăbdarea lui Moise era atât de mare, încât Hobab şi Zişeved nu avură decât două zile pentru a împleti două coşuri de răchită pe care le prinseră în chingi pe spinarea cămilelor. Prevăzute cu perne şi acoperite cu coviltire groase, coşurile erau o pază bună împotriva soarelui şi un confort potrivit unei lungi călătorii. Arătându-i Seforei lucrarea lui, Hobab stărui să o însoţească.

— Moise e încă prea slăbit. Nu ştie drumul. Ce poţi face dacă vă aţin calea duşmanii?

— Locul tău este aici, răspunse Sefora. Tatăl nostru, Ietro, are mai multă nevoie de tine decât noi. Cine-i va mâna turmele la Edom şi la Moab dacă pleci? Rămâi acasă, ajută-l şi găseşte-ţi o soţie!

În loc să râdă, Hobab se înfurie.

— Zişeved poate să mă înlocuiască, ştie tot atâtea ca şi mine. Şi Ietro va fi fericit la gândul că sunt cu voi!

Sefora refuză din nou, cu blândeţe, dar hotărâtă.

— Nu ne temem de nimic, Hobab. Zeul lui Moise îl ocroteşte. Crezi că-l trimite la Faraon ca să piară pe drum?

Bombănind, Hobab se supuse voinţei surorii sale. Drumul Egiptului nu mai era atât de nesigur de când caravanele neguţătorilor din Akkad îl cutreierau regulat. Cu toate acestea, el căută nişte călăuze bune ca să-i însoţească. Găsi cu uşurinţă patru ciobani tineri dintre cei care umblaseră cu Moise în iernile dinainte. De asemenea, Murti şi alte şase slujnice veniră să-i sărute mâinile Seforei:

— Lasă-ne să plecăm cu tine. O să fim slujnicele tale. Ne vom îngriji de fiii tăi. Moise va fi în curând un rege şi tu vei avea nevoie de slujnice.

Sefora răspunse râzând:

— Întrebaţi-l pe tatăl meu, Ietro. El va hotărî.

Ietro le încuviinţă tot ce voiau, fără măcar să le asculte. Puţin îi păsa că Sefora avea sau nu să aibă slujnice. Pentru prima oară în lunga lui viaţă, cuvintele îl părăseau, prea nelămurite, neîndestulătoare pentru furtuna de bucurie care-l năpădise după ce Moise îi repetase, iarăşi, şi numai pentru el, fiecare dintre cuvintele rostite de Glas. Şi după ce le ascultase cu toată ştiinţa lui, ajunsese

pe culmile fericirii, îmbrăţişându-l pe Moise, bătând din palme cu toate puterile bătrânului său trup.

— Se întoarce la noi! Cel Veşnic nu a uitat legământul nostru. Nu mai suntem sub mânia Sa. Iahve îşi aşează iarăşi mâna pe fiii lui Avraam.

O bucurie care, din păcate, se preschimbă grabnic în tristeţe. În ajunul plecării, îşi dădu, deodată, seama că Sefora nu avea să mai fie lângă el. Nu avea să-i mai aducă masa de dimineaţă, să-i mai fie alături pentru ofrande, să mai stea cu el la taifasuri prelungite şi chibzuite. Toată ziua, nu putu să o slăbească din ochi, urmărind-o pas cu pas în timp ce ea se îndeletnicea cu ultimele pregătiri. Se uită la ea ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească chipul ei în creier. Buzele lui erau încremenite într-un zâmbet, iar barba îi fremăta şi pleoapele clipeau peste ochii umeziţi. Când şi când, voia să o atingă, îi aşeza mâna lui pe braţ, pe umăr sau pe ceafă. Odată chiar, ca un tânăr, o prinse de mijloc. Sefora îi lua degetele şi i le săruta cu o nesfârşită duioşie.

— Ne vom revedea, tată. Ne vom revedea, ştiu. Acum zilele tale vor fi paşnice şi vei putea să ajungi foarte bătrân.

Râsul lui Ietro, copilăresc, răsuna în curte.

— Să te audă Iahve, să te asculte Cel Veşnic! striga el, bucuros să rostogolească aceste cuvinte în gura lui.

În zorii zilei plecării, în vreme ce-l alăpta pe Eliezer, două mâini se aşezară pe ochii Seforei. Ea le recunoscu cu uşurinţă mireasma proaspătă.

— Sefoba!

Sefoba se strecură alături de ea şi acoperi copilul şi picioarele Seforei cu o velinţă minunată, ţesută din fâşii colorate şi cu modele iscusit orânduite.

— Ce frumoasă este, şopti Sefora, dându-l la o parte pe Eliezer de la piept ca să pipăie ţesătura.

Copilul începu să ţipe, dar Sefoba îl înhăţă şi-l lipi de obrazul ei umezit de lacrimi. Surprins de această atingere, Eliezer tăcu. Sefora desfăşurase velinţa şi-i descoperise desenul, care strălucea în lumina dimineţii pe un fond de in de culoare închisă.

— Arborele vieţii!

— Îţi aduci aminte de stofa aceea frumoasă pe care Reba i-o dăruise Ormei? întrebă Sefoba legănându-l pe Eliezer. Aceea pe care a sfâşiat-o a doua zi după sosirea lui Moise...

Sefora dădu din cap mângâind din vârful degetelor păsările purpurii şi aurii, florile de ocru, fluturii de indigo cocoţaţi pe crăcile subţirele.

— O păstrasem pentru tine sub culcuşul meu, se smiorcăi Sefoba, lăsându-se pradă emoţiei. Ştiu de mult că sora mea Kuşeită o să plece şi o să mă lase singură.

În timp ce afară creştea zgomotul animalelor care erau rânduite în caravană, Sefoba şi Sefora rămaseră multă vreme înlănţuite, strângându-i la piept pe Gherşom şi pe Eliezer. Mai târziu, când Moise era suit într-unul dintre coşuri, Sefora şi copiii ei în celălalt, iar caravana gata să plece din curtea lui Ietro, toţi ai casei ieşiră în sunetul flautelor şi al tobelor, al cântecelor şi al ţipetelor. Apoi sosi clipa ultimului rămas bun. Caravana se puse în mişcare, îndepărtându-se în şesul prăfos. Coşurile mai fură văzute o vreme, legănate în pasul cămilelor, cu baldachinele fluturând în briza care sufla dinspre mare şi care părea să împrăştie deasupra întregului Madian o linişte necunoscută de multă vreme.

* * *

Se întâmplă după patru zile de drum. Cămilele fuseseră despovărate şi ciobanii ridicau corturile. După cum obişnuia s-o facă în ultima vreme, Moise se îndepărtă pentru a înălţa un altar de pietre lui Iahve, aşa cum îl învăţase Ietro. În vreme ce soarele era aproape asfinţit, Sefora îl zări întorcându-se cu un umblet ciudat. Se săltă ca să-l vadă mai bine. Umbrele erau prelungi şi lumina, orbitoare. Strigă la el:

— Moise!

În aceeaşi clipă, el se poticni. Puse un genunchi pe pământ şi numai toiagul îl ajută să nu se prăvălească. Ea fugi spre Moise, care se ridicase, dar se clătina pe picioare. Sefora îl prinse de mijloc ca să nu se prăbuşească.

— Ce este? Ce se întâmplă?

Îi răspunse doar răsuflarea aspră a bărbatului. Era atât de palid, cu ochii închişi şi tras la faţă, încât ei i se păru că semăna aidoma cu cel care se întorsese epuizat de pe munte. Ciobanii cei tineri îi săriră în ajutor. Împreună, îl întinseră pe Moise sub cort. Sefora îi aşeză capul pe genunchii ei, apoi ceru apă, cârpe.

În timp ce îi răcorea fruntea, Moise deschise ochii. Văzând-o aplecată peste el, schiţă o grimasă răutăcioasă.

— Iahve îmi curmă suflarea, şopti el. Îmi arde pieptul.

Gemea apăsându-şi mâinile pe piept ca şi cum voia să-şi smulgă plămânii. Sefora îi sfâşie gulerul tunicii dintr-o mişcare. Îşi înăbuşi un strigăt. Rănile, care de câteva zile erau doar nişte urme albicioase, aproape nevăzute, se întindeau pe trupul lui Moise, stacojii şi coşcovite.

El horcăi şi murmură:

— Am greşit iarăşi? Ce gafă am făcut?

Spaima o împiedica pe Sefora să gândească. Îi mângâie obrazul.

— Nu, nu, nu mai e nici o greşeală. O să-ţi oblojesc rănile.

Ceru uleiurile şi alifiile pe care slujnicele bătrâne le adunaseră cu grijă în saci de piele înainte de plecarea lor. Moise îi căută mâna, o înhăţă şi-şi adună toate puterile ca să întrebe:

— Cum să mergem în Egipt dacă Iahve îmi ia viaţa înapoi?

Mânia şi teama străpungeau şalele Seforei.

— Nu, aşa ceva nu se poate! strigă ea. Iahve s-a întors pentru bunătate şi dreptate. El nu te poate ucide.

Moise rămase o clipă cu gura căscată, ca un animal înăbuşit. Apoi îşi redobândi suflarea şi pe faţă îi apăru o strâmbătură care era, probabil, un zâmbet.

— Iahve poate ce vrea El, şopti Moise cu o voce răguşită.

— Nu, se împotrivi din nou Sefora. Ştiu că El vrea să ajungi viu în faţa Faraonului! La ce I-ar folosi acum moartea lui Moise?

Voi să se ridice şi să se roage zeului lui Moise, dar îşi reaminti cuvintele pe care le rostise înaintea lui Hobab: „Cel Veşnic îl ocroteşte. Crezi că El îl trimite pe Moise la Faraon ca să piară pe drum?". Şi continuă:

— Nu s-a săvârşit încă nimic. Aşa ceva nu se poate, ştiu, trebuie să trăieşti.

Dar de ce rămânea în Iahve ceva din mânia lui Horeb? Trebuia să caute, să nu se lase tulburată de durere şi de răni. Ce rău săvârşiseră unul sau celălalt?

Ah, dacă tatăl ei, Ietro, s-ar fi aflat aici!

Moise fu cuprins de fiori. Cu un glas de abia auzit, aproape aiurând, el gemu:

— Iahve pedepseşte nedreptăţile. El aminteşte Legământul Său.

Atunci, Sefora holbă ochii:

— Legământul, strigă ea, podidită de lacrimi de râs amestecate cu spaimă. Moise, adu-ţi aminte, Cel Veşnic a zis: „*Acesta va fi semnul Legământului Meu între tine şi Mine*".

Dar Moise nu mai avea putere să asculte şi să priceapă. Sefora se repezi afară din cort, strigând la slujnicele îngrozite:

— Eliezer! Aduceţi-mi-l pe fiul meu, Eliezer! Şi un satâr, cel mai ascuţit, cel mai tăios.

Gâfâind, Moise îşi ridică pleoapele ca s-o vadă întorcându-se, purtându-şi fiul în braţe, poruncind unora şi altora:

— Turnaţi ulei de izmă şi de rozmarin în strachina aceasta! Murti, du-te să-mi aduci o piatră netedă. Şi tu, vino cu apă clocotită, e pe foc, am văzut-o. Şi cârpe, mai aduceţi cârpe, nu sunt destule!

În timp ce vorbea, Sefora desfăşa copilul. Ţipetele lui Eliezer îl neliniştiră pe Moise mai mult decât durerea pe care o simţea.

— Ce faci? Ce ai de gând? gemu el.

În vreme ce slujnicele se agitau în jurul ei, Sefora aşează trupul micuţ al lui Eliezer pe piatra care-i fusese adusă, alături de Moise.

— Ce faci? gâfâi Moise.

Sefora îi arătă tăişul cremenii şi apucă cu gingăşie între degete sexul mititel al lui Eliezer.

— Dumnezeul tău i-a vestit lui Avraam: „Prepuţul

vostru va fi tăiat împrejur ca semn al Legământului dintre Mine şi voi. Va fi tăiat împrejur din tată-n fiu fiecare copil de opt zile. Legământul Meu va străbate carnea voastră, Legământul veşnic între Mine şi voi". Fiul tău, Eliezer, are astăzi peste opt zile, şi nici tu, nici tatăl meu nu l-aţi tăiat împrejur. Cel Veşnic te-a chemat ca să renască Legământul între poporul tău şi El. Cum se poate împlini vrerea aceasta dacă fiul tău nu poartă semnul potrivit voinţei Sale?

Cu o mână sigură şi hotărâtă, ca şi cum ar fi făcut dintotdeauna lucrul acela, Sefora tăie prepuţul fiului ei cu cremenea umezită în uleiul înmiresmat cu ierburi. Ţipătul lui Eliezer nu fu mai puternic decât cele pe care le scosese mai înainte.

Fără a mai aştepta, ea îşi ridică fiul, întinse braţele şi-l înălţă deasupra lui Moise.

— Doamne, Iahve, Dumnezeul lui Avram, Dumnezeul lui Isaac şi al lui Iacob, Dumnezeu al lui Moise! O, Doamne Iahve, ascultă ţipetele lui Eliezer. Legământul Tău îi străbate carnea, Legământ veşnic. Priveşte, Doamne Iahve, fiul lui Moise, cel de-al doilea, este tăiat împrejur după legea Ta. O, Doamne Iahve, ascultă vocea Seforei, soţia lui Moise. Eu nu sunt decât ceea ce sunt, dar primeşte-l pe fiul meu, fiu al lui Moise, în rândurile poporului tău. Doamne Iahve, fie ca sângele lui Eliezer, prepuţul tăiat al fiului său să şteargă greşeala lui Moise. Tu ai nevoie de el, la fel şi eu. Eu, care-i sunt soţie prin sângele lui Eliezer. O, Doamne Iahve, ascultă-mă, sunt slujitoarea Ta şi, pe sub întunecimea pielii mele, fac parte din poporul Tău.

Când ea tăcu, se aşternu o linişte ciudată care-i surprinse pe toţi înainte de a-şi da seama că Eliezer nu mai ţipa.

Apoi fu suflarea lui Moise. Un suflu năprasnic, precum o pală de vânt. Ca şi cum îi pătrundea în piept viaţa, cu toată puterea ei.

Sefora îl coborî pe Eliezer lângă faţa lui Moise, care răsufla adânc, cu pleoapele închise. Ea apăsă faţa copilului pe obrazul tatălui său. Preţ de o clipă, ei răsuflară împreună. Eliezer scoase din nou un ţipăt, pe urmă încă unul. Sefora zâmbi. Slujnica Murti şi încă una, foarte tânără, pufniră în râs. Sefora li-l întinse pe Eliezer:

— Repede, zise ea.

O luară la fugă cu el ca să-i ungă rana cu balsam şi s-o înfăşoare în cârpe.

Sângele înroşea degetele şi palma Seforei. Îi suflecă tunica lui Moise, îi apucă sexul aşa cum procedase cu cel micuţ al fiului ei. Cu o mângâiere, ea unse mădularul lui Moise cu sângele fiului său. Moise se îndreptă cu pieptul zguduit de o răsuflare grăbită. Înainte să pună el vreo întrebare, Sefora şopti, fără a-şi înceta mângâierea însângerată:

— Nici nunta noastră n-a fost rostuită. Dar aşa cum ţi-o făgăduisem, ziua aceasta este a nunţii noastre. Cel Veşnic să ne privească şi să ne binecuvânteze, soţul meu preaiubit. Tu eşti acela pe care-l vreau şi pe care l-am ales. Tu eşti soţul din visul meu, cel care mă mântuieşte şi mă duce cu el, cel pe care l-am voit întotdeauna, cel pe care l-am aşteptat fără măcar a-i cunoaşte chipul. O, Moise, tu eşti cel ce trebuie să fii, şi noaptea asta va fi cea a nunţii noastre. Eu, Sefora, Kuşeita, străina de orişice ţară, din clipa aceasta îţi sunt soţie de sânge. Nu mai este nici o greşeală, Gherşom şi Eliezer au tată şi mamă. Sunt soţia ta de sânge, o, soţ al meu preaiubit.

Moise zâmbea, întinzându-şi cu anevoie braţele spre ea. Sefora se strecură între ele, se culcă lipită de el, îi

sărută pieptul rănit, îşi amestecă gura şi suflarea cu ale lui.

* * *

După căderea nopţii, Sefora putu să-şi dea seama la lumina unei feştile aprinse că rănile lui Moise se făcuseră nevăzute ca prin minune, tot aşa cum se iviseră. Îi dezmierdă şi îi sărută pieptul cu lăcomie, dar nu izbuti să-l trezească şi nici măcar să scoată de la el vreun mârâit. Începu să râdă şi adormi lângă el, tot atât de istovită.

În toiul nopţii, Moise o trezi cu mângâierile lui, un Moise care era iarăşi Moise, învârtoşat în dorinţa lui şi şoptind cuvinte pătimaşe:

— O, soţia mea! Soţia mea de sânge care mă hrăneşte cu viaţă, care-mi dă şi-mi dă iarăşi viaţă! Trezeşte-te, e noaptea nunţii noastre.

Sărutându-i sânii, pântecele şi coapsele, el murmura:

— Eşti grădina mea, smirna şi mierea mea, picătura mea de noapte şi porumbiţa mea neagră. O, Sefora, eşti dragostea mea şi cuvintele care mă izbăvesc.

Şi ceasurile nunţii lor îi petrecură până în zori.

Partea a treia

SOȚIA ÎNLĂTURATĂ

Sefora trăia în fericire. Se îndrepta spre Egipt alături de soţul ei preaiubit. De multă vreme şi din toate puterile, ea voise să trăiască zilele acestea. Ceea ce o îmboldea nu era un vis, ci nerăbdarea faţă de ce avea să se împlinească în ţara Faraonului. Îi păsa prea puţin de monotonia zilelor, de bălăbăneala îngreţoşătoare a cămilelor asemenea unor talazuri fără sfârşit, de dogoreala soarelui, de gheaţa nopţilor! Dincolo de zarea şesurilor posomorâte care i se aşterneau în fiecare dimineaţă în faţa ochilor, se înălţa măreţia însărcinării încredinţate soţului ei de către Iahve. Îi era de ajuns să-şi aşeze mâna pe braţul, pe pieptul sau pe ceafa lui Moise ca să fie copleşită de bucurie. Îi era suficient să-şi vadă soţul în preajma fiilor ei, să asculte suflarea plăcerii lui în braţele ei, ca să fie cât se poate de sigură că bărbatul său nu semăna cu nici un altul. Că era, prin tot trupul şi sufletul lui, speranţa.

Astfel, în această călătorie lungă, zilele erau fericite, tot atâtea făgăduinţe. Şi totuşi, fericirea se estompă chiar atunci când era gata să se împlinească.

* * *

Neputând să străbată marea Trestiilor cu turma lor, fură nevoiţi să o ocolească. Vreme de cinci luni merseră de-a lungul celor mai pustiiţi dintre munţi fără ca vreo umbră să-i ocrotească de praf şi de pietre. Degeaba înaintau spre apus, Fluviul Iteru nu se ivea de fel.

Moise devenea nerăbdător. Încetineala zilelor îl sâcâia, lungimea nopţilor îl înfuria. Râsul şi gânguritul fiilor

lui nu-i mai abăteau privirea, ţintuită spre apus, şi nu-i mai slăbeau încruntarea sprâncenelor. Uneori, Sefora îi simţea oboseala chiar şi printre dezmierdări.

În scurtă vreme, neliniştea începu să-l macine în fiecare seară.

Erau, oare, pe drumul cel bun, nu cumva se înşelau ciobanii, ei, care nu fuseseră niciodată în Egipt? Aceştia răspundeau zâmbind:

— Nu te teme, Moise. Nu este decât un singur drum şi tu l-ai putea găsi şi fără noi. E de ajuns să mergi spre soare-apune.

Atunci, Moise găsea alte motive de frământare. Avea, oare, să-i vină în întâmpinare fratele său, Aaron, aşa cum îi făgăduise Iahve? Cum avea să-l recunoască? Şi pe urmă, cum avea să ajungă la Ouaset, regina cetăţilor? Cum să se înfăţişeze în faţa Faraonului? Îl vor primi, oare, fiii lui Israel? Se vor încrede în spusele lui? Îi va mai vorbi Domnul Iahve?

Îi spunea Seforei:

— Ridic altare aşa cum m-a învăţat tatăl tău. Îi strig numele, îi fac ofrande. Dar nu-mi răspund decât greierii şi lăcustele!

Sefora îl liniştea, răbdătoare:

— Să ai încredere în Dumnezeul tău. De ce ai putea să te temi? Nu este Cel Veşnic însăşi voinţa?

Moise dădea din cap, râdea, se juca cu Gherşom, zugrăvea pentru el pe nisip dobitoace închipuite.

Într-o zi, se apucă să-şi azvârle toiagul aşa cum o făcuse în curtea lui Ietro. Toiagul se preschimbă din nou în şarpe, stârnind groaza slujnicelor şi râsul ciobanilor. Gherşom fu încântat că taică-su e în stare de o asemenea minune.

Mai apoi sosi o zi în care trecură peste o colină asemănătoare cu sutele de deluşoare pe care le lăsaseră în urma lor. De data aceasta totuşi, ciobanii încremeniră pe loc. Arătau cu degetul şi strigau:

— Egiptul! Egiptul!

Sefora şi Moise erau deja în picioare, ţinându-se cu mâinile de marginile coşurilor. O umbră verde, drept în faţa lor, ca o simplă linie care unea pământul cu cerul atât cât se vedea cu ochiul în nesfârşita întindere galbenă şi cenuşie. Moise îl ridică pe Gherşom şi-l aşeză pe umerii săi. Coborând de pe cămila îngenuncheată, el făcu câţiva paşi de joc purtând-o în braţe pe Sefora, cu obrajii umeziţi de lacrimi. În seara aceea, prinosul pe care-l aduse lui Iahve fu îndelungat şi focul petrecerii lor străluci toată noaptea.

După o singură zi de mers, fluviul Iteru se ivi, ca un şarpe lipsit de cap şi coadă în inima şuvoiului verde. Apoi ajunseră în câmpie, şi verdele spori, zăgăzuind zarea de la miazănoapte până la miazăzi. Şi acolo, la hotarul deşertului şi în nemijlocita apropiere a neînchipuitului belşug din ţara Faraonului, caravana lor fu întâmpinată în zorii unei dimineţi neguroase de o ceată de bărbaţi.

* * *

Purtau tunici largi de in nisipiu care le cădea până peste picioare. Nişte turbane cu marginile răsfrânte pe feţele lor nu lăsau să li se vadă decât ochii, şi toţi aveau în mână câte un toiag. Se puseră în faţa turmei, ciobanii şuierară, caravana se opri.

Noii veniţi îşi făcură drum printre vite şi înaintară până la cămile. Moise era deja gata să zâmbească. Sefora îl apucă pe Eliezer şi-l strânse în braţe. Se gândi: „Iată-l,

în sfârşit, pe acel frate necunoscut". Şi ea avea gura pregătită pentru zâmbet, gata să împărtăşească bucuria ce avea să-l cuprindă pe Moise. Totuşi, o temere neaşteptată o făcu să-l strângă pe Eliezer mai tare la piept şi să-şi aranjeze cu grijă turbanul colorat înainte de a-şi pune cămila să îngenuncheze.

Noii veniţi se apropiară, cu pas grăbit şi apăsat, până la botul cămilei. Moise ieşi din coş. Sefora auzi o voce de bărbat care întreba:

— Tu eşti fratele meu, Moise? Acela care ni se întoarce trimis de Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Iacob şi al lui Iosif?

Şi întrucât Moise, tulburat, nu mai era în stare decât să-şi desfacă braţele şi să ridice toiagul, bărbatul adăugă:

— Căci Iahve, Dumnezeul fiilor lui Israel, a venit la mine ca să-mi vestească sosirea ta.

Sefora nu cunoştea încă acest accent. Dar în puterea stăpânită şi aspră a glasului, întrezări bărbatul obişnuit cu vorbele şi cu tăria lor. Comparativ cu el, vocea lui Moise răsună umilă, aproape neauzită, când îi răspunse bâlbâindu-se:

— Da, da, desigur. Eu sunt! Eu sunt Moise. Ce fericit sunt. Câteodată... Câteodată... Bineînţeles că eu sunt Moise!

Se priviră timp de o clipă, uluiţi de înfăţişările lor, cât şi de ceea ce li se întâmpla. Ciobanii şi slujnicele care se strângeau în jurul Seforei îi cercetau cu de-amănuntul pe necunoscuţi, le căutau privirile între cutele turbanelor. Iar străinii îi priveau şi ei, şovăind, strângându-şi toiegele în mâini ca şi cum încă s-ar fi temut de vreo ameninţare.

— Iar eu sunt Aaron! preciză, în sfârşit, cel care îşi rostise numele.

Puse mâna pe capătul vălului său şi-şi descoperi chipul cu o mişcare îndemânatică. Era o faţă foarte slabă, dar impunătoare, cu pleoape şi ochi întunecaţi, aspri, cu gura roşie sub o barbă răzleaţă. Poate că fruntea lui amintea de cea a lui Moise, deşi era încreţită înainte de vreme şi mai înaltă în părul creţ şi des. Un chip pe care flacăra patimii trebuie că se aprindea iute, şi care-l făcea pe Aaron să pară mai vârstnic decât Moise când, de fapt, fratele său era cu câţiva ani mai tânăr.

Moise dădu frâu liber bucuriei sale şi-l îmbrăţişă fericit. La rândul lor, ciobanii scoaseră strigăte de bucurie. Sefora, cu Eliezer la pieptul ei, îl împinse pe Gherşom în braţele slujnicei Murti. Dar, înainte să ajungă lângă Moise, unul dintre cei care-l însoţeau pe Aaron se apropie şi-şi deznodă turbanul. Valul de păr negru, greu şi mătăsos, care se scurse din el, era al unei femei. Iar ea îl apucă de mâini pe Moise şi exclamă cu foc:

— O, Moise! Moise! Este ziua fericirii mele. Sunt sora ta, Miryam.

Moise rămase încremenit şi mut, nefiind în stare să răspundă avântului femeii pe care o avea în faţă. Sefora descoperi uluită cauza tăcerii lui.

Chipul surorii lui Moise i se păru de o mare şi nemaipomenită frumuseţe. Gura ei era desăvârşită şi plină. Arcul sprâncenelor se întindea peste o privire care strălucea de emoţie şi de isteţime. Fruntea netedă şi blândă, gingăşia nărilor, nici una dintre trăsăturile ei nu era lipsită de eleganţă sau de farmec şi, spre deosebire de Aaron, ea, care avea poate cincisprezece sau şaisprezece ani mai mult decât Moise, părea a fi încă în plină tinereţe. Dar în clipa în care vântul îi zburătăci părul, ieşi la iveală semnul îngrozitor care o desfigura. Neregulată, cu o tivi-

tură ciudată pe marginile, care, pe tâmplă, se prelungeau până la ochi, ca şi cum rana fusese îndelung schingiuită, o cicatrice groasă, cu reflexe violacee, îi brăzda o întreagă jumătate a feţei.

— Am o soră, bâigui, în cele din urmă, Moise. Miryam, sora mea! Nu ştiam că am o soră.

Izbucni într-un râs zdravăn, luă mâinile frumoasei Miryam şi le aşeză pe obrazul său.

— E adevărat că nici eu nu ştiam, până de curând, de vreun frate al meu!

Sefora fu, poate, singura dintre ei care simţi stânjeneala care se ascundea sub râsul şi bucuria lor. Miryam şi Aaron nu mai puteau de fericire, îmbrăţişările nu mai conteneau.

— Aşa e, Moise, întocmai! exclamă Aaron ridicând mâinile la cer. Iahve a venit în întâmpinarea mea. El mi-a zis: „*Mergi, du-te să-l întâmpini pe Moise, fratele tău! Să-l sprijini, căci el îi va scoate pe fiii lui Israel din puterea lui Faraon*". Am plecat, lăsând în urmă tot ce aveam. El mi-a spus: „*Îl vei găsi în pustiu, pe drumul spre Meidum*". Am venit să te aşteptăm la hotarul pustiului pe drumul Meidumului şi iată că te-am găsit!

— Ah! râse Moise. Şi eu care eram atât de îngrijorat! Îmi spuneam: „Va veni, oare, fratele meu? Voi reuşi să-l recunosc, eu, care nu-i ştiu nici măcar numele?". Ah! Ce prostie să-mi fie frică! Avea dreptate Sefora, încă o dată, când râdea de temerile mele.

— Îţi vine să crezi? interveni Miryam sorbindu-l din ochi, de parcă nu l-ar fi auzit, îţi vine să crezi? Cândva, când erai copil mic, te-am ţinut în braţe!

Moise râdea mai departe, puţin cam descumpănit, cu o umbră de seriozitate în privire.

— Pe mine, copil? se miră el.

Dar Aaron se întorsese spre cea pe care o arătase Moise. El încruntă din sprâncene, uimirea i se citea pe faţă în timp ce-i ţintuia pe Sefora şi pe Eliezer cu un ochi de tăciune încins.

— Sefora? întrebă el înainte ca Miryam să-i fi răspuns lui Moise.

— Da, Sefora! încuviinţă Moise cu căldură. Sefora preaiubita mea, soţia mea de sânge. Binecuvântată fie cea căreia îi datorez totul, chiar şi faptul că mai sunt în viaţă. Iată-l pe fiul meu întâi născut, Gherşom. Iată-l pe fiul al doilea, pe care l-am numit Eliezer, Dumnezeu este sprijinul meu, întrucât mi-a venit în acelaşi timp cu vocea Domnului Iahve.

Sefora zâmbea. Dar, în schimb, pe feţele lor ea văzu numai uimire. Miryam, cu o privire şi mai apăsătoare datorită semnului îngrozitor de pe chipul ei, îi examina silueta ca şi cum ar fi fost în stare să o vadă dezbrăcată. Pleoapele lui Aaron se zbăteau, gura îi fremăta. Neîncrezător, el se întoarse spre Moise.

— Soţia ta?

Miryam făcu un pas înainte, ridică mâna, o îndreptă spre slujnica Murti ca şi cum încă mai nădăjduia să se fi înşelat.

Moise avu un râs ciudat. Cu o singură mişcare, îşi petrecu braţul după Sefora şi Eliezer.

— Fiica lui Ietro, înţeleptul şi marele preot al regilor din Madian. Îi datorez mult, şi lui. Tot ceea ce vezi în spatele nostru, fratele meu, aceste vite, aceşti catâri şi aceste cămile, şi chiar tunica şi sandalele pe care le port, toate acestea sunt mărinimia lui Ietro. Aceşti ciobani care mă însoţesc trăiau în gospodăria lui. Însă cel mai mare

dar pe care mi l-a făcut este că mi-a dat-o pe fiica sa. Da, aşa cum vă spun, fără Sefora şi Ietro, Moise n-ar fi Moise!

Încercase să pună o oarecare căldură în acea lungă cuvântare. Dar izbuti prea puţin să încălzească răceala care izvora din Aaron şi din Miryam. Aaron se întoarse spre Moise:

— Aşadar erai la Madianiţi? Iar preotul lor este un Kuşeit?

În râsul lui Moise se simţi atât veselia, cât şi batjocura. Sefora râse şi ea, încercând să vorbească blând şi cuviincios.

— Nu, Aaron, nu te teme. Tatăl meu este ca toţi Madianiţii, fiu al lui Avraam şi al Keturei.

Fratele şi sora îşi arătară mirarea. Se uitau la Sefora zâmbind cuviincios. Ea îşi plecă fruntea sub privirile lor, dar apoi îi păru rău pentru acest semn de supunere.

Mâna lui Moise se strânse mai tare pe umărul ei. În apăsarea palmei ea ghici neliniştea lui, cuvintele nerostite care străbăteau carnea lor şi şopteau: „Nu te necăji, ei nu te cunosc încă. Nu ştiu. Ei sunt din Egipt şi obişnuiţi cu biciul Faraonului. Neîncrederea îi va părăsi în scurtă vreme".

Cu glas tare, el declară:

— Este una dintre poveştile lungi pe care trebuie să vi le istorisesc. Să plecăm de aici, pentru că mă grăbesc să ajungem la Ouaset. O să vorbim pe drum, avem multe de învăţat unii de la alţii.

Aaron zise că da, şi câte încă, dar, pe chipul însemnat de suferinţă al frumoasei Miryam, Sefora citi dezamăgirea şi lipsa de înţelegere. Şi o nouă suferinţă. Marea bucurie a regăsirii fratelui ei, atât de iubit, atât de aşteptat, era deja ofilită.

* * *

Vreme de treizeci de zile umblară spre miazăzi, pe cărări umede şi înguste, ferindu-se de drumurile mari. Sefora nu văzuse nicicând ceea ce-i cădea acum sub priviri. O verdeaţă nesfârşită, şesuri, grădini şi tufărişuri, verdele malurilor unui fluviu uriaş, presărat cu insule stufoase, străbătut de nenumărate bărci ale căror pânze lunecau pe şuvoiul puternic ca nişte fluturi enormi.

Uneori, plantaţiile de palmieri şi grădinile erau atât de mari şi îmbelşugate, încât ar fi putut hrăni singure un întreg regat ca Madianul. Sefora descoperi fructe, grăunţe, frunzişuri cu forme şi gusturi necunoscute. Din timp în timp, între gardurile de papură, de ficuşi sau de dafini, printre trunchiurile palmierilor încărcaţi de curmale, se iveau zidurile vreunei cetăţi. Ea era nerăbdătoare să se apropie de ele, dar de fiecare dată Aaron şi Miryam îndrumau caravana pe căi ocolite ca să se ferească de curiozitatea locuitorilor.

— Sunt mereu unii care pândesc, explicau ei. O să vadă repede că nu sunteţi din Egipt. O să dea fuga să-i înştiinţeze pe oştenii Faraonului.

De mai multe ori, Sefora fu ispitită să spună ceea ce îi repetase lui Moise pe tot timpul călătoriei: de ce să fiţi speriaţi, dacă faceţi voia Dumnezeului vostru? Totuşi ea tăcu, nevrând să-l stânjenească pe Moise. Îl vedea atât de puţin pe soţul ei, încât ar fi trebuit să-i ceară să o asculte, ceea ce i-ar fi întărâtat pe fratele şi sora lui deja porniţi împotriva ei.

Moise îl înştiinţase pe Aaron că aveau multe să-şi povestească. De fapt, stătură împreună tot timpul călătoriei. La început, îşi vorbeau în coşul de răchită. Apoi,

Aaron fu plictisit de bălăbăneala cămilei. Atunci, merseră alături călare pe catâri, pălăvrăgind de dimineaţa până seara. Se auzea, aşa cum băgă de seamă Sefora după câteva zile, mai ales vocea aspră şi limpede a lui Aaron. Moise asculta şi încuviinţa din cap.

În tabără, cei doi se îndepărtau pentru a jertfi împreună lui Iahve, Dumnezeul lor. Apoi mâncau împreună, la o parte de toţi ceilalţi, şi Aaron mai avea încă multe de spus. Moise nu ajungea la cortul său decât în toiul nopţii, când Sefora dormea. La primul licăr al zorilor, Aaron îi trezea, mereu grăbit să aducă ofrandele dimineţii însoţit de Moise, la fel de zorit să strângă corturile şi să pornească iarăşi la drum, tot atât de frământat de grija de a fi descoperit de soldaţii sau spionii Faraonului.

În primele zile, Moise îi destăinuise Seforei:

— Aaron este ca tatăl tău, Ietro. Vrea să ştie totul despre focul şi vocea lui Iahve. Trebuie să-i repet de o sută de ori ce mi-a spus El. Doreşte, de asemenea, să aflu toată povestea fiilor lui Isaac şi ai lui Iacob şi, mai ales, ce i s-a întâmplat lui Iosif. Da, fratele meu este aidoma lui Ietro. Dar în ceea ce priveşte istorisirea, Aaron e mai puţin priceput decât tine!

În glasul lui se mai simţea încă veselie. Dar în scurtă vreme Sefora ghici tristeţea şi grija care-l cuprindeau.

Într-o zi, el declară:

— Credeam că ştiu câte ceva despre trecutul nostru, dar nu cunosc destul. Şi îmi închipuiam că aveam cunoştinţă despre suferinţele evreilor pe pământul acesta, despre răutatea şi ura Faraonului, dar nu ştiu nimic.

Ea nu-l întreba nimic, şi el nu-i cerea ajutorul. Seara, după ce corturile erau ridicate, Sefora îşi petrecea tot timpul cu Gherşom şi cu Eliezer, împreună cu slujnicele.

Privirea lui Moise se aşeza din ce în ce mai rar pe fiii săi. Şi, lucru de mirare, tot atât de nepăsătoare se dovedea şi sora lui, Miryam. Prima care se miră fu Murti:

— Nu e ciudat că sora lui Moise nu vine niciodată să-ţi vadă copiii? S-a apropiat zilele trecute şi, de atunci, stă cât mai departe de noi.

Întrucât Sefora se prefăcea că nu ascultă, Murti stărui cam înciudată:

— Aşa sunt apucăturile femeilor de pe aici? Să se ţină departe de copii şi de slujnice, să doarmă noaptea de o parte, să stea toată ziua cu fraţii şi tovarăşii lor ca şi cum noi, ceilalţi, am fi ciumaţi?

Sefora se sili să zâmbească.

— Nu ne cunoaştem, suntem nişte străine una pentru cealaltă. Şi apoi noi l-am avut pe Moise multă vreme. Miryam e lacomă de frate-său. Vrea să se sature de el.

— O, scrâşni Murti, de săturat, se satură de-a binelea! Dacă l-ar putea înghiţi cu totul, ar face-o. Mă miră că nu are ceva de spus când vine el să doarmă sub cortul tău!

— E vorba de o geloasă care vorbeşte de gelozie? glumi Sefora.

— O, nu, exclamă Murti cu sinceritate. Am făcut greşeala aceea de care m-ai scăpat, dar astăzi Moise este doar stăpânul meu şi cel pe care îl admir. Eu pe tine te iubesc.

— În curând, va fi mai bine, făgădui Sefora, mângâindu-i ceafa. Aaron va avea mai puţine de spus, Moise va fi puţin mai des cu noi.

— Aşa crezi? întrebă Murti, întorcându-l cu îndemânare pe Eliezer ca să-i presare pe fund o pulbere fină de cretă. Nu-mi pare apropiată ziua în care Aaron o să vorbească mai puţin.

Sefora râse. Şi-şi ascunse tremuratul buzelor. La ce

folosea să-şi arate durerea care-i otrăvea inima încă înainte de sosirea lor la Ouaset? Cuvintele tinerei Murti nu erau cât se poate de adevărate.

Într-una dintre primele seri ale călătoriei lor împreună, Miryam, frumoasă, cu un văl care-i umbrea obrazul drept, cu un zâmbet silit, se apropiase de cortul Seforei care, în clipa aceea, îl desfăşa pe Eliezer. Îndepărtând ultima cârpă de pe trupuşorul lui dolofan, ea pândise purtarea frumoasei Miryam. Cumnată-sa se speriase de-a binelea.

Gol, Eliezer nu ascundea nimic din obârşia lui. Miryam voise să vadă dacă era, într-adevăr, tăiat împrejur, dar ceea ce descoperi fu mai cu seamă culoarea pielii lui. Spre deosebire de Gherşom, Eliezer era în această privinţă mai mult fiul mamei sale decât al tatălui său. Şi cu cât îşi pierdea înfăţişarea vârstei de sugar, cu atât pielea lui, deşi mai deschisă la culoare decât a Seforei, dobândea o nuanţă negricioasă blândă, luminoasă, amestecată cu puţin cafeniu. Semăna, într-adevăr, cu o pâinişoară umplută cu ierburi, numai bună de mâncat, după spusele slujnicelor înduioşate.

Dar ea, Miryam, nu se gândi să-l ronţăie pe Eliezer şi nu se înduioşă.

Nici măcar nu încercă să-şi ascundă dezgustul şi mânia. Nu rosti nici o vorbă. Se îndepărtă, azvârlindu-şi toată supărarea în tăcerea lăsată în urma ei.

Pe bună dreptate, Sefora nu avea nevoie de cuvinte pentru a pricepe. Cunoştea din frageda sa experienţă de viaţă refuzurile şi dezgusturile cărora le putea da naştere culoarea pielii ei. Miryam, scăldată dintotdeauna în cunoştinţele şi datinile pe care Aaron îi plăcea să le povestească şi să le repovestească, nu-şi închipuise nici o clipă

că Moise, acel Moise pe care părea deja să-l adore ca pe zeul vestit de Iahve, putea avea un fiu atât de străin față de poporul său.

* * *

Într-o dimineață, în timp ce se pregăteau de plecare, ca în fiecare zi, Aaron declară:

— Ouaset e la cinci zile de mers. Începând de azi, va trebui să umblăm pe jos, fără turme, cămile și catâri, fără ciobani și slujnice.

Moise își arătă mirarea.

— Și de ce, fratele meu?

— Dacă te apropii de orașul Faraonului cu alaiul acesta, Moise, oștenii săi o să dea peste noi înainte de lăsatul serii. Suntem robi. Sclavii nu stăpânesc nimic și nu au dreptul de a avea ceva.

Moise îi privi pe cei care făcuseră o călătorie atât de lungă cu el și care se uitau la el, neîncrezători. Aaron i-o luă înainte.

— Pot să coboare de-a lungul fluviului și să aștepte la locul unde ne-am întâlnit. N-au a se teme de nimic.

— Ce să adăstăm? întrebă unul dintre ciobani, cu glas mânios.

— Ca Moise și cu mine să-i fi vorbit Faraonului și să fi scos poporul nostru din Egipt.

— Ar putea dura multă vreme! scrâșni Murti. Stăpâna mea și fiii lui Moise au nevoie de slujnicele lor acum.

— La noi, se auzi vocea aspră a frumoasei Miryam, femeilor și fiilor nu le trebuie slujnice. Soțiile au grijă de copii folosindu-se de mâinile lor și nu de ale altora.

Murti voi să răspundă, dar Sefora îi porunci cu un semn să nu scoată nici un cuvânt. Moise îi aruncă o privi-

re încurcată, dar tăcu şi el. Atunci, Sefora zâmbi. Îşi aşează liniştită ochii pe Miryam şi Aaron.

— Moise nu este un rob, şi nici soţia sa. El n-a venit să se înfăţişeze Faraonului ca să ducă traiul robilor, ci dimpotrivă, pentru ca acest mod de viaţă să înceteze.

Se lăsă o tăcere ciudată. Aaron şi Miryam se uitară la Sefora atât de uimiţi, ca şi cum atunci o descopereau.

Moise se aplecă, îl luă în braţe pe Gherşom. Acest gest simplu o încurajă pe Sefora să spună, în sfârşit, ceea ce zăcea în ea de zile întregi.

— Cel Veşnic îl vrea pe Moise dinaintea Faraonului. Credeţi că o pereche de cămile, câţiva catâri şi o turmă de vite mici se vor împotrivi voinţei Sale? Nu este mai bine să ajungă Moise printre ai voştri aşa cum este el: un bărbat liber care nu se teme nici de pumnul, nici de ura şi nici de toanele Faraonului? Trebuie, oare, poporul evreilor să creadă că bărbatul care-l va dezrobi este supus şi temător?

Miryam şi Aaron tremurau de indignare.

— Fiică a lui Ietro! exclamă Aaron, înălţând o sprânceană. Ştim cine sunt ai noştri şi ce aşteaptă. Iar o fată a Madianului care vorbeşte de voinţa lui Iahve este cât se poate de îngâmfată.

— Aaron, Miryam, interveni Moise cu un zâmbet care nu-i ajungea până la ochi, vă înţeleg îngrijorarea. Este plină de tâlc şi vă sunt recunoscător. Să nu uitaţi totuşi că îl cunosc destul de bine pe Tutmes, căile sale şi puterea lui.

— Bineînţeles! Desigur! încuviinţă Aaron, cam încurcat.

Aşezându-şi fiul în braţele Seforei, Moise stărui cu zâmbetul lui curat asupra soră-sii şi a fratelui său.

— Nu mă îndoiesc de marea ta înţelepciune, Aaron,

fratele meu. Dar mă aflu aici pentru că am ascultat-o pe Sefora. Este înțeleaptă și știutoare așa cum, din păcate, nu știu să fiu. N-am zis, oare, că, fără Sefora, Moise nu ar fi Moise? N-am spus că gândul ei este și al meu și că din cauza aceasta a devenit soția mea?

Stânjeneala se așternu pe toate chipurile, în afară de cel al frumoasei Miryam. Căci dacă Aaron era cu capul plecat în semn de umilință, Miryam, cu pleoapa schimonosită de palpitația sălbatică a cicatricei sale, o țintuia pe Sefora cu toată asprimea privirii ei.

— Să mergem până la satul muncitorilor, hotărî Moise cu un glas îngăduitor. O să vedem acolo dacă suntem bineveniți.

În seara aceea, Moise ajunse mai devreme sub cortul său și o luă pe Sefora în brațe. La început, tăcură, gustând această clipă simplă de duioșie. Apoi, Moise murmură:

— Nu te supăra pe ei. Aaron știe prea bine cine ești, dar le mai trebuie ceva timp ca să se obișnuiască...

Moise șovăi.

— Să se deprindă cu străina de nevastă-ta, încheie Sefora în locul lui.

Moise își înăbuși râsul, sărutând tâmplele și ochii Seforei.

— Fără a mai pune la socoteală că lui Aaron nu-i plac deloc Madianiții. Știe el niște lucruri împotriva lor. Părerea lui este că ei l-au vândut Faraonului pe strămoșul nostru, Iosif.

Râseră împreună. După aceea, Moise oftă, fără pic de bucurie.

— Totul devine complicat. Dar ei sunt cei pentru care am venit. Au suferit, și cazna le modelează gândirea. Totuși, sunt puternici și sinceri. Lasă-le timp ca să învețe

să te iubească şi să te judece după binele pe care li-l vei face.

Sefora se gândi la privirea aruncată de Miryam asupra lui Eliezer, cât şi a sa. Sărutându-l pe Moise pe gât, aşa cum îi plăcea s-o facă, îi răspunse cât putu de domol:

— Să nu te temi de nerăbdarea mea. Să nu-ţi fie frică de nimic! Nici de Aaron, nici de Miryam, nici chiar de Faraon. Tu eşti Moise. Dumnezeul tău ţi-a spus: „*Du-te. Eu voi fi cu tine*". Iar eu cum aş putea nădăjdui la altă fericire decât aceea de a te însoţi împreună cu fiii noştri?

Două mame

Umblară de-a lungul fluviului vreme de două zile. Pânzele bărcilor se îndeseau ca o turmă. Malurile erau mărginite de case de cărămidă cu zidurile spoite, adesea înălțate cu un etaj dedesubtul acoperișurilor drepte și pătrate. Se puteau vedea multe ferestre, mai largi decât ușile unei odăi din Madian. În jurul lor se aflau grădini întinse, împodobite cu monumente cu coloane, plantate cu palmieri, viță de vie, rodii, smochini sau sicomori. Iar fiecare casă era împrejmuită de ziduri înalte de zece până la cincisprezece coți, alcătuite din cărămizi rânduite în chip desăvârșit.

Între case șerpuiau străzi largi și drepte care dădeau spre alte grădini, mai întinse și doldora de legume și fructe. Pretutindeni își vedeau de treburile lor bărbați, femei și copii. Bărbații nu purtau barbă și umblau cu trunchiul gol. Femeile erau îmbrăcate cu tunici scurte adunate sub piept, și uneori părul lor negru, neted și curgător, era acoperit de scufii de paie. Domol, moșnegii trăgeau de căpăstre asini împovărați din greu, iar tinerii duceau plase doldora de pești proaspăt prinși.

Mai departe, mai aproape de orașul regină, drumul se îndepărtă de mal. Se aflară în fața unei mari întinderi de plantații de palmieri care despărțeau fluviul de colinele și râpele galbene vestind pustiul. Iar acolo, cu vârful înălțat spre albastrul cerului, se iviră templele Faraonului.

Erau vreo zece, cele mai mari înconjurate de unele mai mici, ca niște pui fătați rânduri-rânduri. Stâncă în stâncă, punând la încercare judecata omenească, despi-

când zarea cu muchiile lor, erau atât de nemaipomenit de uriaşe, încât înseşi râpele păreau, pe lângă ele, doar nişte dâmburi teşite. Arşiţa juca pe suprafeţele lor sclipitoare şi unduia ca uleiul pe cerul străveziu. Cărămizile rânduite cu grijă pe drumul care ducea la temple dogoreau sub soarele arzător.

Sefora îşi aminti de cuvintele lui Moise povestind minunăţia templelor Faraonului. Dar lipsa de măsură a monumentelor care se înălţau dinaintea ei depăşea orice închipuire. Aici, nimic nu era de înălţimea unui om. Nici măcar străjerii de piatră ridicaţi ici şi colo, fiare cu chip de om şi trup de leu.

Mai departe, descoperiră şantiere întinse la poalele piramidelor. Şiruri de coloane şi stâlpi din piatră de râu albă, ziduri sculptate şi zugrăvite cu mii de desene se înălţau pe faţadele unor palate cioplite în faleze. Acolo erau tot felul de dihănii neisprăvite cu aripi lipsă, sculpturi fără cap, iar pe alocuri drumurile erau încă uliţe cu cărămizile stivuite pe margini în aşteptare. Şi pretutindeni, fără de număr, trudeau robii. Peste tot, un furnicar de siluete căra, dăltuia, ciocănea, într-o hărmălaie care se înălţa în fierbinţeala văzduhului şi care ajungea până la ei chiar dacă erau încă departe de şantiere.

Moise, care era obişnuit cu priveliştea, rămânea nepăsător. Dimpotrivă, Sefora, ca şi ciobanii şi slujnicele, nu-şi puteau opri strigătele de admiraţie. De bună seamă, Aaron le pândea uimirea. Trase scurt de frâul catârului său şi se întoarse. Îşi înălţă chipul supt. Părea şi mai bătrân. Se lăsă să alunece de pe catâr şi flutură din mână cu furie înspre templele Faraonului.

— Toate acestea, tot ce aparţine Faraonului şi tot ceea ce admiraţi este construit de noi! strigă el. Noi, fiii

lui Israel, robii lui. Faraonul se mândreşte cu ceea ce clădeşte cu sângele nostru din neam în neam. Dar priviţi aici...

Se săltă pe marginea drumului ca să apuce două cărămizi vechi părăsite. Cu putere, le frecă una de alta. Se iscă o pulbere fină, apoi cărămizile se frânseră de parcă s-ar fi topit între palmele lui Aaron.

— Faraonul clădeşte, dar ce construieşte este doar pulbere, răcni el.

Cu un strigăt care putea fi şi un râset, Aaron azvârli rămăşiţele cărămizilor, care se zdrobiră în pulbere, la picioarele cămilelor.

— Domnului Iahve îi va fi de ajuns o suflare ca să mătură tot ceea ce vă pare atât de minunat, încheie Aaron cu dispreţ.

Toţi cei ce contemplaseră o clipă mai înainte cu o uimire copilărească necumpătarea Faraonului îşi plecară fruntea, ruşinaţi. Sefora îi aruncă o privire fierbinte de admiraţie neţărmurită. Era aşa cum îi spusese Cel Veşnic: în ceea ce priveşte vorba, Aaron grăia bine.

Aşezarea robilor muncitori se întindea pe fundul unei foste cariere de piatră. Un zid gros de trei coţi şi înalt de cinci împrejmuia nişte uliţe lungi şi înguste. Barăcile de cărămidă necoaptă se sprijineau unele de altele, toate la fel, având drept singure deschizături o uşă şi o gaură în tavan pe unde ieşea fumul vetrelor. Moise le porunci ciobanilor să-şi ridice corturile pe una dintre coastele carierei unde poposise deja o caravană de neguţători. Doar Murti şi alte două slujnice o însoţiră pe Sefora când se luă după soţul ei pe un drum de pământ. Miryam îi văzu, dar tăcu. Aaron umbla mândru înaintea micii lor cete. Moise se miră că nu vedea pe nicăieri oşteni de-ai Faraonului.

— Nu, nu mai vin să ne supravegheze aici, răspunse Aaron. La ce-ar folosi, ei ştiu prea bine că nu avem vreun alt loc unde ne-am putea duce decât dărăpănăturile astea. Se mulţumesc să vină la două-trei luni o dată să numere femeile însărcinate şi noii-născuţi.

După ce străbătuseră repede o uliţă prăfoasă care părea centrală, Aaron şi Miryam pătrunseră într-un labirint de străduţe pline de gunoaie pentru a ajunge într-un soi de piaţă. Un bazin puţin adânc avea un acoperiş de papură. Se aflau acolo nişte copii, fetiţe care spălau rufe, băieţi care împleteau rogojini din paie. Îşi înălţară feţele spre noii veniţi. Recunoscându-i pe Miryam şi pe Aaron, săriră în picioare.

— Au sosit! Mamă Yoheved, Aaron şi Miryam s-au întors!

Înştiinţată de strigătele copiilor, o grămadă de oameni năvăli în piaţă. O femeie în vârstă înainta spre Miryam, care o apucă de mână zâmbind:

— Mamă...

Dar Yoheved o depăşi şi se duse drept la Moise. Se opri la câţiva paşi de el.

Frumuseţea moştenită de fiica ei mai trăia încă în ea, în ciuda vârstei şi a încercărilor care-i albiseră părul bogat. Dedesubtul zbârciturilor de oboseală şi suferinţă se întrezăreau trăsăturile alese şi blândeţea vie a privirii care o tulbură pe Sefora cu liniştea şi seninătatea ei. În clipa aceea, cu răsuflarea întretăiată, cu vârful degetelor tremurând pe buzele ei întredeschise, Yoheved păstra o demnitate care-i ţinea în frâu tulburarea. Cu glas foarte scăzut, ea rosti numele lui Moise. Doar atât:

— Moise.

Nu era un strigăt, nici o întrebare, nici o îndoială. Se-

fora ghici că această femeie, această mamă, gusta acolo nemaipomenita fericire de a rosti numele acela pentru prima oară de atâta vreme, atâta vreme!

— Moise!

Moise pricepuse fericirea aceea chiar înainte de a o gusta pe a sa. Zâmbi, dădu din cap cu luare-aminte.

— Da, mama mea, eu sunt Moise.

Fără ca vreo lacrimă să i se furişeze de sub pleoape, ea răspunse surâsului lui, şoptind:

— Numele meu este Yoheved.

De abia atunci unul şi celălalt făcură pasul care-i despărţea şi se îmbrăţişară. De data aceasta, cuibărită în braţele lui Moise, cu pleoapele strânse peste o durere care nu mai avea vârstă, Yoheved lăsă să-i scape un suspin:

— O, fiul meu, fiul meu întâi-născut!

Sefora tresări, băgă de seamă că-l strângea prea tare pe Eliezer la pieptul ei şi-şi slăbi strânsoarea cu un râs emoţionat. De jur împrejur se înghesuia satul, umplând locul strâmt cu o învălmăşeală zgomotoasă. Moise o luă de mână pe Yoheved şi o aduse dinaintea Seforei. Yoheved se uită la ea fermecată şi exclamă:

— Fiica mea! O, tu eşti fiica mea!

Ochii îi străluciră la vederea lui Gherşom şi a lui Eliezer. Râsul ei căpătă blândeţea unei binecuvântări:

— Şi iată-i pe nepoţii mei! strigă ea deschizându-şi braţele. Fiica mea şi nepoţii mei. Cel Veşnic fie lăudat!

Aceste cuvinte pe care Sefora le aştepta de atâta vreme curseră în pieptul ei ca un foc. Nu se putu stăpâni ca Yoheved. Nu reuşi să-şi stăvilească valul de lacrimi. Cât pe ce să-l scape din braţe pe Eliezer, Sefora cuprinse umerii mamei lui Moise aşa cum nu putuse niciodată să se agaţe de propria mamă.

* * *

Vreme de zece zile avură parte numai de nădejde şi fericire.

Moise puse să fie sacrificată jumătate din turma venită din Madian. Femeile pisară grăunţele care nu fuseseră consumate în timpul călătoriei. Cuptoarele răspândeau mirosuri ademenitoare, mesele erau aşezate la repezeală în noapte, iar câţiva bărbaţi rămaseră de strajă pe drum pentru a da de veste ivirea soldaţilor Faraonului. În faţa focurilor Moise povestea. Atunci când vocea lui se stingea frântă de oboseală, Aaron îl înlocuia cu însufleţire, adăugând chiar multe amănunte. Când se iveau zorile, cei care trebuiau să se întoarcă pe şantierele Faraonului primeneau rândurile de robi după câteva ceasuri de odihnă.

Dar în seara următoare alţi bărbaţi, alte femei, alţi copii se adunau tainic în sătucul şi mica piaţă din faţa casei bătrânei Yoheved. Voiau la rândul lor să-l vadă şi să-l asculte pe cel care primise de la Cel Veşnic nemaipomenita făgăduinţă: *„Eu vă voi scoate din mâna egipteanului. Eu vă voi duce către o ţară bună şi întinsă, unde curg laptele şi mierea!"*.

Vestea se răspândi pe şantiere ca o mireasmă de floare în primăvară. De altfel, înseşi chipurile semănau a flori de primăvară, de parcă oboseala îşi pierduse puterea asupra lor.

În timpul acestor zile, Sefora nu-l văzu deloc pe Moise, mereu chemat de unii şi de alţii, şi care de abia dacă mai dormea câteva ceasuri pe noapte. Ea însăşi îşi petrecea timpul împreună cu Yoheved, ocupându-se de fiii ei şi de treburi femeieşti. Miryam era rareori alături de ele. Dacă se întâmpla să fie, rămânea tăcută şi străină. Cel

mai adesea, ea îşi găsea de treabă cu femeile din sat sau cu noile venite, care-i arătau o mare preţuire şi-i cereau sfaturile.

Yoheved, care nu avea altă bucurie decât să se ocupe de Gherşom şi de Eliezer, nu lua în seamă răceala frumoasei Miryam faţă de Sefora. Nu remarca nici privirile ei tăioase, nici strâmbătura din buze ori de câte ori ea însăşi săruta şi dezmierda pielea cea neagră a lui Eliezer. Nici o singură dată pielea neagră a Seforei nu o opri pe Yoheved să-i zică „fiica mea".

Iar Sefora râdea când o auzea. Nu se sătura, iarăşi şi iarăşi, de cuvintele acelea minunate. „Vino la mine, fata mea", „Sefora, fiica mea, unde eşti, copila mea?".

Vorbe care-i alunecau în suflet precum mierea, ca şi cum se îndeplinea deja făgăduinţa unei lumi mai blânde şi mai drepte, aşa cum îi fusese făcută lui Moise.

* * *

În scurtă vreme sosiră în sat nişte bătrâni venerabili. Fură primiţi cu mare cinste şi o familie eliberă o casă pentru a li se face loc. Sefora înţelese că veneau cumva de departe, de la şantierele aflate la mare distanţă de Ouaset, de la miazănoapte, cât şi de la miazăzi. Numele lui Moise ajunsese şi acolo, ca o sămânţă luată de vânt. La început se bucură mult, căci fiecare lucru se petrecea aşa cum îl vestise Dumnezeu lui Moise. Totuşi, într-o dimineaţă, în timp ce Aaron mânca împreună cu Moise ca în fiecare zi, Sefora îl auzi cu mirare spunând:

— Vor sosi cu toţii foarte curând, Moise. Te vor asculta, apoi le vei auzi părerea cu privire la felul cel mai potrivit în care să vorbeşti cu Faraonul. Atunci, vom putea hotărî ce trebuie făcut.

Obosit, cu ochii încercănați, Moise îl asculta într-o doară. Lăsă să treacă o clipă înainte de a-l întreba:

— Să decidă ce trebuie făcut? Ce vrei să spui?

— Să hotărască prilejul cel mai bun pentru a-i vorbi Faraonului. Cum să ajungem la el. Vor fi mulți din anturajul său care vor voi să ne împiedice. Trebuie, de asemenea, să ne gândim la ceea ce îi vom spune.

Moise păru mirat.

— Nu crezi totuși că bătrânii vor fi prea mulți ca să putem cădea la învoială?

Aaron se simți jignit și zise că nu era altceva mai bun de făcut.

— Strămoșii noștri au făcut întotdeauna așa, și noi trebuie să le urmăm pilda. Să aduni bătrânii, să le asculți sfaturile și să le îndeplinești, iată cum s-a procedat mereu. Este legea noastră. Nimic nu e mai însemnat decât menirea ce ne așteaptă și trebuie s-o ducem la capăt după datină. Bătrânii vor hotărî.

Sefora încremeni auzind acest răspuns. Nu-i venea să-și creadă urechilor. Să fi uitat, oare, Aaron cuvintele Dumnezeului său, cele pe care le repetase el însuși zile și zile la rând? Nu-i spusese Domnul Iahve lui Moise: „*Veți merge, tu și bătrânii Israelului, în fața regelui din Egipt*". Nu mai afirmase El: „*Eu voi fi gura ta, eu vă voi învăța ce să faceți. Iar pentru fratele tău, Aaron, vei fi un zeu*". Nu erau acestea înseși cuvintele Glasului pe muntele lui Horeb? Ce mai era de hotărât acum, când totul era decis? Iar în cea ce privea dificultatea de a se înfățișa lui Tutmes, care-l îngrijora într-atât pe Aaron, Moise nu era Moise? Îi era suficient să ajungă dinaintea palatului Faraonului – Sefora nu se îndoia de acest lucru – și străjile aveau să se facă unealta voinței Domnului Iahve.

Era cât pe-aci să-şi lase supărarea să izbucnească, dar, muşcându-şi buzele, reuşi să se stăpânească. Nădăjduia că Moise avea să-şi ridice ochii spre ea, dar el se mulţumi, făcând un semn din cap, să încuviinţeze cu resemnare cuvintele lui Aaron.

Atunci, în clipa aceea, Sefora îşi dădu seama în ce măsură faptele petrecute mai înainte îl istoviseră pe soţul ei şi cât de mult veşnicul amestec al lui Aaron îi măcina mintea şi voinţa.

Remuşcarea îi strânse inima. În năvala aceea de nădejde revărsată asupra lui Moise, ea crezuse că el nu avea nevoie de soţia lui. Ea se lăsase în voia blândeţii bătrânei Yoheved, nedându-şi seama că el rămânea la cheremul poftei de a porunci şi judecăţii neînduplecate a lui Aaron. Şi iată că deja Moise se întorcea la frământările şi îndoielile lui. Siguranţa de sine a lui Aaron îi atenua îndrăzneala şi faima pe care le dobândise în timpul călătoriei.

Cu toate acestea, voind să ocolească o înfruntare cu Aaron, Sefora tăcu, gândindu-se că avea să găsească în scurtă vreme o clipă de apropiere în care va putea vorbi cu Moise. Dar nu mai avu timp.

* * *

Pe la mijlocul după-amiezei, în timp ce Moise dormea, veniră în fugă nişte copii care strigau:

— O iscoadă a Faraonului! Au prins un spion al Faraonului!

Curtea se umplu de lume. Dinaintea lui Aaron fu adus un bărbat de vârstă mijlocie, mic de stat şi cu sprâncene groase. Era îmbrăcat în tunica obişnuită a evreilor, dar părul, gura şi mai cu seamă obrajii lui de-abia umbriţi de barbă trădau fără tăgadă egipteanul. Apropiindu-se

împreună cu Yoheved, Sefora îi încrucişă privirea, întunecată şi adâncă, în care se citea frica. Câteva îmbrânciturii îl împinseră în faţa lui Aaron care îl întrebă cine era. El se îndreptă şi îl măsură din priviri pe cel care-i stătea în faţă. În acest gest, fiecare înţelese că omul acela fusese cândva obişnuit să fie ascultat. Răspunse fără înconjur, aproape fără accent:

— Senemiah, paznic al culoarului puternicei Hatşepsut.

Aceste cuvinte şi dârzenia cu care erau spuse îi intimidară pe cei care zbierau cu o clipă în urmă. Însuşi Aaron păru tulburat. El ceru sprijinul frumoasei Miryam, care se apropie. Mai înaltă decât egipteanul, ea îl privi cu dispreţ, îşi dădu la o parte părul dintr-o mişcare care-i descoperi cicatricea, ca şi cum ar fi vrut ca omul să o poată cerceta în voie. Râse scurt, dispreţuitoare şi indignată.

— Atunci, înţeleg de ce te-ai rătăcit, iscoadă a Faraonului. Pentru că regina ta nu mai este în viaţă.

— Ba trăieşte! strigă Senemiah. Moartea ei este doar un zvon răspândit de Tutmes. Trăieşte, ţi-o jur pe Amon!

— Nu jura aici cu noroiul zeului tău! tună Aaron.

Senemiah scutură din mâini ca pentru a şterge acele vorbe.

— Iertare, iertare! Hatşepsut vă vrea doar binele.

Miryam râse din nou.

— O cunosc pe Hatşepsut şi ştiu ce ne doreşte, dacă mai este în viaţă, aşa cum susţii.

Senemiah o privi cu mirare, ca şi Sefora şi alţi câţiva care se aflau acolo. Apoi se întoarse către Aaron şi declară:

— Nu mă aflu aici ca să iscodesc. Am venit să-l întâlnesc pe Moise.

Un freamăt de uimire străbătu curtea. Sefora simţi mâna bătrânei Yoheved care-i încleşta braţul. Se întoarse spre aceasta şi descoperi spaima care-i schimonosea trăsăturile feţei. Dar înainte de a putea răspunde, răsună vocea lui Moise, veselă şi călduroasă:

— Senemiah! Senemiah! Prietenul meu!

Cu ochi încă umflaţi de somnul său întrerupt, Moise ieşea din casă cu un pas vioi. Fără a se ocupa de altcineva, el se repezi spre noul venit. Fiecare, încremenit, putu să vadă ceea ce era de negândit: Moise îl îmbrăţişa pe egiptean, îl săruta, îl strângea la pieptul lui cu strigăte de bucurie, cu mângâieri şi tot felul de demonstraţii de iubire.

Toată lumea era cu gura căscată când Moise băgă de seamă tăcerea apăsătoare care se lăsase. El se uită pe rând la feţele lor, cu un zâmbet la început şovăielnic, apoi înveselit.

— Nu vă temeţi, zise el. Nu vă fie frică, Senemiah este un prieten. A fost povăţuitorul meu pe când eram copil, m-a învăţat multe. M-a certat şi m-a pedepsit ca un dascăl bun.

Moise dădea din cap râzând, apoi mâna lui strânse umărul lui Senemiah şi glasul i se făcu mai adânc:

— Şi mai cu seamă, Senemiah m-a ajutat să scap de Tutmes, punându-şi viaţa în primejdie.

Cuvintele lui nu micşorară cu nimic zăpăceala dimprejurul său. O căută din ochi pe Sefora. Ea se îndepărtă încet de Yoheved, care o mai ţinea încă de braţ, şi se apropie de el.

Miryam spunea:

— Moise, nu avem prieteni printre egipteni. Într-o zi se prefac că ne ajută, a doua zi ne trădează.

Aaron încuviinţă cu o strâmbătură bănuitoare:

— Şi de ce este îmbrăcat ca noi?

— Deoarece încerc să scap de Tutmes şi de iscoadele lui, răspunse scurt Senemiah, care nu mai părea câtuşi de puţin speriat. Şi pentru că era singurul fel de a putea ajunge la Moise.

— Şi ce vrei de la Moise, de vreme ce ai fost atât de îndrăzneţ, încât te-ai strecurat ca o şopârlă printre noi, robii? întrebă Miryam.

Se auziră râsete şi zeflemele în sprijinul înţepăturilor frumoasei Miryam. Moise ridică mâna, aspru la faţă:

— Am spus că Senemiah este prietenul meu! Lasă-l să vorbească şi arată-i respect.

Miryam închise ochii, de parcă Moise i-ar fi dat o palmă. Fascinată, Sefora nu-şi putea dezlipi privirea de pe faţa aceea cumplită, aspră şi ferecată, pe care cicatricea părea că se întunecă, vie şi ameninţătoare.

Bătrânii îl înconjuraseră pe Aaron şi alcătuiau împrejurul siluetei sale tăioase o aureolă măreaţă de bărbi albe. Cu un glas stăruitor, Senemiah îi zise lui Moise:

— Hatşepsut trăieşte. Te aşteaptă. Vrea să te vadă.

Moise îşi înăbuşi un ţipăt.

— Este o capcană a Faraonului, interveni Miryam, făcând un semn spre Senemiah. De unde ştii că nu minte?

Moise nu părea să o audă, după cum nu simţea nici mâna Seforei strecurată în mâna lui.

— Aşadar este adevărat! şopti el. Trăieşte?

— Tutmes o ţine închisă în vila olibanilor, care este zăvorâtă ca un mormânt. Dar ea se află în viaţă. Mai are de trăit câteva zile. Aşteaptă să se vadă cu tine ca să moară, Moise.

Tăcerea era din ce în ce mai apăsătoare în jurul lor.

Sefora simți prin mâinile lor împreunate tremuratul lui Moise, nepăsător față de dușmănia celor dimprejur. El tresări când Miryam declară:

— Nu poți să te duci acolo, e cu neputință.

Bătrânii încuviințară în șoapte, dând din cap.

— Timpul acela a trecut, interveni Aaron la rândul său. S-a sfârșit, Moise, nu mai aparții Egiptului.

Sefora citi groaza și neînțelegerea pe chipuri, cele ale bătrânilor, ale lui Aaron și ale frumoasei Miryam, cât și pe cele ale sătenilor. De ce șovăia Moise? Cum putea să-l asculte pe egiptean, să-i urmărească vorbele?

Totuși, Moise se uita la Senemiah și întreba:

— Deci a știut că mă voi întoarce?

Senemiah încuviință și adăugă, stăruind:

— De mai mult de o lună. Este ceea ce o ține în viață. Dar trebuie să plecăm fără întârziere. Totul e pregătit ca să poți intra în vilă în noaptea aceasta. Mâine va fi prea târziu.

— Moise, Moise! strigă Miryam. Ce ai tu de-a face cu aceea care te-a furat mamei tale adevărate, Yoheved? Ce legătură ai cu cea care ți-a furat viața și pe care Iahve o va pedepsi mâine?

Moise se trase înapoi sub violența acelor cuvinte. Își dădu seama de mâna Seforei într-a sa și se agăță de ea în timp ce Aaron făcea un pas înainte, cu brațul ridicat.

— Miryam spune adevărul, Moise! Fratele meu, uiți, oare, care ți-este datoria? Ce-ți pasă de cea care a fost Faraon? S-a terminat. Nu mai ești de acolo.

În jurul lui Aaron bătrânii își mormăiau încuviințarea, și unul dintre ei declară:

— Ar fi o ocară pentru noi toți.

— O jignire? întrebă uimit Moise, cu o voce grea ca

o piatră. O înjosire s-o întâlnesc pe cea care m-a adăpostit şi m-a ţinut în viaţă pe când eram copil de ţâţă?

Îşi ridică mâna în care era şi cea a Seforei şi o scutură, furios.

— Mama mea, Yoheved, nu s-a împotrivit morţii mele plănuite de Faraon pentru ca să trăiesc? Şi ca să vieţuiesc, nu a fost nevoie de dragostea unei alte mame? Unde vedeţi ocara în atâta dragoste, venerabili bătrâni?

Îi răspunse o tăcere de gheaţă. Cu ochii în flăcări, Miryam îşi împreună pumnii ca şi cum ar fi voit să lovească asemeni unui ciocan. Mâna bătrânei Yoheved se aşeză pe ale ei. Ea se întoarse spre Aaron şi bătrânii satului.

— Ascultaţi glasul lui Moise. Ceea ce spune el este drept. Mi-am încredinţat întâiul născut apei fluviului şi m-am rugat să se aplece asupra lui o femeie. M-am mai rugat ca ea să-l iubească aşa cum îl îndrăgeam şi eu. Adu-ţi aminte, Miryam! Domoleşte-ţi mânia, copila mea, te-ai rugat ca şi mine. Ascultaţi-l pe Moise. Mama sa, Hatşepsut, se va duce la zeul ei, vrea să poarte icoana chipului lui Moise în ochii ei. Aşa e drept, nu este nimic rău în această dorinţă.

— Nimic rău? Aşa gândeşti, femeie? tună unul dintre bătrâni. Cea din Egipt se duce la zeul ei, precum afirmi? Dar zeul ei este numai minciună şi întuneric, o ruşine faţă de Iahve!

Mânia îl cuprindea din nou pe Moise. Cea a Seforei, de prea multă vreme stăvilită, izbucni.

— Nu sunteţi în stare să aveţi încredere? Rostogoliţi în gurile voastre numele lui Moise şi al Domnului Iahve, dar aceasta nu înseamnă decât să beţi lapte îndoit cu apă stătută! Timp de zile în şir vă îmbătaţi cu vorbele lui Moise şi cu cele pe care i le-a hărăzit Iahve. Da, sunteţi

beţi, dar şi surzi! Credeţi că de acum încolo Moise poate face vreo mişcare sau rosti vreun cuvânt care să nu fie rodul şi voinţa Domnului Iahve? Cel Veşnic i-a spus lui Moise: *„Du-te! Te trimit în faţa Faraonului. Eu voi fi cu tine. Eu voi fi cu gura ta...”* Aveţi impresia că acestea sunt doar vorbe în vânt, o flecăreală faţă de care să vă daţi cu părerea până în vecii vecilor? Timp de zile întregi Moise vă anunţă, prin gura lui, voinţa Domnului Iahve. Iar voi stăruiţi să vă purtaţi de parcă vorbele Sale n-ar fi decât cuvinte goale! Vă daţi seama că de multă vreme, încă dinainte de venirea lui Moise în Madian, ceea ce trebuie să se întâmple se află pe drum? Şi că nimic, nimic nu poate împiedica acest lucru? Aveţi încredere! Dacă Cel Veşnic nu voia ca Moise să ajungă la mama lui, Hatşepsut, ar mai fi fost ea încă în viaţă acum? Sau credeţi cumva că Dumnezeul vostru nu are această putere?

La aceste ultime cuvinte, chipurile celor de faţă încremeniră, atât de uimire, cât şi de supărare. Furia frumoasei Miryam se revărsă nestăpânită.

— Cum îndrăzneşti să ne vorbeşti astfel, tu, care nu eşti din neamul nostru? Ai vrea să ne înveţi pe noi, străino? Ştii că cei din neamul tău se pleacă în faţa Faraonului şi îi poartă armele când le porunceşte el?

— Miryam! o certă Moise. Stăpâneşte-ţi vorbele.

— Te-ai lăsat prea multă vreme pradă visurilor din Madian, fratele meu, îi răspunse Miryam, care nu voia să tacă. Şi poate că ele au avut bucuriile lor. Dar astăzi te afli iarăşi în sânul neamului tău şi trebuie să-l asculţi. Moise, deschide ochii, ascultă de bătrâni, leapădă greşelile cu care ai fost învăţat. Cei din Madian nu au fost seminţia lui Iosif şi nu sunt astăzi a ta.

— Nu te lăsa orbită de poveştile unui trecut prea mult

cotrobăit, Miryam, interveni Sefora, ca să nu-l lase pe Moise să se împotmolească în vorbăria surorii sale. Crezi că acela care trebuie să fie un zeu în ochii lui Aaron are o soţie în afara voinţei Domnului Iahve? Ar trece prin mine privirea Domnului Iahve ca adierea printr-un copac fără frunze? Eu, soţia lui Moise, mama fiilor săi, cea care l-a tăiat împrejur pe Eliezer, aş fi doar o umbră nebăgată în seamă de Cel Veşnic?

Doar Miryam îi înfruntă privirea, în timp ce toţi ceilalţi lăsau ochii în jos. Dar, de data aceasta, Miryam tăcu.

Moise se întoarse spre Senemiah.

— Du-mă la Hatşepsut, te urmez.

Ţinea în continuare în mâna sa pe cea a Seforei.

* * *

Sefora simţi mirosul acela ciudat în timp ce se aflau încă pe fluviu, tupilaţi pe fundul bărcii. O mireasmă piperată, de carne, de animal, care trezea în ea un simţământ curios, de atracţie şi de dezgust.

Era noapte. Torţe şi cupe de smoală aprinsă se oglindeau cu sutele pe suprafaţa unduită a fluviului. La luminile lor se ghiceau zidurile şi acoperişurile unor palate uriaşe, galerii şi cheiuri, rânduri regulate de sculpturi ale căror chipuri zugrăvite şi ochi mari deschişi păreau să sprijine noaptea. Cu glas scăzut, Senemiah rosti câteva cuvinte în limba Egiptului. Cei doi bărbaţi care mânuiau barca fără pânze răspunseră cu un singur sunet. Etrava luntrii se îndreptă spre o zonă unde nu se vedea nici o lumină.

Cu gura lipită de urechea Seforei, Moise şopti:

— Ajungem. Nu fi neliniştită, totul va fi bine.

În penumbră, Sefora îi răspunse cu un zâmbet care nu arăta nici o îngrijorare.

În aceeaşi clipă, Senemiah şuşoti:

— Aveţi grijă, se vede o pânză!

Moise şi Sefora se înghesuiră şi mai mult pe fundul luntrii. Cei doi vâslaşi nu-şi încetiniră cadenţa, în vreme ce o felucă* cu punte luneca de-a lungul celuilalt mal, purtată de curent. Cutezând să arunce o privire peste marginea bărcii, Sefora văzu nişte siluete care dansau între torţele ce luminau vasul de la un capăt la celălalt. Râsetele, sunetul flautelor şi loviturile de chimvale răsunau de-a lungul fluviului.

După o clipă, mica ambarcaţiune pătrunse în umbră şi luntraşii îşi sporiră ritmul. Umbră prin umbră, barca lunecă de-a lungul unui chei. Se auzi un lătrat. Se iviră două siluete care opriră luntrea. Senemiah sări.

— Repede, repede.

Moise o ridică pe Sefora şi o împinse pe chei. Când ajunse şi el sus, luntraşii se îndepărtau deja. Mâna lui Moise apăsă pe şalele Seforei şi o luară la fugă pe lespezile care răsunau sub sandale. Timp de o clipă, ea mai apucă să vadă luntrea care pătrundea în pâlpâirea neguroasă a torţelor. Mirosul ciudat, mai puternic şi mai înţepător, aproape că o înecă. Apoi, o uşă se închise fără zgomot în urma lor.

— Aşteptaţi, şuşoti Senemiah. Mă duc să văd dacă totul e în regulă.

Se făcu nevăzut în întuneric. Obişnuită cu obscuritatea, Sefora înţelese că se aflau într-o grădină întinsă. Se auzea murmurul unei fântâni şi foşnetul frunzişurilor stârnite de o adiere uşoară. Sefora îşi stăpâni o tuse, cu

---

* Navă mică şi îngustă, echipată cu vele şi rame, folosită în trecut în Marea Mediterană (n.r.)

gâtlejul iritat de mirosul acela care, aici, lăsa în gură un gust de pulbere. Moise şopti:

— Olibanul!

Ghici prin întuneric că Sefora îşi ridica faţa spre el şi adăugă, fără a ridica vocea, cu duioşie:

— Ceea ce simţi este mirosul tămâios al olibanului. Mamei mele, Hatşepsut, i-a plăcut totdeauna! În grădina din faţa noastră se află vreo treizeci de pomişori dintre aceştia. Se pare că Tutmes nu a îndrăznit să-i scoată de aici...

Sefora nu avu timp să-i pună întrebarea care-i urca pe buze. Lumina unui opaiţ se legăna în faţa lor, un pas se apropie.

— Veniţi, veniţi, totu-i în ordine, şuşoti Senemiah.

Grădina era destul de mare ca să se rătăcească dacă nu ar fi fost călăuziţi de Senemiah. Se deschise o uşă care dădea într-un vestibul slab luminat de felinarele pe care le purtau două slujnice foarte tinere. Ele se plecară adânc dinaintea lui Moise, şoptind nişte cuvinte pe care Sefora nu le pricepu. În faţa lor, Senemiah împingea deja o altă uşă, de două ori mai înaltă şi ferecată cu aur. Trecură de ea, intrând într-o anticameră mai bine luminată, tapisată şi împodobită cu nişte coloane scurte, gravate cu sculpturi de lemn vopsit, bărbaţi şi femei totodată, îmbrăcaţi în tunici străvezii şi purtând coliere de pietre albastre. Braţele lor ridicate păreau că vor să atingă un tavan care se pierdea în întunecime.

Aici mirosul era peste măsură de puternic şi un fum albastru îngroşa aerul. Ca şi slujnicele, Senemiah nu părea stingherit de acest lucru. El păşi pe covoarele de purpură, ocoli coloanele şi trase de o perdea. Un val de lumină se răspândi pe jos, în timp ce păzitorul culoarului reginei îşi plecă bustul şi rămase nemişcat.

Cu braţul tremurându-i uşor, Moise o trase după el pe Sefora. Când ajunseră în pragul încăperii care li se deschidea în faţă, Sefora nu-şi putu stăpâni un strigăt, apăsându-şi gura cu mâinile.

* * *

În mijlocul unei încăperi uriaşe şi goale, Hatşepsut stătea lungită pe o lespede de granit verde şi pe jumătate ridicată. Pe piatra aceea, ea era complet dezbrăcată, având acoperit doar pubisul cu o placă de aur. Goală, dar tot trupul îi strălucea sub un strat gros de ulei de oliban, ca o răşină de culoarea chihlimbarului care-i acoperea fiecare părticică de piele.

În vâlvătaia torţelor, părea să fie făcută din bronz, dezvăluind nemilos urmele vârstei sale înaintate, în timp ce chipul, întors spre Moise şi Sefora, arăta neaşteptat de tânăr. Ochii migdalaţi, subliniaţi cu o trăsătură groasă neagră, erau atât de desăvârşiţi, fruntea încinsă cu o diademă de spice albastre şi roşii şi cu un moţ de pene de struţ atât de netedă, bărbia atât de rotundă şi de gingaşă, încât Sefora crezu la început că era doar o mască. Dar pleoapele se coborâră. Gura se deschise. Pieptul se înălţă cu un suspin din care ieşi o fărâmă de viaţă.

În faţa celei care fusese Faraon, ca şi cum se reflecta într-o oglindă, pe o piatră aidoma aceleia care o suporta, se odihnea o efigie. O sculptură de lemn vopsit, tot atât de goală, dar cu trupul tânăr şi purtând pe cap o cască de piele în care erau înfipte nişte coarne de berbec lungi şi răsucite şi două pene de struţ. Cu câţiva paşi mai în spate, între bazinele unde se mistuia tămâia de oliban, vreo zece slujnice o înconjurau pe Hatşepsut, cu grumazul încovoiat, nemişcate în pofida căldurii copleşitoare.

Hatşepsut oftă din nou. Scoase un sunet uşor care fremătă în aer ca o chemare. Moise dădu din cap şi se apropie.

Sefora, prea răscolită de ceea ce o înconjura, rămase încremenită. Moise se opri la câţiva paşi de trupul lucios al bătrânei regine şi rosti cu blândeţe:

— Da, mamă Hatşepsut. Eu sunt Moise.

Gura reginei Hatşepsut se deschise, căscată. Sefora crezu că avea să scoată un ţipăt. Dar gura rămase tăcută şi se închise încet la loc. Tulburată, Sefora pricepu că Hatşepsut tocmai râsese.

Vreme de o clipă lungă, cu ochii aţintiţi pe Moise, chipul reginei redeveni o mască. Pieptul ei se ridica totuşi cu zgomot, sclipind sub flăcările torţelor, iar degetele, ciudat de scurte, îi fremătau pe şolduri. Sefora se întrebă dacă ceea ce simţea era suferinţă sau plăcere. Apoi, gâtlejul reginei tremură şi printre buzele ei întredeschise alunecară nişte cuvinte.

— Amon e mare, fiul meu, îmi dă lumina ta ca să ajung la el.

Moise încuviinţă cu un zâmbet silit. Hatşepsut îşi trase răsuflarea şi întrebă, cu o voce care suna şi mai limpede:

— Ai găsit-o?

— Da, răspunse Moise fără a şovăi.

— Ce noroc pentru ea.

Sefora pricepu că vorbeau de Yoheved. Moise făcu o mică plecăciune.

— Sunt fericit să te văd, mamă Hatşepsut.

Chipul care părea să nu aparţină acelui trup se scutură uşor în semn de tăgăduire.

— Aş fi vrut să fiu frumoasă pentru tine, fiu al inimii mele. Dar tămâia de oliban nu-i mai este de folos reginei Hatşepsut.

Răsuflă adânc şi adăugă:

— Şi tu te-ai schimbat.

Moise dădu din cap cu un zâmbet uşor:

— Eu sunt Moise, evreul.

Din nou Hatşepsut avu strâmbătura care-i folosea drept zâmbet. Sefora îşi dădu seama, deodată, de complicitatea nemaipomenită care trecea din privirea lui Moise spre cea a bătrânei regine.

— Tutmes e crud şi viclean, şopti Hatşepsut.

— Ştiu.

— Mai mult decât îţi închipui. Nu va ceda.

— Va trebui.

— Te urăşte.

— Va fi slab.

— Să te audă Zeul tău.

Îi trebui un nou răgaz ca să răsufle. În încăpere nu se mai auzi nici un zgomot în afară de sfârâitul tămâiei. Brusc, Hatşepsut clipi din pleoape. Privirea i se aţinti pe Sefora, iar vocea fu limpede.

— Apropie-te, fiică a Kuşului.

Moise tresări în acelaşi timp cu Sefora. Se întoarse spre ea, îi întinse mâna. Sefora înaintă, cu sfială, ferindu-se să privească trupul reginei, dar temându-se de ochii şi gura ei. Moise spuse:

— Iat-o pe soţia mea.

Pleoapele reginei Hatşepsut clipiră în semn de înţelegere. Mâinile ei se ridicară puţin, făcând să sclipească uleiul gros care-i acoperea degetele.

— Soţie a lui Moise, olibanul vine din Kuş! Hatşepsut trăieşte de multă vreme din oliban. Olibanul este darul lui Amon pentru Hatşepsut. Tu eşti darul lui Amon pentru Moise! Dar Amon nu mai este nimic pentru el.

Răsuflând greu, ea căscă gura, se strâmbă într-un râs tăcut.

Cu pieptul îngreţoşat de parfum, cu tâmplele-i zvâcnind, îngrozită de ce vedea, Sefora simţi că-i slăbesc picioarele. Înăbuşindu-şi un geamăt, se agăţă de tunica lui Moise.

Hatşepsut îşi închise ochii. O clipă, îşi adună puterile şi porunci, cu ochii pe Moise:

— Ştiu că te-ai întors. La fel şi Tutmes. Acum, du-te.

Moise încuviinţă cu un semn din cap. După o scurtă şovăială, rosti câteva cuvinte în limba egipteană. Deja ochii reginei Hatşepsut păreau că nu mai sunt vii, ci aidoma celor ai statuii aflate în faţa ei.

* * *

Tot atât de stăruitor ca şi atunci când îi băgase în palat, Senemiah îi grăbi să iasă de acolo. Ţinându-şi opaiţul în mână, el îi trase în grădină.

Încă răscolită de vederea reginei, cu gura clisoasă de atâta duhoare de oliban, Sefora răsuflă uşurată în răcoarea nopţii. În timp ce Senemiah şi Moise se îndepărtau în întuneric, ea se opri o clipă ca să-şi redobândească suflarea.

În întuneric, îl ghici pe Moise care se întorcea spre ea şi-l auzi şoptind:

— Sefora!

Se repezi în urma lui. Opaiţul lui Senemiah era însă prea departe ca să-i lumineze paşii. Nevoită să înainteze cu grijă ca să nu se lovească de tufişurile care i se agăţau de poalele tunicii, ea rămase curând în urmă. În loc să se apropie, nimbul de lumină care se clătina la capătul braţului lui Senemiah se îndepărta. Începu să apară şi să dispară printre ceea ce ea îşi închipuia că sunt copaci, călău-

ză nesigură care mai mult o rătăcea decât o îndruma. Întinse mâinile în faţa ei ca să se ferească de piedici, dintr-o dată îngrijorată. Cu glas scăzut, îşi chemă bărbatul:

— Moise!

Moise nu o auzi. Cu vârful degetelor, dibui trunchiul scorţos al unui arbore. Se dădu la o parte, chemă cu o voce mai puternică. În clipa aceea, şi mult mai aproape decât îşi închipuia, poarta grădinii care dădea spre fluviu şi spre chei se deschise cu un scârţâit foarte slab. Se auziră strigăte şi se văzu licărul unor torţe agitându-se în aer. La lumina lor, îl văzu pe Moise care-şi ridica toiagul ca şi cum se pregătea de luptă. Nişte bărbaţi, cu coifuri de piele şi înarmaţi cu lănci, îl înconjurară şi-l ascunseră vederii Seforei. Vocea lui Senemiah se înălţă, acoperindu-le pe celelalte. Sefora se auzi strigând: „Moise! Moise!". Ţipătul ei o scoase din zăpăceala în care o scufundase uimirea descoperirii capcanei.

Se repezi spre poarta grădinii. Mai avea câţiva paşi, când se ivi o siluetă. Un braţ puternic o opri, o mână i se aşeză pe gură. Simţi tăria muşchilor care o lipeau de pieptul unui bărbat, încă mustind de apa fluviului. Necunoscutul o târî fără cruţare în întunecimea nopţii. Pe chei încă se mai striga, iar torţele care se zbăteau aruncau umbre nebuneşti pe poartă, care se închise brutal.

Întunericul redeveni stăpân în grădină. Cuprinsă de furie, dar şi de frică, Sefora înhăţă tunica udă a atacatorului, îşi înfipse unghiile într-un umăr sau un braţ, lovind cu călcâiul la întâmplare. Timp de o clipă care-i păru foarte lungă, ea se zvârcoli în zadar. De abia când simţi că îşi pierde răsuflarea, nevoită să înceteze acea luptă zadarnică, auzi o şoaptă la ureche:

— Domoleşte-te, Sefora, potoleşte-te! Nu-ţi fac nici

un rău! Eu sunt, Iosua. Un prieten de-al lui Aaron. Încet, nu te mai zbate atât!

Degetele ei sloboziră tunica pe care o sfâşia, iar strânsoarea care o stăpânea slăbi. Necunoscutul îi lăsă gura liberă şi repetă:

— Nu-ţi fie frică. Sunt aici ca să te ajut.

Nu putea să-i vadă trăsăturile, de abia îi ghicea silueta. Glasul şi lupta îi spuneau totuşi că bărbatul era tânăr. De partea cealaltă a zidului grădinii se auzeau strigăte şi zăngănit de arme. Licăre portocalii se mişcau pe cer. Iosua o apucă pe Sefora de cot şi voi s-o tragă după el. Ea se împotrivi:

— Trebuie să-i ajutăm pe Moise şi pe Senemiah...

Iosua îi astupă din nou gura cu mâna, de data aceasta mai blând şi chiar cu un soi de sfiiciune.

— Sst! Nu striga! Vino după mine...

O trase spre zid, îndrumând-o spre partea opusă a porţii. Acolo, îi luă mâna, şi o puse să pipăie un fel de treaptă rotundă, apoi murmură:

— Este soclul unei statui. Braţele îi sunt îndeajuns de vânjoase ca să te poţi agăţa de ele.

În timp ce ea punea deja piciorul pe soclu, Iosua adăugă:

— Mai jos de coama zidului se găseşte un prag, poţi să stai pe el.

Sefora urcă pe dibuite. Mai mult îl ghici decât îl văzu pe Iosua suindu-se prin cealaltă parte a sculpturii. Când ajunse cu ochii la înălţimea zidului, nu-şi putu stăpâni un strigăt de uimire.

Patru mari corăbii cu punte alcătuiau un semicerc în faţa palatului reginei Hatşepsut. Făclii de naft, la fiecare provă şi pupă, aruncau o lumină vie asupra fluviului.

Nişte soldaţi îl împingeau pe Moise într-o barcă, unde el rămase în picioare, în timp ce vâslaşii îndepărtau luntrea de chei.

Sefora se gândi la ultimele cuvinte rostite de Hatşepsut: „Ştiu că te-ai întors. La fel şi Tutmes". Alături de ea, Iosua scoase un mârâit care putea să fie tot atât de bine un râs înăbuşit.

— Iată cum îl poftеşte Faraon pe Moise în palatul său: are nevoie de patru corăbii şi două sute de oşteni pentru treaba aceasta.

Sefora se întoarse spre el, mirată de liniştea lui. În lumina mocnită a flăcărilor de naft descoperi chipul ales al unui băiat mai tânăr decât ea, cu o privire deschisă ce sclipea arămiu ca şi bărbuţa care sublinia o bărbie ascuţită şi îndărătnică. Văzând mirarea zugrăvită pe chipul Seforei, el ridică din sprâncene, ceea ce îl făcu să pară şi mai tânăr.

— Nu ne-ai spus chiar tu lucrul acesta? Moise nu are a se teme de nimic. Domnul Iahve îl vrea în faţa Faraonului.

Făcând semn din bărbie, Iosua arătă spre bărcile pline de oşteni care o însoţeau pe cea a lui Moise în drum spre corăbii şi adăugă:

— Toată tevatura aceasta e o fandoseală. Faraonul vrea doar să-l impresioneze.

Sefora nu răspunse, având privirea atrasă de o formă întunecată care stătea nemişcată şi părăsită pe chei.

— Senemiah!

Era destulă lumină ca să se poată vedea pata de sânge de pe tunica lui.

— Mai încet. Vocile se aud departe pe fluviu.

— L-au ucis.

— Trebuia să omoare pe cineva, răspunse Iosua fără

a se tulbura. Mai bine să fie el, egipteanul.

— Era prietenul lui Moise! se înfurie Sefora, uimită de nepăsarea lui.

Iosua se strâmbă, încurcat.

— Iartă-mă! Voiam să spun că, dacă ar fi pus laba pe tine, oştenii ar fi putut să te răpună. Faraonul nu se poate atinge de un fir de păr de-al lui Moise. Dar s-o ucidă pe soţia lui? Ar fi fost chiar un mijloc bun de a-l vlăgui înainte de a se înfăţişa dinaintea lui.

Sefora se uită la luntrea care se alătura domol corabiei cu punte şi în care Moise continua să stătea în picioare, cu mâna încleştată pe toiagul său. Cu inima strânsă, Sefora îl văzu pe Moise agăţându-se de scara de frânghie desfăşurată de-a lungul vasului. În clipa aceea, orice ar fi zis Iosua şi chiar ea însăşi, nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că era, poate, ultima oară când îl mai vedea pe soţul ei.

— Uită-te cine e acolo, şopti Iosua.

Pe punte, în timp ce soldaţii îl trăgeau pe Moise spre ei, se ivi o siluetă uşor de recunoscut.

— Aaron!

Cu braţele deschise, el se apropie de Aaron şi-l strânse la pieptul lui, înainte ca soldaţii să-i despartă.

— Soldaţii au ajuns în sat la căderea nopţii, explică Iosua. S-au dus drept la Yoheved şi au întrebat de Aaron. Nu de Moise: de Aaron. L-au legat de mâini şi l-au luat. Iar eu i-am urmărit.

Nişte porunci răsunară pe corăbii. Se auzi zgomotul vâslelor grele strecurate în scobiturile lor. O bătaie de tobe şi un nou strigăt. Împreună, sutele de vâsle se ridicară şi se scufundară în apa neagră. Cu o încetineală care se preschimbă apoi în putere, corăbiile ajunseră la mijlocul

fluviului şi se îndreptară spre miazăzi. Moise şi Aaron nu se mai vedeau. Făcliile de naft fură în curând îndeajuns de departe pentru ca palatul reginei Hatşepsut să se cufunde iarăşi în umbră.

— Ce miros ciudat este pe aici, zise Iosua, strâmbând din nas ca şi cum de abia atunci îl remarcase. Şi ce loc straniu, de asemenea. Acesta este palatul lui Hatşepsut?

Sefora nu răspunse, nu oferi nici o explicaţie, neputându-şi desprinde ochii de corăbii.

— Ştii să înoţi? întrebă Iosua apucând-o de mână ca să se facă ascultat.

— Da.

— Cu atât mai bine. Am acolo, în susul cheiului, o luntre de papură. Când i-am văzut pe soldaţi împingându-l pe Aaron pe o corabie, n-am şovăit. A trebuit să urc împotriva curentului, dar acum va fi mai uşor, e de ajuns să-l urmăm. Nu suntem în primejdie: luntrile de papură sunt atât de mici, încât, noaptea, sunt luate drept trunchiuri de copac care plutesc în voia curentului. Sau drept crocodili.

— Crocodili?

Iosua râse uşor.

— Nu te teme. Pe aici nu sunt. Nu la vremea aceasta.

— Pari foarte vesel! Moise e în mâinile oştenilor Faraonului şi tu glumeşti.

— Mulţumită ţie, răspunse Iosua cu tot avântul tinereţii lui. Te-am ascultat, în sat, mi-a plăcut ce spuneai şi mi-a plăcut că îţi arătai încrederea în Moise. Te cred. Da, am convingerea că ai dreptate. Moise va îndeplini menirea cu care Iahve l-a trimis printre noi. Iar datoria noastră este să-l ajutăm pe cât putem mai bine şi nu să ne temem de propria umbră. Bătrânii nu prea pot pricepe. Dar va veni şi asta.

Cu câteva cuvinte şi cu surâsul lui luminos, Iosua dăduse la o parte tristeţea şi îndoielile care o cuprinseră pe Sefora când îl văzuse pe Moise între soldaţii Faraonului. Chiar şi acel răscolitor bun rămas de la mama sa, Hatşepsut, părea deja departe.

— Îţi mulţumesc.

— O, pentru nimic! Ce poate fi mai plăcut decât să ştii că în curând lumea va fi mai puţin nedreaptă?

Era deja chircit pe muchia zidului şi se lăsa să alunece de partea cealaltă.

— Vino, trebuie s-o ştergem.

În timp ce se îndreptau spre barca de papură, Iosua puse mâna pe umărul Seforei şi-i spuse, de data aceasta foarte serios:

— Trebuie să ştii... În sat, nu toată lumea gândeşte ca mine. Mai cu seamă că soldaţii au profitat de ocazie ca să prade câteva case. Poţi să fii sigură că Miryam o să fie furioasă.

Cicatricea

Iosua nu se înşelase. Furia frumoasei Miryam fu groaznică, atât de cumplită, de parcă ar fi voit, de una singură, să se ridice la înălţimea mâniei lui Horeb.

Sefora şi Iosua ajunseră în poarta satului puţin după ivirea zorilor. Tăcerea şi capetele întoarse îi întâmpinară de îndată ce se iviră pe uliţe. Când intrară în piaţa cea mică, Sefora îi descoperi pe bătrâni, şezând pe vine pe rogojini aşezate de-a lungul tuturor caselor. Cu gura pungită în mijlocul bărbilor, cu toiegele încleştate între degetele lor osoase şi pătate, ei îi aruncau priviri ameninţătoare.

Dacă Iosua nu ar fi încurajat-o cu un brânci prietenos să înainteze, poate să Sefora nu ar fi îndrăznit să meargă până la poarta bătrânei Yoheved. Din fericire, aceasta o întâmpină cu aceeaşi nemărginită duioşie:

— Sefora, fiica mea! În sfârşit, te-ai întors. Cât sunt de fericită!

Printre îmbrăţişări, râsete şi lacrimi, Yoheved şopti:

— Nu m-am temut pentru fiii mei. Dar pentru tine, da. Oştenii Faraonului nu-i pot suferi pe cei din Kuş. I-am spus lui Iosua: „Du-te să vezi dacă Sefora nu are nevoie de tine". Nimeni nu e atât de descurcăreţ şi credincios ca băiatul acesta frumos!

Zâmbind, Yoheved îl mângâie pe obraz pe Iosua, care se făcu roşu ca un ardei. Dar chiar înainte de a o întreba ce se întâmplase cu Aaron şi Moise, Yoheved o îndemnă să-şi vadă copiii.

— Gherşom a fost cuminte ca o stea a Celui Veşnic. Nici un râset, nici o strâmbătură. Dar Eliezer te vrea pe

tine. Fără prezenţa ta, nimic de pe lume nu-l poate mulţumi pe prinţişorul acesta.

În timp ce Sefora îl consola pe Eliezer, dezmierdându-l, sărutându-i lacrimile şi râsetele, Miryam se ivi în odaie, cu vocea tunătoare.

— Ei bine, eşti fericită, fiică a lui Ietro?

Uimită, Sefora se îndreptă atât de brusc, încât fu cât pe-aci să scape copilul din braţe.

— Eşti mulţumită? repetă Miryam, cu privirea şi buzele încărcate de fiere. Acum, fraţii mei sunt în temniţele lui Faraon.

Asprimea mustrării se revărsă ca oţetul peste Sefora. Îl aşeză pe Eliezer la loc în mâinile bătrânei Yoheved, care-i făcu un mic semn de îmbărbătare însemnând: „Fii liniştită, fiica mea, n-ai nici o grijă. Sunt doar cuvinte izvorâte din frică".

Neştiind dacă putea dovedi atâta înţelepciune, Sefora se strădui să-i dea ascultare. Răspunse tăios:

— Miryam, îmi cunoşti gândurile, de ce să ne certăm?

— O, nici nu-ţi pasă! Pe noi ne bagă în temniţe, ne măcelăresc, ne dărâmă casele, iar tu...

Miryam zâmbi cu răutate înspre Iosua, care îşi plecă fruntea.

— Iar tu găseşti mereu câte un suflet milostiv care să-ţi sară în ajutor.

Sefora îi înfruntă privirile, dar se stăpâni să-i răspundă.

— Miryam, interveni cu blândeţe Yoheved, îngrijorarea te face să fii nedreaptă, şi nedreptatea nu oblojeşte nici o rană.

Miryam îi aruncă o privire crâncenă, dar nu-i mai

răspunse, ridicând doar din umeri. În spatele ei, împrejurul încăperii, Sefora îi văzu pe bătrâni care-şi părăsiseră rogojinile ca să asculte.

— Soţul meu şi Aaron se vor întoarce deseară, îi linişti ea. Ei nu se află în temniţele Faraonului, ci dinaintea lui!

— De unde ştii? Egipteanul a trădat, aşa cum bănuisem. Tu l-ai împins pe Moise în capcană. Şi faci mereu pe atotştiutoarea!

— Egipteanul n-a trădat, Miryam. A murit de mâna oştenilor Faraonului.

— E adevărat, încuviinţă Iosua cu un glas aproape hotărât.

Furia frumoasei Miryam creştea. Cicatricea ei zvâcnea cu puterea unei fiare. Era atât de neasemuită şi, totodată, de cumplită în clipa aceea, încât Sefora nu se putu împiedica de a se întoarce cu spatele.

Auzi strigătul de ciudă al surorii lui Moise care se înşelase în privinţa acelui gest, zgomotul sandalelor pe podea în timp ce părăsea încăperea în goană. Sefora se repezi pe urma ei şi-i strigă din prag cu atâta furie, încât bătrânii se traseră înapoi:

— Miryam! Miryam! Când te uiţi la mine, Sefora, Kuşeita, fiica adoptivă a lui Ietro, vezi o străină. O femeie cu piele negricioasă care nu este nici fiică a lui Avraam, nici a lui Iacob, nici a lui Iosif. Da, da, e adevărat. Totuşi, în faţa ta nu se află o făptură de-a Faraonului. Nu e o vrăjmaşă, ci soţia fratelui tău!

* * *

Pe la asfinţit, se auziră strigăte, o mare zarvă de glasuri: Moise şi Aaron erau acolo, sărbătoriţi şi dezmierdaţi

de tot satul. Trebui să treacă ceva timp până ce Moise, pe jumătate purtat pe sus de mulțime, să ajungă la casa bătrânei Yoheved și s-o strângă în brațe pe Sefora.

— M-am temut, tare mi-a fost frică pentru tine! îi șopti el la ureche, în timp ce era năpădit de cei dimprejur.

— Iosua a avut grijă de mine. Dar Senemiah...

— Da, n-a șovăit să se arunce în fața lăncilor. Dar nu era nevoie. N-a înțeles că nu eram în primejdie.

— Faraonul l-ar fi răpus, oricum.

— Din păcate, Tutmes a devenit nemilos și lipsit de remușcări. Mai rău decât strămoșii săi.

Moise o lipi mai strâns de el. Simțindu-l cum răsufla din greu, Sefora pricepu că întâlnirea cu Faraonul fusese o înfrângere.

— E cumplit, murmură el, știind că ea ghicise cum stăteau lucrurile. Groaznic! Ce o să le spun? Nu o să înțeleagă. Nici măcar Aaron nu pricepe.

Sefora nu avu vreme să-i răspundă cu un sărut, cu o îmbărbătare. Bătrânii, tinerii, femeile, copiii, cei care se întorceau de pe șantiere, cu chipurile vlăguite, cu mâinile și picioarele acoperite de glod, pe alocuri pătate de sânge închegat, acolo unde frânghiile scripetelor, stâlpii și pietrele le sfâșiaseră pielea, toți erau aici și voiau să-l asculte pe Moise pe care-l smulseseră din brațele Seforei, zbierând:

— Spune, Moise, povestește-ne ce a zis Faraonul!

Moise îi privi, cu ochii umezi, și își dădură și ei seama că veștile erau proaste. Strigătele se stinseră. Moise preciză:

— Aaron o să vă povestească. El a vorbit dinaintea Faraonului.

Și Aaron istorisi, și chiar foarte bine. Fără a scăpa

vreun amănunt, el le relată cum fuseseră târâți în fața jilțului de aur al Faraonului, cum el, Aaron, pomenise vrerea lui Iahve. Iar Faraonul răspunsese:

— Cine este acest Iahve, ca să-i ascult glasul și să dau drumul robilor mei? Nu știu de nici un rege cu acest nume, de nimeni care să-mi poată porunci vreun lucru!

Și mai departe strigă că Moise voia să facă din evrei, lepădăturile acelea, niște trândavi. Moise se întărâtase și-l amenințase pe Faraon cu mânia lui Iahve, cu ciuma și cu sabia Celui Veșnic, care avea să-l pedepsească dacă stăruia în împotrivirea lui de a-i dezrobi pe fiii lui Israel. Faraon râdea:

— Moise, te cunosc! Te știu prea bine, fiindcă ai fost cât pe ce să-mi fii frate. Chiar și înveșmântat în aur de smintita aceea de Hatșepsut, care te voia drept fiu, erai tot atât de sfios ca o oaie. Nu zău, Moise! Vii în fața mea îmbrăcat într-o tunică de rob și mă amenințI? Mă umflă râsul.

Atunci, Moise urcase treptele până la jilțul Faraonului. Spre marea ofensă a vizirilor, a prinților și a preoteselor, apucase mâna Faraonului și o ridicase deasupra capului său, tunând:

— Dacă nu te temi de mine, Tutmes, atunci omoară-mă. Doboară-mă cu biciul tău, acela care-i ucide de atâta amar de vreme pe evrei! Hai, viteazule Tutmes, șterge-mă de pe suprafața lumii acesteia, dacă ești, într-adevăr, zeul ei.

Și Faraonul izbucnise într-un râs care suna fățarnic. Își pusese străjerii să-l respingă pe Moise, dar fără să-i provoace vreo vătămare.

— Îmi este pe plac să trăiești. Vei putea în felul acesta să vezi roadele legii noi pe care o voi da pentru neamul

tău. Începând de mâine, nu li se vor mai da paie celor care fac cărămizi. Să-şi caute singuri paiele! Să le adune singuri. Dacă au picioare cu care să calce glodul, au şi mâini cu care să adune paiele. Să le folosească! Şi să facă tot atâtea cărămizi ca şi ieri şi alaltăieri. Nici una mai puţin, sau vor simţi biciul plesnind. Când Aaron termină ce avea de spus, nu mai fu decât tăcere şi spaimă în priviri.

* * *

Noaptea era în toi când Moise ajunse în culcuş. Sefora îl aştepta. Îl luă în braţe, îl dezmierdă multă vreme. Pentru prima dată în viaţa ei de femeie, lacrimile soţului i se prelinseră pe piept.

— Adu-ţi aminte, murmură ea, de cuvintele lui Iahve pe muntele Horeb. „*Îl cunosc pe Faraon, nu vă va lăsa să plecaţi decât prin puterea mâinii Mele. Voi întinde mâna şi voi lovi Egiptul cu toate minunile Mele. Iar inima Faraonului se va întări*".

— N-am uitat, şopti Moise după un timp. Dar cine va da crezare acestor cuvinte, după noaptea aceasta? Cine le va da crezare mâine, când vor trebui să adune paiele? „Ah, Moise, ce bine ne-ai scăpat tu de jugul Faraonului!". Asemenea vorbe o să auzi, Sefora. Iar eu, ce le voi răspunde?

Moise avea dreptate. Din ziua următoare, ceea ce fusese nădejde deveni suferinţă şi duşmănie. Munca se făcu mai grea, biciul Faraonului, mai aprig. Seara, cei mai istoviţi se întorceau acasă, ceilalţi trebuia să rămână ca să calce lutul toată noaptea. Iar Moise nu-şi găsea locul, copleşit. Aaron îi spunea:

— Ar fi trebuit să ne sfătuim cu bătrânii cum să-i vorbim Faraonului.

Miryam zicea:

— De ce te-ai dus la nebuna aceea de Hatşepsut? Faraonul te urăşte şi mai mult şi nu te va mai asculta niciodată.

— Nu pe mine trebuie să mă asculte el! Nu pricepeţi? răspundea Moise, lăsându-se la rândul lui pradă mâniei. El trebuie să asculte Glasul lui Iahve prin gura mea şi cea a lui Aaron. Aşa se cade să se petreacă lucrurile. Iar vrerea lui Iahve este să-i întărească inima Faraonului în privinţa noastră.

— Acest lucru, răspundea Miryam, este ceea ce pretinde soţia ta, e felul ei de a vedea, ea, care nu-i din neamul nostru. Dar tu, cum poţi să asculţi o asemenea prostie? Cine ar putea crede că Domnul Iahve vrea să ne copleşească şi mai mult? De ce ar face-o dacă El vrea să fim liberi?

Atunci, începu să se nască în sat un zvon, răspândit cu uşurinţă de bătrâni: dacă Faraonul se înăsprea, nu asculta şi nu se lăsa înduplecat de cuvintele lui Moise, vina era a soţiei lui. Altfel cum era posibil ca Moise să fie ales de Cel Veşnic, cum putea să fie cuvântul şi călăuza lui dacă soţia sa era o fată din Kuş? Fiica unui neam asupra căruia, cum se ştie prea bine, Iahve nu-şi îndreptase privirea şi cu care nu făcuse nici un Legământ.

Când zvonul ajunse până la urechile sale, Moise ameninţă cu toiagul său pe oricine ar fi rostit minciuna aceea faţă de el.

— Ea mi-a dat viaţă pe când eram doar un fugar, m-a călăuzit până la vocea lui Iahve. Ea l-a tăiat împrejur pe fiul meu, Eliezer, în timp ce eu uitasem s-o fac şi Iahve îmi reteza răsuflarea ca să mă pedepsească. Şi aceasta e toată recunoştinţa pe care i-o arătaţi?

Dar, pe la spatele lui, bătrânii bombăneau că Moise nu cunoştea îndeajuns istoria poporului său pentru a pricepe limpede care îi erau îndatoririle. Cât preţuiau, cu adevărat, nişte fii a căror mamă nu era fiică de-a lui Israel? Miryam nu-şi mai ascundea dispreţul pentru Sefora.

— Nu le da ascultare, dragostea mea, nu-i băga în seamă, se ruga Moise noaptea îmbrăţişând-o pe Sefora. Sunt pierduţi. Vorbesc aiurea, iar eu nu ştiu să îndeplinesc făgăduinţa pe care le-am făcut-o.

Dar Sefora, mângâindu-l şi ea, şoptea:

— Ba da, trebuie să-i ascultăm. Ei nu mă iubesc. Sunt dezamăgiţi de alegerea ta, nu sunt soţia lui Moise pe care şi-ar fi dorit-o. Şi poate că Miryam are dreptate. Ea şi bătrânii, şi toţi ceilalţi: da, acel Moise de care au nevoie trebuie să fie al lor mai mult decât al soţiei sale.

* * *

Într-o dimineaţă, Yoheved îi spuse Seforei, cu dragoste:

— Să nu te superi pe Miryam, copila mea. Moise îi datorează mult. Când l-am încredinţat apei fluviului ca să-l scap de moartea întâilor născuţi, Miryam era o tânără slujnică în palatul reginei Hatşepsut, care nu împărtăşea ura tatălui său împotriva evreilor. Miryam a fost cea care a îndreptat privirea fiicei Faraonului asupra coşului în care-l aşezasem pe Moise, înfăşat în scutecele lui. Fiecare ştia că regina avea un soţ firav, neputincios să-i dea un fiu. Când l-a văzut pe Moise al meu, n-a şovăit nici o clipă.

Yoheved găsi destulă putere ca să râdă de amintirea aceea. Apoi chipul i se adumbri.

— Din păcate, Hatşepsut a îmbătrânit, nu mai are autoritate. Prea puternicii din palate se sfâşiau între ei.

Tutmes şi-a adus aminte de neputinţa naşterii lui Moise. A cerut să fie căutate vechile slujnice ale reginei Hatşepsut...

— Şi m-a găsit pe mine.

Vocea frumoasei Miryam le făcu pe amândouă să tresară.

— Ai dreptate, mamă, să-i povesteşti lucrul acesta soţiei fratelui meu. Ea, care se crede atât de ştiutoare, habar nu are ce înseamnă să faci parte din neamul Domnului Iahve sub jugul Faraonului.

Dreaptă, cu privirea înflăcărată, Miryam înaintă până foarte aproape de Sefora, cu glasul ca o lavă.

— Tutmes bănuia că Moise nu se născuse din pântecele surorii lui. Toată lumea avea aceeaşi îndoială. Şi m-a găsit pe mine. Oştenii m-au dus în beciurile palatului. Timp de douăzeci de zile, m-au întrebat despre cel ce se numeşte Moise. La început, am răspuns: „Nu ştiu. Cine e Moise?". Întrebările s-au preschimbat în lovituri. Apoi loviturile s-au transformat în altceva. După aceea, de fiecare dată, mă interogau: „Cine este Moise? Din ce burtă s-a născut?". Dar răspundeam tot prin întrebări: „Care Moise? Cine se numeşte Moise?". Atunci, au adus nişte fiare şi cuptoare.

Tremurând, Miryam îşi trecu mâna peste cicatrice.

— Au crezut că avea să fie destul. Însă am continuat să fac pe neştiutoarea: „Care Moise? De unde aş putea să-i cunosc numele?".

Zicând acestea, degetele frumoasei Miryam desfăcură copcile tunicii ei. Îi deschise larg pulpanele, oferindu-se privirilor. Acoperindu-şi gura cu mâna, Sefora gemu de groază.

Pieptul, pântecele şi coapsele bietei Miryam erau

brăzdate de vreo zece cicatrice tot atât de groaznice precum cea de pe faţa ei. Vineţii, urmele schingiuirilor îi crestau sânul drept, în locul căruia erau nişte cute asemănătoare cu o piele tăbăcită, veche şi crăpată.

— Iată cum este să faci parte din poporul lui Iahve când te afli sub pumnul Faraonului, strigă Miryam. Uite-te bine la mine, fiică a Kuşului! Priveşte semnul robilor! Şi înţelege că nu eşti decât soţia lui Moise. Şi mai ales că trebuie să te mulţumeşti cu locul acesta şi să aşterni tăcerea peste fericirea ta; căci sunt printre noi unii care nu vor cunoaşte nicicând mângâieri şi sărutări asemenea celor cu care te copleşeşte fratele meu.

Partea a patra

CUVÂNTUL SEFOREI

Avusesem un vis. Se împlinise.

Dar în fața trupului frumoasei Miryam, visul se făcea nevăzut.

*Îl chemasem pe zeul tatălui meu, Ietro: „Cine va fi zeul meu dacă nu vei fi tu acela?". Zeul lui Moise răspunsese: „*Eu sunt aici, eu sunt el care este, Iahve*".*

Şi iată că, dinaintea trupului schingiuit al bietei Miryam, Zeul lui Moise mi-era oprit. În fața pântecelui şi al pieptului acesteia, a frumuseții sale năruite, a cărnii ei pângărite, carnea mea neatinsă şi dulce de iubit mă trăgea în umbra femeilor fără strămoşi.

Sefora, străina, Sefora, soția lipsită de însemnătate.

Miryam nu avu nevoie să repete învățătura, întrucât o pricepusem. Soția lui Moise nu-şi putea alătura cuvântul celor care îndurau ura Faraonului, deoarece ei făceau parte din poporul lui Moise şi al lui Iahve. Soția lui Moise nu era a nici unui popor, fie el urât sau slăvit. Ea era ca pulberea neghinei după ce a fost ales orzul.

Iahve se arătase lui Moise ca să se facă auzit de poporul său, iar Moise intrase în rândul poporului său, după cum rănile bietei Miryam vorbeau în numele tuturor vătămăturilor îndurate de fiii lui Israel sub jugul Egiptului.

Cât de puțin cântărea Sefora în această bătălie!

Cât de greu cântărea cuvântul frumoasei Miryam, care nu mă lăsa să primesc dragostea soțului meu şi nici măcar să îl sprijin în alt fel decât cu tăcerea mea şi cu ascunderea trupului meu prea negru!

Şi gemeam, fără să ştiu de zilele de zbucium şi de sânge care mă aşteptau. Fără să cunosc suferința pierderii care astăzi mă ucide în aceeaşi măsură ca sângele scurgându-se din pântecele meu spintecat, din rana mea tot atât de căscată precum cea a bietei Miryam.

Întoarcerea

Mi-au trebuit multe cuvinte şi dezmierdări ca să-l încredinţez pe Moise de faptul că înţelepciunea mă silea să mă întorc la Ietro. Furia lui răsună prin casa bătrânei Yoheved, dar şi pe uliţele satului.

— Iahve vorbeşte pentru tine, cât şi pentru ceilalţi! tună el.

Şi o imploră:

— Rămâi cu mine, fără tine nu voi face nimic bun.

Se ducea dinaintea bătrânilor şi întreba:

— Cel Veşnic ar fi, oare, Etern dacă nu i-ar sprijini decât pe cei care au culoarea pielii noastre? Credeţi că El îşi va întoarce faţa de la copiii mei, pentru că mama lor este din Kuş?

Iar bătrânii îi răspundeau, neobosiţi şi siguri de ştiinţa lor:

— Uiţi Legământul, Moise. Cel Veşnic întinde mâna celor pe care El i-a ales, nu altora.

Ceea ce îl înfuria şi mai tare pe Moise:

— Legământul şi îndatoririle acelea pe care le-aţi uitat în răstimpul în care aţi fost daţi de Iosif pe mâna Faraonului!

Era atât de turbat pentru că avea certitudinea plecării mele. Atunci, suferinţa lui îl ridica împotriva mea:

— Aceasta-i toată dragostea pe care mi-o porţi? O iei la sănătoasa ca să mă iubeşti mai bine? Tu, soţia mea de sânge? Când aici, în faţa acestei mulţimi, sunt şi mai slab decât în pustiul unde mi-ai înapoiat viaţa?

Trebuia să-l potolesc cu sărutări şi dezmierdări, cu

care mă îmbătam ca o miere ce avea să sece în curând. Şi încercam să mă liniştesc şi pe mine, atât de doritoare să-i ceară ceea ce voia şi de a-i spune:

— Da! Da, bineînţeles că rămân cu tine.

Dar Miryam era acolo, trecând prin faţa mea. Iar la vederea ei, îmi redobândeam minţile.

În sfârşit, într-o seară când biciul Faraonului tocmai secerase o ceată de oameni istoviţi, care nu putuseră să facă grămada de cărămizi cerută de vătafi, cei care se întoarseră în sat se năpustiră asupra lui Moise.

— Priveşte, Moise! Iată leşurile pe care ţi le aducem. Oameni de care s-a ales praful. Ah! Să vă vadă Iahve, pe tine şi pe fratele tău! Voi aţi împuţit nasul Faraonului şi al prinţilor săi cu mirosul nostru. Voi le-aţi pus în mână tăişul care ne ucide. Iar tu zbieri pentru că trebuie să-ţi pierzi nevasta?

Moise îşi petrecu noaptea următoare căţărat pe muchia carierei de piatră de unde se vedea tot satul. Temându-mă pentru el, îl urmasem cu Iosua. Tupilaţi după o stâncă, îl auzeam chemându-l pe Iahve cât îl ţinea gura:

— De ce m-ai trimis? De când am venit la Faraon ca să vorbesc în Numele Tău, el chinuieşte poporul acesta, iar Tu nu îl slobozeşti. Pentru ce m-ai scos în faţă, ca să fie şi mai rău decât era?

Urla atât de tare, încât jos, în sat, îl auziră şi ei. Dar, ca şi Moise, nici ei nu desluşiră răspunsul lui Iahve.

Chiar din zorii dimineţii următoare, îmi destăinui Iosua, bătrânii şi Aaron începură să cârtească:

— Cel Veşnic nu-i răspunde lui Moise. E spurcat din cauza kuşeitei. Iahve nu vrea să i se arate atâta vreme cât treaba aceasta nu e orânduită.

Nu mai aveam ce să aştept. I-am poruncit tinerei

Murti, slujnica mea, să-i înştiinţeze pe ciobani.

— Să fie pregătite cămilele şi ce mai trebuie pentru călătorie. Mâine în zori luăm drumul Madianului.

Moise nu s-a împotrivit. De fapt, nici n-a îndrăznit să se uite la mine.

Şi-a luat fiii în braţe şi i-a ţinut aşa multă vreme, spre mirarea lor.

Mai târziu în timpul nopţii, dezmierdările lui nu mai erau întocmai acelora pe care le cunoşteam. Eu eram cea care pleca, şi totuşi Moise se îndepărtase deja de mine, ca omul care se desparte pentru o călătorie lungă.

În clipa de rămas bun, doar Yoheved şi Iosua aveau ochii umeziţi de lacrimi.

Vreme de două zile, n-am deschis gura. Dacă aş fi putut, mi-aş fi înfrânat răsuflarea. Dacă aş fi avut pielea de culoare mai deschisă, toată lumea ar fi văzut roşeaţa înjosirii mele. Eram Sefora, soţia înstrăinată.

Două zile îngrozitoare.

Apoi, în timp ce mergeam de-a lungul Fluviului Iteru, spre miazănoapte, am auzit numele meu strigat dintr-o barcă. Pânzele umflate de vânt se îngrămădeau pe fluviu. Nu l-am văzut numaidecât. Iosua! Iosua care flutura din braţe râzând.

După o clipă era în faţa mea, plin de neastâmpăr.

— Eram sigur că te ajung din urmă! M-am aruncat într-o barcă de îndată ce s-a putut. Căci luntrile alunecă mai repede pe apă decât aleargă căluţii şi catârii!

— Şi de ce să te arunci într-o barcă? Vrei deja să fugi din Egipt şi să cunoşti Madianul?

Vocea mea era mai acră şi mai ironică decât aş fi vrut. Dar Iosua râdea fără să o bage în seamă, frământându-mi mâinile.

— Iahve s-a întors în faţa lui Moise! Chiar de ieri. Iahve i-a vorbit. I-a zis aşa: „O să vezi ce o să-i fac Faraonului! O să rabde, regele Egiptului, dar mâna Mea va fi mai puternică! Se va sătura de noi, va izgoni poporul Meu, nu va mai voi să audă de el! O să vă aduc în ţara unde am ridicat mâna Mea ca s-o dau lui Avraam, Isaac şi Iacob! Vei vedea, Eu voi face inima Faraonului să fie neînduplecată şi voi înmulţi semnele şi minunile Mele!".

Iosua tresălta de bucurie. Îşi dădea seama, oare, de lovitura pe care mi-o dădea?

Desigur, nu puteam decât să mă bucur. Cel puţin Domnul Iahve nu-l lăsa pe Moise pradă chinurilor!

Dar, în timp ce-l ascultam, cât de greu îmi atârna inima în piept! De abia întorsesem spatele, că Iahve îmi trimitea veşti despre soţul meu! Era, oare, o învăţătură pe care mi-o dădea, fiindcă nu fusesem pe deplin încredinţată de folosul plecării mele? Voia El, oare, să adeverească spusele frumoasei Miryam?

Spunea, oare, şi El: „Să ne lepădăm de Kuşeita aceasta"?

Îmi dădeau lacrimile. Iosua ghici cauza chinurilor mele.

— Nu, nu! Te înşeli. Sunt sigur.

Mă îmbrăţişă, mă dezmierdă cu toată puterea avântului său.

— Moise ne va călăuzi. Bătrânii nu se vor mai îndoi de el. Şi tu îl vei regăsi. Ştiu. Şi noi ne vom revedea. Am convingerea aceasta tot atât de bine ca şi cum ar fi scris în norii aceia.

Arătă cu degetul spre o dâră lungă de abur care încăleca zarea spre miazănoapte. Voiam şi eu să râd odată cu el.

— Măcar ştii să citeşti ce este scris? râdeam eu de el.

— Desigur! Să citesc şi să scriu! Aproape tot atât de bine ca Aaron. Şi nu scrierile Faraonului, ci ale bătrânilor noştri.

— Atunci, să-i fii de folos lui Moise, şoptii eu îmbrăţişându-l pentru ultima dată. Ai grijă de el, iubeşte-l şi nu-l lăsa pe Aaron să fie singurul lui învăţător.

* * *

Abia începuseră ploile de iarnă când am revăzut zidurile surpate şi albite ale puţului din Irmna.

Tristeţea pe care o rumegasem în timpul lungului drum din Egipt şi până acasă se risipi la vederea zidului de cărămizi necoapte care împrejmuia curtea tatălui meu. Bucuria de a mă întoarce acasă mă potoli. Îi strângeam la pieptul meu pe Eliezer şi pe Gherşom şoptindu-le:

— Iată-ne întorşi acasă!

Gherşom, care începea să spună lucrurilor pe nume, recunoscu râzând sicomorul cel mare de pe drumul spre Efa, iar Eliezer bătu din palme în faţa ţarcurilor catârilor, ale căprioarelor şi ale berbecilor.

E sigur că aici nu se afla nimic dintre minunăţiile Egiptului. Verdele oazelor era doar o pată în nemărginirea pustiului, în timp ce malurile înverzite ale Fluviului Iteru umpleau zarea de la un capăt la celălalt al pământului. Dar în ţinutul Madianului, lutul cărămizilor folosite pentru înălţarea zidurilor şi a caselor fusese călcat cu bucuria de a clădi şi adăposti fericirea neamestecată a liniştii, a dragostei şi a dreptăţii.

Inima mea bătea tare în aşteptarea strigătelor de bucurie care aveau să mă întâmpine, o ştiam, de îndată

ce aveam să trec alături de copiii mei de poarta grea ferecată cu bronz. Şi se întâmplă întocmai.

Sefoba veni în fugă purtând în braţe o fetiţă şi făcând o gălăgie de parcă luase foc acoperişul casei. Fratele meu, Hobab, mă ridică de jos ca şi cum aş fi fost încă un copil. Tatăl meu, Ietro, tremurând din cap până în picioare, înălţă mâinile spre cer binecuvântându-l pe Cel Veşnic, care-i îngăduia să o revadă pe fiica lui, Sefora. Slujnicele cotcodăceau atât de tare de bucurie, încât îi speriară pe Gherşom şi pe Eliezer. Au fost multe sărutări, râsete, lacrimi şi îmbrăţişări. Ne-am delectat cu un ospăţ de felul acelora pe care le cunoscusem, odinioară, când le pregăteam pentru oaspeţii tatălui meu.

Şi de-abia după ce furăm aşezaţi tihnit pe perne sub bolta lui de verdeaţă, Ietro mă întrebă în felul lui şi cu blândeţea sa nestrămutată:

— Şi care a fost motivul înapoierii tale, fiica mea? Moise e sănătos?

Mi-a trebuit mai mult decât seara aceea şi chiar decât ziua următoare ca să povestesc ce se petrecuse la Faraon.

Ietro nu pierduse nimic din felul său atent de a asculta. Punea, ca întotdeauna, mii de întrebări: de ce făcuse Moise una sau alta, cum rostise Aaron lucrul acela, erau casele muncitorilor nişte locuinţe adevărate, cum se numea în realitate răşina cu care era unsă regina Hatşepsut?

— Ah, să mă binecuvânteze Iahve, ce grozăvie, ce minunăţie! exclamă el după ce-i răspunsesem.

Aceasta fu singura judecată pe care o rosti, deşi mă întreba iarăşi şi iarăşi despre Miryam şi bătrâni.

Puse să-i fie adus şi Eliezer pentru a vedea cu ochii

lui tăierea împrejur înfăptuită de fiica lui. Mângâie înduioşat sexul nepotului său, apoi îmi apucă mâna şi o strânse tare cu degetele lui zbârcite de bătrâneţe.

— Cel Veşnic să te binecuvânteze, fiica mea! strigă el, cât se poate de vesel. Să te binecuvânteze până la sfârşitul timpurilor. Ce lucru nemaipomenit! Da, nemaiauzit, vă spun eu, va rămâne în amintirea oamenilor, v-o zice Ietro.

Când îi povestii, în sfârşit, plecarea mea, cum mă ajunsese din urmă Iosua şi sfatul pe care i-l dădusem, tatăl meu bătu din palme, fericit.

— Aceasta este Sefora mea. Sunt mândru de tine, fiică a lui Ietro. Pentru asta, cât şi pentru tot ce mi-ai povestit, da, da, sunt mândru de tine.

Şi nu mai avu nimic de spus.

Vreme de două sau trei zile m-am obişnuit din nou cu viaţa din curte şi am dat mult din gură ca să povestesc Sefobei şi slujnicelor ciudăţeniile din ţara Faraonului. Apoi, întocmai cum făcea şi altădată când voia să-mi mărturisească vreun lucru însemnat, Ietro îmi ceru să-i servesc prima masă a zilei.

În timp ce aşezam urciorul cu lapte în faţa lui, îmi făcu semn spre perne.

— Aşează-te lângă mine, fiica mea.

Clipind uşor din pleoapele mototolite, îmi arătă piscul lui Horeb.

— Acolo, sus, n-a bubuit nici măcar o dată de când aţi plecat, tu şi Moise. Nici cel mai mic tunet după marele tărăboi cu sora ta, Orma şi cu Moise.

Chicoti şi plesni din limbă:

— Ştii că e regină, soră-ta? Doamna Orma, aşa i se zice acum. Doamna Orma, soţia lui Reba, regele din

Şeba. Tot aşa de frumoasă, la fel de smintită şi de năbădăioasă. Puterea o năuceşte. O foloseşte atât de tare, încât îi bagă în sperieţi pe toţi cei care se apropie de ea. Chiar şi făurarii se tem de ea. Cine şi-ar mai putea închipui că este fiica lui Ietro? Ar putea veni să te vadă. Poate că nu. Căci mai are încă pică pe tine, şi chiar multă, pe cât se pare. Dar este posibil să se bucure aflând că te-ai despărţit de Moise şi să dorească să-ţi vânture pe sub nas bogăţia şi slujnicele ei. Mare lucru, ce să-ţi spun!...

Dintr-o privire, Ietro îmi arătă că toate acestea nu aveau nici o însemnătate şi că avea cu totul altceva să-mi spună. Îşi bău laptele încet înainte de a vorbi din nou.

— Moise este pe drumul pe care-l călăuzeşte Iahve. Este strâns legat de el. Nimic nu s-a sfârşit, ba chiar dimpotrivă. El împlineşte lucrarea pe care a venit s-o caute aici.

Mâna tatălui meu cuprinse curtea şi muntele lui Horeb cu aceeaşi mişcare.

— Ştiu ce gândeşti, fiica mea. Acest Aaron şi această Miryam, fratele şi sora, te-au izgonit fără cruţare. Pielea ta de Kuşeită a ajuns să fie steagul geloziei lor. Bătrânii din poporul lui Moise te-au alungat. Şi poate că însuşi Cel Veşnic te-a îndepărtat şi El. Aşa crezi.

Ietro clătină din cap şi înalţă o sprânceană ca şi atunci când mă certa, altădată, că am greşit la scris.

— Sefora, eşti mai isteaţă şi mai tare decât ciuda pe care o simţi în tine. Nu lăsa faţa lucrurilor şi necazul inimii tale să te facă să crezi că e noapte neagră în timp ce ziua este deja mare. Gândeşte-te aşa: cine sunt astăzi fiii lui Israel? Nişte amărâţi care suferă. Nişte necăjiţi pe care Faraonul îi socoteşte, de zeci de ani, ca pe nişte pe-

rechi de picioare şi nişte perechi de mâini. Ei nu ştiu ceea ce, de fapt, se află înăuntrul lor! Inima le este împietrită de suferinţă. Merg dintr-un rău în alt rău, ca nişte muşte închise într-un urcior şi care nu sunt în stare să-şi închipuie că gâtul chiupului stă căscat. Ei văd o străină şi strigă: „Vai, ce grozăvie, nu este ca noi! Are pielea neagră, Domnul Iahve a acoperit-o cu întunecime, să nu ne apropiem de ea!". Este ca şi cum, zărind o floare necunoscută, ar întreba: „Care este otrava ei?". Sefora, copila mea, nu uita că ei s-au pierdut de ei înşişi, întrucât Faraonul a măcelărit, cu biciul şi sub povara cărămizilor sale, ceea ce era nevinovăţia lor în inima lui Iahve. Această Miryam are dreptate. Dacă mai sunt unii care stau drepţi aşa cum s-au născut să stea bărbatul şi femeia, o fac agăţându-se de plesniturile rănilor lor la fel cum te agăţi de stânci, acolo, sus, ca să te urci pe muntele lui Horeb.

Se opri din vorbă o vreme ca să-şi găsească răsuflarea, aşează mâna pe coapsa mea şi continuă:

— Robii sunt robi în inimile şi în trupurile lor. Este nevoie de timp, pentru a fugi departe de biciul Faraonului, le va trebui multă vreme ca să scape din frânghiile pe care el le-a înnodat în minţile lor. Dar Cel Veşnic ştie care este treaba cu timpul. Ei se află pe drum, şi Moise este în fruntea lor. Nu te îndoi, fiica mea, să n-ai nici o temere! Iar tânărul acesta, Iosua, are dreptate. Îţi vei revedea soţul. Să ai încredere, Sefora, dulceaţa mea. Lasă timpul lui Iahve să odrăslească viaţa.

* * *

Am ascultat de înţelepciunea tatălui meu, Ietro, şi am lăsat timpul să se împlinească. Un timp ciudat.

La început, a fost numai aşteptare. Luni şi luni de zile în care îi priveam pe Gherşom şi pe Eliezer cum cresc. Sute de zori de zi în care numele lui Moise era pe buzele mele şi grija mea pentru el în ofrandele pe care le aduceam Domnului Iahve. Şi tot atâtea nopţi în care dorinţa, foamea mea de el mă trezeau, în lacrimi.

Se scurse în felul acesta un an fără să primim vreo veste din Egipt.

— Unde-au dispărut neguţătorii din Akkad? bombănea tatăl meu.

— Caravanele trec din nou prin Moab şi Canaan, îl lămurea fratele meu, Hobab. Ţinuturile acestea sunt mai înfloritoare ca oricând. Acolo trebuie să vinzi şi să cumperi.

Cu toate acestea, în toiul verii, căpetenia unei caravane veni să ceară voie să scoată apă din puţul din Irmna. Ietro se grăbi să-l întrebe despre călătoria şi afacerile lui. Omul ridică braţele spre cer şi se plânse că venea din Egipt, unde pierduse aproape tot ce avusese din cauza neorânduielii care domnea acolo.

— Aşa! exclamă tatăl meu cu un zâmbet larg, povesteşte-ne.

Astfel se află de minunile pe care Domnul Iahve le răspândea în ţara Faraonului cu mâna lui Moise.

— Uneori fluviul Iteru se preschimbă în sânge, povestea neguţătorul dând ochii peste cap. Şi când se preface din nou în apă, peştii sunt morţi. Cine-ar putea s-o creadă? Da, dar e chiar adevărul. Un adevăr care pute. Da, da! Şi ce duhoare! Chiar şi nisipul din deşert puţea! Dar asta nu e totul. De abia s-a împrăştiat putoarea aceea, că tot ţinutul a fost acoperit de broaşte. Se umflă la soare şi plesnesc ca nişte băşini de drac.

Iarăşi putoare, să mori, nu alta! Şi nu numai atât, stai să vezi: ţânţarii, grindina, lăcustele! Anotimpurile se schimbă şi fiecare îşi aduce năpasta pe capul Faraonului. Cum să mai faci negoţ într-o asemenea ţară? Am şters-o cu tot ce-mi mai rămăsese pe când nu se mai vedea nici soarele. Trei zile de negură peste tot Egiptul. Trei zile de noapte! Cine ar putea s-o creadă? Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, nici eu n-aş crede-o!

Ietro râdea. Un râs atât de zdravăn, atât de vesel, încât neguţătorul se simţi jignit.

Când îşi redobândi răsuflarea, tatăl meu îmi aruncă o privire care însemna: „Vezi, fiica mea! Aşa-i că aveam dreptate?". Îmi strângeam tare mâinile ca să nu tremure.

Ietro, din nou serios, întreba:

— Şi ce face Faraonul ca să scape de toate nenorocirile acestea?

— A, nimic! Din câte se ştie, chiar nimic. A cerut să i se spună poporului că lucrurile acestea vor trece. Că sunt nişte vrăjitorii şi că preoţii lui o să le vină de hac.

— Aşa! se mira Ietro, cu un zâmbet şiret, clipind din ochi spre mine, cu barba fremătând.

— Da, şi eu gândesc ca tine, bombănea neguţătorul. Poate că vrăjitoriile acestea vor trece, dar aşa cum tot dau năvală, te pomeneşti că Faraonul se duce şi el odată cu ele!

— Şi se ştie cumva de ce se întâmplă asemenea urgii? Lucrurile obişnuite au o pricină. De bună seamă că şi cele neobişnuite.

— Aş! Circulă tot felul de poveşti. Se spune aşa: Amon, zeul Faraonului, s-a supărat pe el, deoarece s-a ridicat împotriva celui care a fost Faraon, soţia şi mătuşa lui, pe care Amon o ocrotea. Se mai zice şi că ar fi

din cauza robilor. Dar, stau şi mă întreb, cum ar putea sclavii să facă toate minunile acestea? Ei frământă cu picioarele glodul cărămizilor, şi nimic mai mult.

A doua zi, Ietro îi pofti pe toţi ai casei sub bolta de verdeaţă şi le povesti minunile din Egipt. Numele lui Moise se întoarse pe buzele tuturor. M-au sărbătorit:

— Ah, cât de mândră şi fericită trebuie să fii ca soţie a lui Moise şi mamă a fiilor lui!

Eram mândră, într-adevăr. Dar şi nefericită să fiu încă atât de departe, atât de despărţită de el.

Au trecut şi alte caravane. Acum neguţătorii se păzeau de Egipt, şi fiecare dintre ei îşi dădea ochii peste cap, povestind noi minuni de care era îngrozit.

— Robii şi-au găsit o căpetenie care este aproape un zeu. Se numeşte Moise, şi el este cel care-i aduce pedepsele acestea Faraonului, deoarece vrea să-i scoată pe toţi fiii lui Israel din Egipt.

În Madian, lumea începu să-şi amintească de faptul că acest Moise fusese primit în curtea lui Ietro şi că ajunsese ginerele său, bărbatul fiicei sale Kuşeite. Se adunară mulţi vizitatori ca să audă veştile din Egipt chiar din gura lui Ietro. De fiecare dată, tatăl meu îi chema şi-i aşeza pe Gherşom şi pe Eliezer pe perne lângă el.

— Iată nepoţii mei, fiii lui Moise şi ai Seforei, fiica mea. Este bine să audă şi să afle ce isprăvi face tatăl lor, acolo, de partea cealaltă a mării.

Şi începea din nou să povestească fluviul de sânge, ţânţarii, funinginea băşicată, bezna... Îşi apuca toiagul, îl învârtea deasupra capului şi-l înfigea între perne:

— Tatăl vostru, Moise, aude glasul lui Iahve. El îi spune aşa: „Du-te dinaintea Faraonului. Să-i zici: Fii

drept, rege al Egiptului. Slobozeşte-i pe robii tăi de muncile tale, îngăduie-ne să ieşim din puterea ta". Faraonul rânjeşte. Gura-i lipsită de barbă se strâmbă de răutate. E aşezat pe jilţul său de aur, cu şerpii lui pe cap, cu ochii înnegriţi de dispreţ. Îi răspunde lui Moise: „Nu! Să faceţi cărămizi pentru mine, robi netrebnici". Atunci, Moise îşi înfige toiagul, uite-aşa, în colb. Şi deodată se ridică vântul. Fără veste. La miazănoapte, la miazăzi, vâjjjj! Un vânt turbat care îngheaţă tot. Faraonul aleargă pe terasa lui, prin grădina sa minunată şi vede norii care se strâng. Bubuie tunetul. Fulgere uriaşe spintecă cerul şi cade grindina, în ropot, până când acoperă tot ţinutul cel verde al Faraonului.

Fiul meu, Gherşom, speriat şi încântat de povestire, întreba:

— Ce-i aia grindină, bunicule?

Şi noi toţi ne prăpădeam de râs şi eram fericiţi. Şi toţi, ca şi Eliezer şi Gherşom, doream să auzim iarăşi şi iarăşi minunile pe care le săvârşea soţul meu. Îmi spuneau în cor:

— În curând o să fii şi tu regină ca Orma. Şi chiar o regină mai mare.

Şi eu le răspundeam:

— Moise nu este nici rege, nici prinţ. Moise este glasul Dumnezeului lui pentru poporul său. Iar eu sunt aici.

Într-o zi totuşi, Eliezer, care începuse să înveţe cum să se folosească de cuvinte, întrebă:

— Cum este el, tatăl meu, Moise? E ca tine, bunicule? Bătrân şi alb sau ca mămica, negru de tot şi fără barbă?

Slujnicele mureau de râs. Eu plângeam fără să râd.

Ietro spusese adevărul. Vremea lui Iahve lucra.

Moise îşi îndeplinea datoria. Dar vremea aceea era lungă. Iar lipsa lui Moise era atât de lungă, încât fiul meu nu mai ştia cum arată chipul tatălui său.

Între toate minunile pe care le săvârşea Moise era una despre care nu auzeam că s-ar înfăptui: să fim, în sfârşit, împreună. Să pot iarăşi să-l sărut pe gât aşa cum îmi plăcea atât de mult s-o fac. Să-l văd cum îşi strânge fiii la piept.

* * *

La sfârşitul iernii următoare sosi o veste, şi mai uimitoare decât cele dinaintea ei.

În cele din urmă, robii din Egipt se urniseră. Lăsaseră baltă mocirlele de noroi şi satele. Cu miile. Bărbaţi şi femei de toate vârstele, în putere şi prăpădiţi, cu toţii, tot poporul fiilor lui Israel! Şi chiar şi ceilalţi sclavi, prinşi în timpul cuceririlor, astfel încât pe şantierele Faraonului domnea tăcerea ca şi cum timpul s-ar fi oprit.

Moise călăuzise miile acelea de fiinţe spre marea Trestiilor. Tutmes îşi trimisese oastea pe urmele lor. Când ajunseseră pe ţărm, se iscase o furtună ameninţătoare şi lăncile oştenilor Faraonului se zăreau deja în văile care coborau spre mare. Atunci, Moise îşi scufundase toiagul în valuri.

Talazurile se deschiseră dinaintea lui. Marea Trestiilor despicată în două, iată ce se întâmplase! Valurile oprite în loc, fundul mării ca un drum până la ţărmul celălalt!

Miile şi miile de robi care-l urmau pe Moise se repeziră pe drumul acela. Ajunşi de partea cealaltă, văzură cum talazurile se împreunau şi înghiţeau carele de luptă ale Faraonului. Erau liberi!

Era un gând care nu-mi mai venise de ani şi ani.

Şi mi-am văzut visul. Am zărit marea deschizându-se dinaintea mea, piroge pătrunzând între zidurile uriaşe de apă. Am desluşit falezele de apă care ameninţau să se împreuneze, ca marginile unei răni, şi să mă înghită.

Şi l-am văzut, pe fundul mării secate, pe bărbatul care-mi întindea braţele şi care-mi înapoia răsuflarea furată de valuri. Moise, pe care nu-l ştiam încă de Moise.

Acela pe care Domnul Iahve avea să-l aleagă pentru a da înapoi poporului său suflarea libertăţii.

Tatăl meu, Ietro, mă supraveghea. Mi-a observat privirea, trupul care tremura, mâinile care frământau umerii fiilor mei. Îmi ghicea gândurile.

Îmi rosti cu blândeţe:

— Nu-ţi spusesem eu? Iată, ei sunt pe drum. Iahve împinge la roata timpului. În curând, vom avea şi alte veşti. Începe o altă poveste.

De sub pleoapele lui alunecau lacrimile, rostogolindu-se în zbârciturile lui şi pierzându-i-se în barbă. Mai zise:

— Mâine, mergem să privim marea. Vreau să văd dacă s-a schimbat cu ceva.

Dar înainte de a ajunge la falezele de unde aveam atâtea amintiri, am zărit un bărbat înfăşurat într-o mantie de lână groasă, plină de praf. O glugă trasă pe frunte îi ascundea chipul. Era călare pe un asin istovit pe care-l zorea dându-i pinteni cu călcâiele. Ne gândeam că e vreo haimana singuratică. Dar când mă văzu cu Gherşom şi cu Eliezer, bărbatul sări de pe măgar şi se repezi la mine.

— Sefora!

Gluga îi căzu pe spate.

— Sefora!

Striga şi dădea din braţe. Am recunoscut vocea înaintea feţei, care era slabă, cu barba lipită de praf şi de stropii purtaţi de vânt.

Când mă strânse la pieptul lui, râdeam şi tremuram de făgăduinţa trupului lui Moise.

Zile de zbucium şi de sânge

Atunci au început zilele de zbucium şi de sânge.

Iosua aduse vestea că Moise şi mulţimea lui îşi ridicaseră corturile într-o câmpie pustie numită Refidim, aflată la numai cinci zile de mers de zidurile lui Ietro.

— Şi chiar mai puţin dacă goneşti, zise el arătând denivelările de pe muntele lui Horeb, aproape albe în negura care acoperea apusul.

Moise era atât de aproape şi eu mi-l închipuiam atât de departe!

— Am venit să vă caut. Pe Sefora şi pe tine, înţeleptule Ietro. Moise are nevoie de voi. Mama lui, Yoheved, a murit. El a ajuns la capătul puterilor. Cei de-acolo sunt smintiţi. Nimic nu e bine: se ceartă, bombăne, le e foame, le e sete, le lipsesc păşunile pentru dobitoace... Şi când nu le e nici foame, nici sete, obosesc să tot ridice şi să dea jos corturile. Deşertul le pare prea pustiu, stâncile prea înfierbântate şi ţara mierii şi a laptelui prea îndepărtată! S-ar zice că au luat cu ei harababura din Egipt. Într-o zi a fost unul care a ţipat în gura mare că-i pare rău după biciul Faraonului. „Cel puţin acolo aveam de băut şi de mâncat, şi umbră!", a zis el. Dacă nu l-aş fi oprit, Moise i-ar fi sfărâmat ţeasta cu toiagul. „Ce să fac cu voi? V-am scos din Egipt şi voi mai că aţi azvârli în mine cu pietre!". Şi apoi, Aaron şi Miryam se bagă în toate celea. Iahve îi vorbeşte lui Moise şi îi dă sfaturi. Dar Aaron îi spune că nu înţelege rostul acestor poveţe. Cârteşte pentru orice. Zăpăceala aceasta nu face decât să sporească nemulţumirea. Şi acum, iată că sunt aş-

teptați războinicii lui Amalek! Iar noi suntem fără arme. Moise mi-a poruncit: „Aleargă la Ietro. El o să te ducă la făurari".

Ietro încuviință, se hotărâse, o știam.

— O să plecăm în zori. Du-te să te odihnești. Fiul meu, Hobab, se va duce la făurari. Căpetenia lor, Evi-Țur, o să ne dea arme de fier.

Îmi făcu semn cu ochiul.

— Dacă poate, Evi-Țur vă va da îndoit tot ce-i va cere Sefora. În timpul acesta, Zișeved îmi va împărți în două turmele. Va păstra aici jumătate, având grijă de casa mea, iar cealaltă i-o vom duce lui Moise.

Dacă aș fi putut, aș fi plecat la drum chiar în clipa aceea.

Lui Gherșom și lui Eliezer le-am spus:

— O să-l vedeți iar pe tatăl vostru, Moise.

— Și atunci, o să facă minuni pentru noi cu toiagul lui?

Iar eu, râzând bucuroasă, i-am încredințat că da.

* * *

Să mă ierte Cel Veșnic, dar Iosua avusese dreptate: brambureala din Egipt, poporul Său o luase cu el străbătând marea Trestiilor!

Cât puteai să vezi cu ochii erau corturi, fumuri, o gloată care mișuna, animale ici și colo, o gălăgie neîncetată, gunoaie împuțite de căldură, mii și mii de chipuri de care te împiedicai, bătrâni posomorâți, copii triști, femei îngrijorate, unii care mureau, alții care se nășteau. O gloată, da, o adunătură care acoperea șesurile cu ierburi uscate de la hotarul deșertului și care părea rătăcită între ieri și mâine. Când am ajuns noi, la hărmălaia care

ne buimăcea se adăuga zarva luptei cu Amalek, care începuse în ajun în capătul dinspre miazănoapte al taberei.

Acolo l-am văzut pe Moise. Atât de uluită, încât am rămas încremenită. Şi poate că, deja, îngrozită.

Se afla pe o stâncă de unde se vedea învălmăşeala. Soarele arunca sclipiri pe scuturile şi lăncile lui Amalek. În mâinile luptătorilor lui Iahve se zăreau doar toiege şi pietre. Iar sub picioarele lor, multe leşuri. Urcat pe un bolovan neted, Moise era cu braţele ridicate spre cer, cu toiagul înălţat.

Întrucât mie îmi pierise graiul, Ietro îl arătă copiilor.

— Iată-l pe tatăl vostru. Acela, acolo, care-şi ţine braţele ridicate, el e Moise.

Eliezer, speriat de tot ce-l înconjura, se agăţa cu amândouă mâinile de Gherşom, care întrebă:

— De ce are braţele ridicate aşa?

Se află mai târziu: când Moise îşi cobora braţele însemna că biruie Amalek, când le ţinea ridicate, Amalek era pus pe fugă.

Gherşom strigă:

— Uitaţi-vă la Hobab şi la Iosua!

Împreună cu Evi-Ţur şi ceata de făurari care veniseră cu noi se năpusteau la vale spre locul unde se dădea lupta. Se auzi urletul care-i întâmpina. Catârii fură deshămaţi într-o clipă şi lamele de fier sclipiră în mâinile evreilor.

Acolo, pe bolovan, l-am văzut pe Aaron care venea să sprijine braţul drept al lui Moise. Un altul, pe care nu-l cunoşteam, făcu acelaşi lucru cu braţul lui stâng.

Lupta ţinu până seara. Şi aşa se făcu că în ziua întoarcerii mele, nu l-am întâlnit pe soţul meu.

La căderea nopții, Iosua era biruitor și se întoarse în tabără întâmpinat cu cântece.

Eu, înmiresmată cu ambră, împodobită cu giuvaeruri, îmbrăcată cu cea mai frumoasă tunică, alături de cei doi fii ai mei, îl așteptam pe Moise dinaintea cortului care tocmai fusese înălțat. Inima îmi bătea atât de tare, încât mă temeam că o aude toată lumea.

În timp ce Moise întârzia, îngrijindu-se să-i mulțumească lui Iahve împreună cu Aaron, prin fața noastră trecură sute de oameni. Voiau să se încredințeze de zvonul care foșnea deja de la un capăt la altul al taberei, mai grabnic decât vestea biruinței asupra lui Amalek: se întorsese soția lui Moise.

Și da, era o străină, cu piele neagră, așa cum se zisese. O fiică a Kușului.

În sfârșit, răsunară strigăte, sunete de goarne, de coarne de berbec, tobe, cântări. Fiii mei își dădură seama și săltară de bucurie:

— Iată-l pe tatăl nostru, Moise! Iată-l.

Gloata urca spre noi, în rânduri strânse. Deodată, se despică.

Doamne Iahve, ce-ai făcut din soțul meu?

Înainta, clătinându-se pe picioare, ca un moșneag.

Mai bătrân, s-ar fi zis, decât tatăl meu, Ietro. Sprijinit de Aaron și de Miryam, drepți și puternici, cu ochiul ager și biruitor.

Gherșom și Eliezer erau uimiți. Frigul mă prinse de gât și îmi îngheță șalele.

Soțul meu, iubitul meu. Moise al meu.

Un chip obosit, un chip istovit.

Am murmurat:

— Ce ți-au făcut? Cum este cu putință?

Gherşom a şoptit:

— Tată?

Vocea lui a ajuns până la Moise, care a căscat ochii. S-a îndreptat cu slabele puteri care-i mai rămâneau.

Mărinimoşi, Miryam şi Aaron au făcut câţiva paşi înapoi, lăsându-l să ne întâmpine.

Împrejurul nostru, gloata poporului lui Iahve ne privea.

L-a văzut pe Eliezer cu pielea lui de corcitură în braţele tremurătoare ale tatălui său, care abia putea să-l ducă. Pe Sefora, cu obrajii ei negri strălucind sub şiroaie de lacrimi. Pe Gherşom, care se agăţa de mijlocul soţului meu şi-şi înfunda faţa în burta lui. Au zărit toate acestea. Familia lui Moise în întregul ei.

Moise a gemut:

— Sunteţi aici, în sfârşit sunteţi aici!

Glasul îi era slab, dar a fost auzit de toţi. În tabără, hărmălaia se potolise. Nici un zgomot. Nici o cântare. Nici o tobă, o goarnă sau vreo urare. Liniştea.

Tăcerea pentru a se bucura că familia lui Moise era iarăşi adunată. Atunci, Ietro, cu vocea lui îmbătrânită, a scos un strigăt:

— Moise, Moise, fiul meu. Slavă ţie, slavă lui Iahve! Să fie lăudat în veci, şi tu împreună cu El!

Iosua a sunat din goarna lui, zgomotul taberei s-a întors. Tatăl meu, Ietro, l-a îmbrăţişat pe Moise:

— Am adus de toate pentru ospăţul biruinţei! În seara aceasta, cei care au luptat se vor putea sătura.

Moise mă ţinea mai departe de mână. A râs aşa cum ştiam că avea obiceiul. A zis:

— Să mergem în cortul cel mare al sfatului. Vei da ochii cu bătrânii.

Am păşit alături de el, luându-i pe copii cu mine. Miryam se ivi în faţa mea, oprindu-mi trecerea:

— Nu poţi intra în cortul sfatului. Este interzis femeilor, şi mai cu seamă străinelor. Trebuie să te înveţi. Aici nu e ca la Faraon şi cu atât mai puţin ca la Madian. Femeile trebuie să stea la locul lor. Nu se amestecă în treburile bărbaţilor. Dacă soţul tău vrea să te vadă, o să vină el la tine.

* * *

A venit.

În toiul nopţii, sprijinit de Iosua. L-am întins pe culcuşul meu.

Ca un orb, mi-a atins cu vârful degetelor obrazul, fruntea, buzele. A repetat, cu un zâmbet în voce:

— În sfârşit, ai sosit. Soţia mea de sânge, Kuşeita mea preaiubită.

Am mulţumit umbrei, care-mi ascundea deznădejdea.

A adormit înainte să-i pot răspunde. Atât de iute, atât de deodată, încât m-am speriat. Credeam că am lângă mine un mort. Eram gata să strig, să cer ajutor. În sfârşit, a oftat. Mâna mea s-a urcat şi a coborât pe pieptul lui.

Un suspin adânc în somn. Oftatul unui om care visează în pofida oboselii lui cumplite.

M-am prăbuşit plângând în hohote lipită de el, ţinându-l strâns şi strigându-l:

— Moise! Moise!

Se terminase cu Sefora cea puternică. În clipa acea, mi-am dat seama. Eram de-acum înainte şi pentru totdeauna Sefora cea slabă. Cea mai neputincioasă dintre toate femeile.

Nu ştiam încă atunci că nu eram în stare să opresc viaţa în loc şi s-o fac să înflorească. Dar îmi dădeam seama de neputinţa mea. Trebuia să fie unul ca Moise pentru a ţine piept smintelii acestei mulţimi. Nebuniei acestei pribegii şi nădejdi. Trebuia să fii ca Miryam, Aaron, Iosua... Să fii din poporul lui Iahve. Să fi îndurat asprimea pumnului Faraonului din tată-n fiu, să ai trupul şi inima crestate de răni.

Mai târziu, mai domolită, lăsând opaiţul aprins, am privit chipul soţului meu.

De fapt, era atât de zbârcit, încât aproape că nu-l mai recunoşteam. Cutele frunţii, lungi şi aspre, se înfundau în păr, mai adânci la sprâncene. Ridurile tâmplelor, adunate în colţul ochilor ca nişte fluvii înainte de vărsarea lor în mare. Apoi cele ale nasului, ale buzelor, ale pleoapelor, ale bărbiei... Ca şi cum Moise, preaiubitul meu, trebuia să aibă pe obrazul său tot atâtea zbârcituri câţi bărbaţi, femei şi copii se aflau în poporul neastâmpărat pe care îl târa după el.

* * *

S-a trezit dintr-o dată, înainte de ivirea zorilor. M-a descoperit cu mirare. I-am sărutat pleoapele şi miile de cute. I-am sărutat gâtul. Şi acolo, cu blândeţe, m-a respins.

— Trebuie să mă scol. Mă aşteaptă.

— Cine?

— Ei toţi. Acolo, dinaintea cortului.

Nu înţelegeam. L-am însoţit şi am văzut.

Erau deja rânduiţi în şiruri lungi. Două sute, trei sute? O mie? Cine i-ar fi putut număra? Erau acolo în aşteptare, voind fiecare să treacă prin faţa lui Moise ca să-i zică:

— Vecinul meu de cort a schimbat locul unde-şi ţine capra. Pute sub nasul meu. Să-i porunceşti s-o priponească în altă parte.

— Mi-au furat piatra pe care soţia mea pisa orzul. Era o piatră bună, cea mai bună. Aici e numai praf şi pietrele sunt proaste, cum să facem?

— Moise, corturile sunt împrăştiate pretutindeni în tabără, nu mai poţi găsi pe nimeni. Nu se poate face nimic în harababura aceasta!

— Moise, femeile nasc fără moaşă. Nu sunt destule. Se nasc copii şi nu li se taie buricul când trebuie. Ce facem?

— Iar mie mi-au furat perna aceea pe care am adus-o din Egipt. Ştiu cine! Moise, ce ai să-i spui ca să mi-o dea înapoi?

Am înţeles de unde venea istovirea lui Moise. Nu era din cauză că ţinuse braţele ridicate în timpul luptei împotriva lui Amalek.

Am alergat repede la Ietro.

— Du-te la Moise, tatăl meu! Mergi şi sfătuieşte-l.

În seara aceea, sub cortul sfatului, Ietro a ţipat la el:

— Moise, ai înnebunit? Vrei să pierzi totul? O să te sleiască de-a binelea, şi pe ei odată cu tine. De zile întregi aşteaptă sub arşiţa soarelui ca să le dai răspunsurile tale.

Aaron s-a amestecat în vorbă:

— Cine altul decât Moise poate să judece greşelile, să împartă binele şi răul? Să-i arate fiecăruia calea lui? Singur el poate s-o facă. Doar prin glasul lui Iahve.

— E nevoie de vocea lui Iahve ca să se găsească o pernă şi să se mătură balega caprelor? Hai să judecăm drept, aici e o gloată de oameni. Moise singur nu poate

să facă totul. Să le arate calea şi rânduielile. Să-i numească pe cei care sunt capabili să le aplice. N-o fi doar Moise, din toată mulţimea aceasta, singurul care judecă şi simte cum trebuie?

— Ai putea s-o faci mai bine decât el? E adevărat că cei din Madian sunt vicleni. Se ştie că, mai demult, ei l-au vândut pe Iosif Faraonului.

— Şi în felul acesta l-au ţinut în viaţă! Spre marele necaz al fraţilor săi, cărora le-ar fi plăcut ca Iosif să crape şi să putrezească în gaura unde îl băgaseră. Haide, Aaron! Nu-mi căuta gâlceavă pentru ce a fost, aş putea să-ţi tot răspund până ce ne cad toţi dinţii. Aaron, înţelept al poporului lui Iahve, doar ziua de azi şi cea de mâine sunt însemnate. Uşuraţi-i povara lui Moise, numiţi oameni în stare să-l ajute. Să fie unii mai mari peste zece, unii peste o sută, alţii peste o mie. Ei să aibă grijă de lucrurile mărunte, de furtişaguri, de certurile din pricina geloziei sau a balegii de capră. Moise va hotărî lucrurile care vă privesc pe toţi. Acesta e sfatul meu.

Totuşi, chiar de a doua zi, Iosua veni cu o veste:

— Tabăra îl bodogăneşte pe Ietro. Aaron şi cei ce umblă după el merg din cort în cort ca să se plângă şi să spună că Moise ascultă prea mult de tatăl tău, că Madianiţii au hoţia în sânge. Tot felul de minciuni. Se tem că scapă treburile din mână, iată adevărul.

— Să se plângă cât vor! Nu din pricina aceasta ai venit să ne cauţi?

— Ba da, desigur! Iar Moise va folosi sfatul tatălui tău. Dacă Ietro mai vrea să-i fie de ajutor lui Moise, ar fi mai bine să nu mai stea cu noi.

Înainte de a se despărţi, tatăl meu şi Moise au stat o vreme sub cortul meu, la adăpost de priviri şi de urechi.

Ietro l-a întrebat pe Moise:

— Ai simţit cum s-a cutremurat pământul, ieri?

— Nu. Din păcate simt doar cum îmi tremură genunchii, atât sunt de obosit. Dar mi s-a spus.

— Atunci, adu-ţi aminte de mânia lui Horeb, fiul meu. Cea pe care ai cunoscut-o în curtea mea. Iată ce se va întâmpla. Mâine, muntele lui Horeb va bubui. Peste trei zile, cel mult patru, se va acoperi de pâclă şi va scuipa foc.

Moise şi-a pierdut cumpătul. Ietro a zâmbit.

— Să nu te temi. Iahve îţi vine în ajutor. Trebuie să te faci ascultat de toate urechile acestea de afară. Mâine sau chiar mai degrabă la primul bubuit al lui Horeb, să porunceşti postul, purificările şi jertfele. Să le ordoni să strângă corturile şi să se ducă la poalele muntelui lui Horeb. Când vor ajunge, o să-i laşi acolo şi o să te urci pe munte, cum te-ai mai căţărat o dată, când credeam că te-am pierdut.

— Pentru ce să mă urc?

— Ca să te asculte lumea când te vei întoarce. Astăzi, te aşezi în faţa cortului şi spui: aceasta este legea noastră. Şi atunci ai în faţă o sută de guri care trăncănesc şi flecăresc, care susţin că o lege sau alta trebuie să fie mai îngăduitoare, în timp ce o mie de alte guri doresc ca legea să fie mai aspră! E zăpăceală! Cum vrei să faci să domnească dreptatea oamenilor liberi în sânul acestui popor, dacă nu ştie decât de bici şi de frică? Nu uita că ei s-au născut şi au trăit în robie, Moise, şi că sunt şi acum sclavi în inima lor, ca fii ai lui Israel.

— Dar norii, cenuşa, focul! O să-i ucidă.

— Să ai încredere în Domnul Iahve. Nimeni nu va pieri sub cenuşă. Şi a venit vremea ca poporul acesta

să-şi primească legile şi să-şi caşte urechile pentru a le asculta. Glasul tău singur nu va fi de ajuns. Dar spaima de cenuşă şi de pâcla cea deasă ar trebui să le mai încovoaie ceafa.

* * *

Tatăl meu avea dreptate şi lui Moise nu trebuia să-i fie frică pentru poporul său. Eu eram cea care trebuia să se teamă.

Moise spuse:

— Domnul Iahve va coborî pe piscul muntelui. El vrea să mă urc acolo pentru a-l auzi poruncile. Dacă vreunul dintre voi mă va urma, va muri. Să mă aşteptaţi şi, la întoarcerea mea, vom avea rânduielile şi legile ce vor face din noi un popor liber pe vecie.

Ca şi ceilalţi, am aşteptat. Iar de aşteptat, fiii mei şi cu mine, ştiam să aşteptăm!

Dar nu şi Aaron, nu şi Miryam, nu şi mulţimea. Nu mai avea răbdare să aştepte.

Moise nu se întorcea de pe munte şi Iosua venea pe la mine zicând:

— Când se va întoarce, oare, Moise? Tabăra bubuie mai tare decât muntele. Norii de fum nu-i omoară, dar îi îmbată ca şi cum ar bea vin de dimineaţă până seara.

A fost de ajuns să spună unul singur: „Moise nu se mai întoarce! A murit acolo, sus!" ca să-l creadă cu toţii.

Am luat-o la fugă prin sat, rugându-i:

— Aşteptaţi, mai aşteptaţi! Muntele e înalt, îi trebuie timp, o să se întoarcă. Soţul meu nu e mort, o ştiu. Moise nu poate să moară: este cu Domnul Iahve.

Iar ei râdeau şi răspundeau:

*— Ce ştii tu, Kuşeito?

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti de Domnul Iahve? De*

când este El Dumnezeul străinilor?

Iar Miryam mă apuca de braţ ca să mă ducă înapoi în cort.

— Să nu-ţi mai auzim gura! Ne spurci pământul şi urechile! Să înveţi odată care ţi-este locul.

Cu sutele şi apoi cu miile, văzând că Moise tot nu se înapoia, au venit în faţa lui Aaron ca să se roage de el:

— Moise a dispărut! Nu ne mai călăuzeşte nimeni. Să ne faci tu nişte zei pe care să-i putem vedea, pipăi şi admira.

Atunci, le-am văzut, pe miile acelea de femei şi fete, pe soţii şi amanţii aceia, pe toţi aceia. I-am zărit cum îşi scoteau la iveală aurul, ei, care nu aveau nimic. I-am văzut cum îşi topeau podoabele în tiparul de lut modelat de Aaron. I-am văzut cum râdeau şi se veseleau când viţelul de aur a prins chip, am văzut fruntea frumoasei Miryam şiroind de sudoare şi de bucurie, i-am observat cicatricea zvâcnind de fericire când Aaron a spus în faţa gloatei:

— Iată zeii tăi, Israel!

O, da! I-am privit jucând şi bucurându-se de moartea lui Moise. M-am uitat la ei, cu chipul şi trupul sclipind ca aurul pe care-l topiseră, jucând goi în noapte, cântând şi sărutându-se, dezvăluindu-şi focului mărunţaiele şi spaima, închinându-se dinaintea lui Aaron şi viţelului său de aur aşa cum se închinau dinaintea grozăviei Faraonului.

Nu mai aveam voce ca să răcnesc. Nu mai aveam mâini ca să-i opresc pe fiii mei încântaţi de un foc atât de mare, de o petrecere atât de frumoasă, unde voiau şi ei să joace năduşind de plăcere.

Mă rugam de Domnul Iahve:

— Lasă-l pe Moise să coboare! Dă-i voie lui Moise să coboare!

Iosua, tot atât de speriat ca şi mine, a spus:

— Mă duc, plec după el. Ce-o fi să fie!

Nu a trebuit să urce prea mult. Moise era aproape şi adulmeca deja duhoarea păcatului. Îl văd acolo, cum iese din pâclă şi coboară pe drumul care era pustiu de luni de zile. Cum se opreşte şi descoperă sminteala poporului său, cum descoperă aurul viţelului ridicat pe altar. Îi aud glasul tunător, ori este tunetul lui Horeb? Îi chem la mine pe Gherşom şi pe Eliezer.

— Moise e aici, tatăl vostru a sosit!

Îl arăt cu degetul. Copiii ţâşnesc şi zbiară:

— Tatăl nostru, Moise, s-a întors!

Aleargă spre drum ca să-l întâmpine, se cufundă în gloată râzând:

— Tatăl nostru, Moise, a coborât de pe munte!

Gloata îi aude şi îi înghite. Dar nu se despică, precum marea dinaintea toiagului lui Moise. Mulţimea îl înghite. Nu se deschide cum s-a deschis în faţa botului luntrii din visul meu. Gloata alcătuieşte un talaz vârtos, întunecat şi furios. Norodul aude tunetul lui Moise şi furia lui. Se sperie, făcându-i fărâme pe copiii mei. Gloata aude furia lui Iahve şi se calcă în picioare călcând peste copiii mei. Eu alerg şi-i strig:

— Gherşom! Eliezer!

Dar acolo, sus, Moise sparge ceea ce s-a urcat el să caute în preajma Dumnezeului său. Aici, pământul crapă şi ia foc.

Gloata o ia la goană înspăimântată de pământul care se deschide şi-i înghite viţelul de aur. Aleargă şi-i calcă în picioare pe fiii lui Moise.

Din ei rămân numai două trupuri mici însângerate pe care le strâng la piept zbierând.

Gherşom şi Eliezer.

* * *

Pe urmă, iată-l pe Moise care plânge şi o ia razna şi vrea să-şi măcelărească poporul care i-a ucis fiii.

O face. Pune armele făurarilor în mâinile urmaşilor lui Aaron, fiii lui Levi. El le porunceşte:

— Ucideţi, fraţii, tovarăşii, aproapele vostru, ucideţi!

Tabăra e jilavă de sânge ca şi cum sângele fiilor mei ar acoperi-o cu o singură rană.

Moise plânge în braţele mele, plânge la pieptul meu încă însângerat de trupul lui Gherşom şi al lui Eliezer. Este a doua oară când soţul meu plânge lipit de mine. A doua oară când îl însemnez cu sângele fiilor săi. Îi spun:

— Să te urci din nou pe munte, să te duci la Dumnezeul tău şi să nu te întorci cu mâinile goale. Soţia ta este cea mai slabă dintre femei. Nici măcar nu a fost în stare să-ţi apere fiii. E mai neputincioasă decât robii pe care-i călăuzeşti. Are nevoie de legile Dumnezeului tău pentru a răsufla şi a odrăsli liniştită. Dar şi de Dumnezeul tău ca să nu mă facă de ocară Miryam. Străinului îi trebuie legi ca să nu rămână doar un pribeag. Întoarce-te, Moise. Întoarce-te pentru fiii tăi. Întoarce-te pentru mine. Întoarce-te, rogu-te, soţul meu, astfel încât cel slab să nu mai fie gol în faţa celui puternic.

— Dacă mă întorc, oare ce nebunie vor mai înfăptui?

— Nici una. În tabără a curs destul sânge ca să-i scârbească pe ei şi pe urmaşii lor.

* * *

Moise şi-a apucat toiagul şi a dispărut din nou în pâclă. I-am zis lui Iosua:

— Plec. Nu pot să rămân aici.

— Unde te duci?

— În Madian, alături de tatăl meu. Nu mai am alt loc unde să mă duc. De acolo, voi cere hrană pentru voi, grăunţe, animale. Cel puţin poporul tău va avea de mâncare şi nu se va mai hrăni doar cu silnicii.

— Vin şi eu cu tine. O să le aduc ce vom căpăta. Evi-Ţur şi cu făurarii lui o să vină cu noi. Hobab o să rămână aici ca să-i fie de ajutor lui Moise când va coborî.

* * *

Mă înşelam. În Madian şi în curtea lui Ietro nu mai era loc pentru mine.

Când am ajuns la puţul din Irmna, ne aştepta o ceată de bărbaţi. Evi-Ţur a strigat:

— Iată-l pe Elşem, vine în întâmpinarea noastră.

El zâmbea, iar eu am recunoscut chipul ars şi pocit al lui Elşem, care mi-a amintit de cel al frumoasei Miryam. M-am gândit că cicatricea pe care o purtam nu se vedea.

Dar Elşem nu-i întoarse zâmbetul lui Evi-Ţur. Din ceata de făurari în fruntea căreia se afla s-a ridicat o voce pe care am recunoscut-o.

— Unde vă duceţi? Cine v-a dat voie să vă apropiaţi de puţul acesta?

— Orma!

Soră-mea, Orma, a ieşit în faţa celorlalţi. Nimic din

frumusețea ei nu pierise odată cu timpul, ba chiar dimpotrivă. Ochii îi erau tot atât de negri, și gura la fel de disprețuitoare. Atunci, am zis:

— Mă întorc la tatăl nostru ca să caut hrană pentru poporul lui Moise. Ei mor de foame în pustiu.

— Ietro a murit, și eu, soția lui Reba și regină a Șebei, sunt acum stăpână pe curtea lui. Nu pot îngădui gloatei lui Moise al tău să se năpustească precum lăcustele asupra averii noastre.

— Orma, sora mea!

— Nu sunt sora ta și tatăl meu, Ietro, nu era tatăl tău!

— Orma, ei sunt înfometați! Fiii mei au murit de foamea lor turbată.

— Cine a voit cu orice preț să fie soția lui Moise?

A fost de ajuns un zâmbet din partea ei pentru ca Elșem și ai săi să-și tragă săbiile din teacă și să se arunce asupra noastră.

Când Elșem și-a împlântat fierul desăvârșit lucrat în pântecele meu, am mai avut timp să văd cum îi zvâcnea cicatricea ca și cea a frumoasei Miryam, aflată dinaintea vițelului de aur.

Dar ce-mi mai păsa? Eram deja moartă. Viața mea rămăsese în trupul fiilor mei.

Epilog

Iosua s-a întors la corturile lui Israel.

Moise a coborât din nou de pe munte. Nu se întorcea cu mâna goală. În piatra legilor, era scris: „Îl vei găzdui pe străin deoarece ai fost străin pe pământul Faraonului".

Iahve şi-a revărsat mânia asupra taberei şi a pedepsit-o pe Miryam cu şapte zile de lepră, pentru că o dispreţuise atât de nemilos pe Sefora.

Fiul lui Aaron a zis:

— Trebuie să ne ridicăm împotriva Madianului şi să-i pedepsim pentru moartea Seforei.

Moise a răspuns:

— La ce-ar folosi? Ea ne cerea încredere, respect şi dragoste. Nu războaie. Aştepta mângâieri care să-i înfrumuseţeze întunecimea pielii. De câtă vreme nu i le mai dădusem? Şi eu am fost dintre cei care au ucis-o.

Totuşi, fiul lui Aaron i-a convins pe ceilalţi şi s-au dus să poarte război cu Madianul.

Moise a spus în faţa poporului:

— Nu suntem lapte şi miere, ci inimi pustii în deşert. Canaanul nu este încă pentru noi.

Şi a rătăcit prin pustiu, aidoma celor din poporul său pe care-i scosese din Egipt, până la moartea sa, când s-a preschimbat în pulbere.

Fără criptă de piatră, fără peşteră sfântă pentru oasele sale, dar dăinuind de-a pururi în uriaşul mormânt al cuvintelor şi al amintirii.

Dar cine-şi aminteşte de Sefora cea neagră, Kuşeita? Cine-şi mai aduce aminte de faptele ei şi cine îi mai rosteşte numele?

Cuprins

Prolog 9

Partea întâi. Fiicele lui Ietro 13
Fugarul 15
Brățările de aur 38
Mânia Ormei 68
Slujnica 90

Partea a doua. Chemarea lui Iahve 99
Negustătorul din Egipt 101
Fiul Faraoanei 116
Mânia lui Horeb 143
Cel dintâi fiu 160
Soția de sânge 169

Partea a treia. Soția înlăturată 207
Miryam şi Aaron 209
Două mame 225
Cicatricea 253

Partea a patra. Cuvântul Seforei 263
Întoarcerea 266
Zile de zbucium şi de sânge 282

Epilog 299

Cărți apărute în colecția *Mari Autori* a Editurii Vremea

Marek Halter
Biblia la feminin* SARA

Truman Capote
Mic dejun la Tiffany

Jerome K. Jerome
Trei într-o barcă

Truman Capote
Cu sânge rece

Truman Capote
Harfa de iarbă

Gerald Durrell
Familia mea şi alte animale

Truman Capote
Harfa de iarbă

William Golding
Împăratul muştelor

William Golding
Turnul

Editura VREMEA
Consilier editorial – Silvia Colfescu
010631, Bucureşti, sector 1
Adresa poştală – Str. Constantin Daniel 14
telefon 021 335.81.31
fax 021 311.02.19
e-mail office@edituravremea.ro
http://www.edituravremea.ro

Tiparul executat de Multiprint SA Iaşi
Coli tipar: 19
Hârtie offset A, 70 gr./m^2, format 16/84/54

„Într-o bună zi, m-am întrebat dacă absența unei priviri feminine asupra Bibliei nu stă cumva la originea tuturor neînțelegerilor care nasc atâtea întrebări și discuții printre oameni.
Așa că am încercat să recitesc Biblia prin prisma femeilor care apar în ea.
Brusc, totul s-a schimbat.
Evenimentele istorice și-au regăsit locul, neverosimilul a dispărut."

Marek Halter

Cărțile lui Marek Halter sunt îndrăgite de milioane de cititori. Ele înmănunchează o profundă cunoaștere a scrierilor biblice, o știință complexă a sufletului omenesc și un talent scriitoricesc de excepție. În 1983, romanul său *Memoria lui Avraam* a fost încununat cu *Premiul Cărții Inter*.
De atunci a scris numeroase romane în care cuvântul Bibliei este pus la îndemâna cititorului modern, motivațiile eroilor Sfintei Scripturi, puși în contact direct cu Divinitatea, devin ușor de înțeles, personajele se apropie de cititor și îi devin prieteni.
Curând va fi publicat, la editura Vremea, cel de-al treilea volum al *Bibliei la feminin*: povestea Lilei, sora lui Esdras.

Acum mai bine de trei mii de ani, o mică negresă orfană ajunge în țara Madianului, pe malul Mării Roșii, și este adoptată de Ietro, înțeleptul regilor Madianului. Culoarea pielii ei îi hotărăște soarta: nimeni nu va vrea s-o ia de soție.
Dar într-o bună zi, un străin o privește altfel decât ceilalți.
Este Moise, evreul crescut ca prinț al Egiptului, cel căruia Dumnezeu îi va vorbi, cel care își va scoate poporul înrobit din Egipt, despicând apele Mării Roșii, cel căruia Dumnezeu îi va da Tablele Legii.
Iubită plină de pasiune, soție generoasă, Sefora cea neagră își va susține soțul pe drumul greu al cunoașterii Domnului. Apoi, victimă a devotamentului și dragostei ei, își va împlini amarul destin.

ISBN 973-645-158-5
9 789736 451584